உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

தோபா சுவாமிகள்
புராண வசனம்

இது

வேத மொழிபெயர்ப்பாசிரியர்

கா. சிவாநந்த யதீந்ர சுவாமிகளால்

அருளிச்செய்யப் பெற்று

வடஆற்காடு ஜில்லா வேலூர்
ஐக்ய சங்கங்களின் டிப்டி ரிஜிஸ்தரார்
உயர்திரு. நாராயணசாமி முதலியார் அவர்களின்
நன் முயற்சியால்

வேலூர், தோபாசுவாமிகள் மடாலயத்தலைவர்
சுப்பிரமணிய சுவாமிகளால் பதிப்பிக்கப்பட்டது

குமரன் அச்சு நிலையம்
காஞ்சிபுரம்

1937

காபிரைட்] [விலை அணு 12.

LIBRARY
MADRAS-1
சென்னை-1

ஸ்ரீ தோபா சுவாமிகள்.
வேலூர்.

முன்னுரை

உலகங்கள் கடந்துபழ மறையாக மங்களுமே யுணராதாகி
கலகஞ்செய் சமயங்கள் கண்டறியாக் காட்சியாய்க் கருணையாகி
இலதுஞ்சின் மயமென்னும் எம்மிறைவ னிருந்தநடு மிடமேதென்னின்
பலவுஞ்சொல் சமரசத்தைப் பருதமடி யவரிதயம் பதத்துக்காண்பீர்

ஆன்ம நேயர்காள்!

கடவுள் ஒருவர் உள்ளார் என்று கணக்கற்ற நூல்கள் கதறுகின்றன. பிணக்கற்ற பெரியார்களும் பேசுகின்றனர். பிணக்குற்ற சிறியார்களுங் கூறுகின்றனர். உய்த்து நோக்குழி, கடவுளில்லை யென்னும், நூல்களும், சமயங்களும், பெரியார்களும் யாண்டும் இல்லை என்பது துணிபாம்.

அங்ஙனமாயினும், நாம் அக் கடவுளை உண்மையாய்க் கண்டபாடில்லை. இதனால், கடவுளை இல்லை யென்பதற்கும் நமது கருத்து இசையவில்லை. என்னை? எனக்கு நாவில்லை யென்பதுபோன்று, கடவுள் இல்லை யென்னும் வழக்கே கடவுளுண்மையைச் சாதிப்பதாமாதலினென்க.

ஆலயங்களிலாவது கடவுளைத் தேடிக்கண்டுகொள்ளலாமெனிலோ, மனத்தையே கோளாகக் கொண்டாலன்றி திருக்கோயிலினுள்ளிருக்குந் திருமேனி, தெய்வமாகத் தோன்றவில்லை. அல்லது ஒருவாறு தேடினும் மனத்தின் கண்ணேயே தெய்வ வுண்மை திகழத் தோன்றுகின்றது. ஆதலின், இல்லத்தினுள் வைத்து மறந்த பொருளை, பிறருடைய மனை முதலான விடங்களில் தேடி வேசற்று முடிவில் நமது உள்ளத்திலுதித்தபின் கண்டுகொள்ளுமாறு

தெய்வத்தையும், ஆலயங்கள் முதலான புறவிடங்களில் தேடிக்களைத்து முடிவில் இமைப்பொழுதும் நெஞ்சினின்று நீங்காத கடவுளைக் காணல் வேண்டுமென்பது யாண்டும் யாவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்த இரகசியப் பொருளாம்.

இக் கருத்தையே தெய்வத் திருவருண் மறையதும்
"தேடித் தேடொணுத் தேவனை யென்னுள்ளே
தேடிக் கண்டு கொண்டேன்"
என்று திகழக் கூறியருளுகின்றது.

அங்ஙனமே, கடவுளைக் கண்ட அடியார் கூட்டத்தைக் கண்டு அன்போடு, இது முத்திநெறி யென்று கொண்டு, வழிபடினும், அவர்கள் காட்டியது, மலமாக நீங்கிய மனத்தார்க்கன்றி இனிது புலப்படாது. புலப்படுதற்குரிய மலநீக்கமே அடியார் கூட்டப் பயனுமென்பது மொன்று. ஆனால், மலநீக்கத்திற்குப் பலதிறப்பட்ட வழிகள் இருக்கினும், அவற்றுள் கடவுளை யறிதற்குச் சிறந்த கருவி நல்லாரிணக்கம் என்பதிற் றடையில்லை.

இதையே,

"மாலற நேயம் மலிந்தவர் வேடமும்
ஆலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே"

எனவும்,

"அடியார் கூட்டங் காட்டாயேற் செத்தே போவுற் றிரியாரோ"

'நல்லாரிணக்கமும் நின்பூசை நேசமும்' எனவும், உண்மை நூல்களுங் கூறுகின்றன. சித்துருவாகிய சிவபெருமான் இனிது எழுந்தருளுமிடம் உண்மைத் தொண்டர்களின் உள்ளமேயாம் என்பது யாண்டும் ஒப்ப முடிந்

தது. என்னை? தெய்வங்களைப் பற்றிய சமயச் சண்டையிடு வாரும், உண்மைப் பெரியாரெனின், அதை விட்டு, அவரை வழி படுகின்றன ராதலினென்க.

அற்றாகலினன்றே உண்மை நூல்களும்
'உள்ளம் பெருங்கோவில்'
'தொண்டருள்ளத் தடக்கம்'
'உள்ளக் குகையில் ஒளித்தான் பரன்'
'ஆய்ந்துவிட் டோரில்லினு மீசனிருக்குமிடம்'

என்னும் தொடக்கத்து மந்திர மொழிகளால் இதை இனிது விளக்குகின்றன.

ஈண்டு, பெரியாரின் வழிபாட்டால் ஆசிரியரை யடைந்தாலன்றி உண்மைநிலை கை கூடாதென்பது திண்ணம். தான் ஒருவாறு கற்றுக் கேட்டு உணர்ந்திருந்த போதிலும் அது பயன் தராதென்பது எல்லா நூல்களின் கருத்தாம். என்னை? கடலைப்போன்று கடவுளிருந்தருளு கின்ற ரெனினும், மேகம் போன்று ஆசிரியரில்லா ரெனின், பயன்படா ரென்பது கண்கூடாமாதலினென்க.

இதையே, ஆயுமாறு ஆய்ந்து ஏயுமாறு இன்பஞான நிட்டையை யெய்ந்த தாயுமானவரும்,

"மூர்த்திதலந் தீர்த்தம் முறையாய்த் தொடங்கினர்க்கு வார்த்தை சொல்லச் சற்குருவும் வாய்க்கும்'' என்று, தமது சிவானந்தத்தெள்ளமுதம் ஒழுகும் அநுபவத் திருவாக்கால் அறைந்தருளி யுள்ளார்.

இவ்வாற்றால், நமது நாடு, சித்தர்கள், அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்கள், மற்றுமுள்ள சமய சன்மார்க்கர்கள், சமயாதீதச் சுத்தமார்க்கிகள் முதலான எண்ணிறந்த பெரியார்

களின் பெருமை அருமைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே நாளிதுவரை ஒருவாறு பெருமை பெற்று விளங்கி வருகின்றது. இதை, இப்போது, பர்மா முதலான பிற நாட்டிற் காணலாம். இதனாலன்றே நமது மக்களும் நாளிது வரையிலும் பெரியாரைப் போற்றல் வேண்டும் என்னும் நினைவையேனும் மறக்காதிருக்கின்றனர். என்பதையுய்த்துணர்க.

எவ்வாற்றானும் பிறரைப் பழித்தல், மிகுந்த பாதகம் என்று கூறப்படுமாயின் பெரியாரைப் பழித்தலைப்பற்றி யான் சொல்லற்பால தென்னை? ஒன்றுமில்லை.

புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தலிற் சாதல்
அறங்கூறு மாக்கந் தரும்.

என்ற நமது தமிழ் வேத விதியின்படி பெரியாரைப் பழித்துப் பெருங் கேடடையாது வாழ்த்தி வளமெலாமடைந்து உய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

தோபா சுவாமிகளின் பெருமை, இந் நூலை நோக்குவார்க்கே இனிது விளங்கும்.

இனி, தோபா சுவாமிகளின் மடாலயத்தின் தலைமை பூண்டு அம் மடாலயத்தை வளர்த்துவருகின்ற உயர் திரு. சுப்ரமண்ய சுவாமிகள் என்னைக் கேட்டுக் கொண்டதற்கிசைந்து முன்னர், உயர் திருவாளர் பாநுகவியவர்கள் செய்துள்ள தோபா சுவாமிகளின் சரித்திரச் சுருக்கத்தையும், மற்றும் பெரியார்களின் உண்மை வாக்குகளையுந் தழுவி இந் நூலை ஒருவாறு எழுதி முடித்தேன்.

மற்றும், பாநுகவியவர்கள் செய்துள்ள சரித்திரச் சுருக்கச் செய்யுளையும், தமிழ்ப் புலவர் வீரபத்திர பிள்ளையவர்

கள் செய்த தோபா சுவாமிகளின் ஞான நாயக மாலையையும் இத்துடன் சேர்த்திருக்கின்றேன்.

நிற்க, இந் நூலை இவ்வாறு எழுதி முடித்து அச்சிடுமாறு எனக்கு மனவெழுச்சியை யுண்டாக்கிய உயர் திருவாளர், தோபா சுவாமிகள் மாடாலயத் தலைவர்க்கு அன்பர்கள் நன்றி பாராட்டுவார்களாக.

மற்றும், இந்நூலை எழுதி அச்சிடுவதற்குத் தூண்டுகோலாயிருந்து வந்த, சிதம்பரம் பொன்னம்பல சுவாமிகள் மடாதிபதி, பரஞ்சோதி சுவாமிகளின் மாணவர் விசுவநாதய்யர் அவர்கட்கும் தோபாசுவாமிகள் அருள் புரிவாராக.

இவ்வாறு, இந்நூலை அச்சிடுவதற்குப் பலவகையானும் உதவிபுரிந்த, ஐக்கிய சங்கங்களின் வட ஆற்காடு ஜில்லா டிபுடி ரிஜிஸ்திரார் உயர்திரு. கீ நாராயணசாமி முதலியாரவர்களுக்கு எல்லா நலங்களையும் இறைவனருள் புரிவானாக.

இதை அச்சிடுவதற்கு பொருளுதவி புரிந்த அன்பர்கட்கும் தோபாசுவாமிகள் எல்லா நலங்களையும் அளித்தருள்வாராக.

வேத மொழிபெயர்ப் பாசிரியர்,
கா. சிவானந்தயதீந்திரர்.

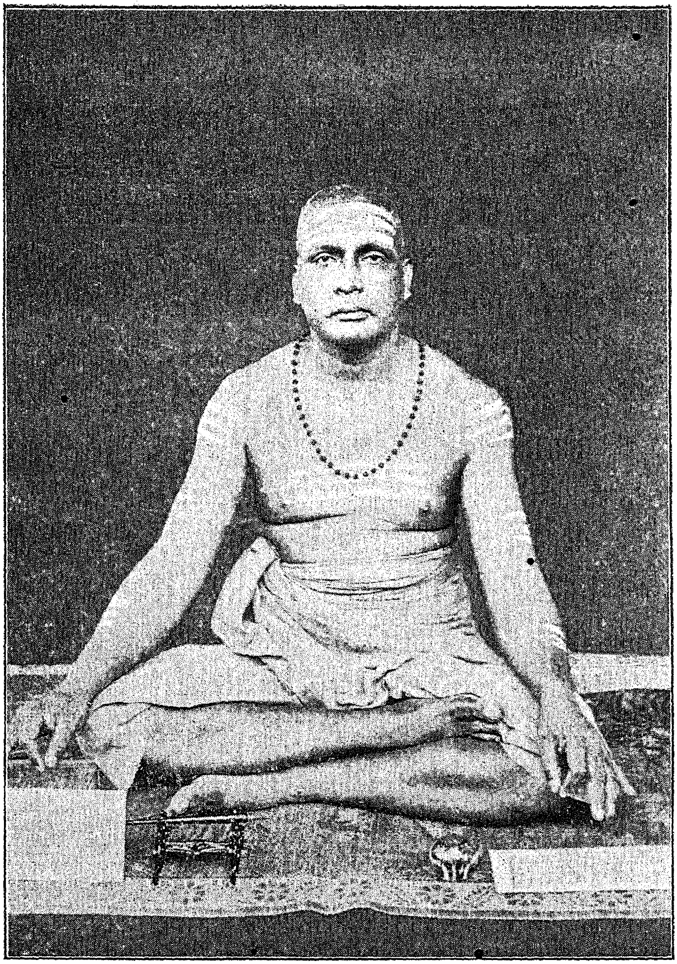

ஸ்ரீலஸ்ரீ. காசிவாசி. சிவானந்த யதீந்திர சுவாமிகள்

வேதமொழி பெயர்ப்பாசிரியராகிய இந்நூலாசிரியர்.

பதிப்புரை

இறைவன் அருளுருவத்தோற்றம் இவ்வவனி. இந்நிலத்தே பல வேறு மக்கட்டொகுதியும், மக்கட்கு ஆக்கந் தருவனவாய உயிர்களும் எண்ணற்றனவாய் இயங்குகின்றன. அவைகளுள் மக்களென மதித்தற் குரியவர் புலனுணர்வோடு நற்சிந்தையும், நற்சொல்லும், நற்செயலும் வாய்க்கப்பெற்றவர்களே யாவர். இவர்கள்தான் உயர்ந்தவரென உற்றுநோக்கற் பாலர். 'உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே' என்பது தொல்காப்பியரது நல்மொழி. ஆதலின் இத்தகையபெரியார்கள் நம்வடவேங்கடந்தென்குமரியிடைப் புகழுடன் பொங்கிக்கிடக்கும் தண்டமிழ் நாட்டகத்தே பலர் இருந்திருக்கின்றனர். அவர்களது உள்ளத்திலேதான் ஆண்டவன் கோயில் கொண்டுள்ளான். 'இறைவன் தொண்டருள்ளத் தொடுக்கம்' என்பது பொன்மொழி. 'வணங்கத் தலைவைத்து வாய் கழல்கள் வாழ்த்த வைத்து, இணங்கத் தன்னடியார் கூட்டமும் வைத்த' இறைவனது உண்மை அன்புருவங்களாய் அடியவர்களைக் கண்டு, வணங்கி, வாழ்த்தி நிற்றல் வேண்டும். இதுவே உண்மை மக்களது உறுதிபயக்கும் கடனாகும்.

மேன்மை வாய்ந்த பெரியோர்களது சரிதங்களை நாம் அறிந்து கொள்வதற்கு ஏற்ற சாதனங்கள் மிகச்சிலவே நம்மிடை நிலவுகின்றன. காட்சி அளவையும், கலை அளவையும் அம்மிகச் சிலவற்றையும் மேன்மையுறச் செய்வனவாம். காட்சியளவை ஒத்த காலத்துள்ளவர்களிடத்தே பெறப்படுவது. ஆயின் நமக்கு முன்னிருந்து சென்ற ஆன்றோர்

A

நற் செயல்களும் பொற்பணிகளும் தெற்றென விளங்க வேண்டின் கலைகளே சிறந்தனவாகும். அவ்வாறாய கலைகள் நம்மிடை மிகச்சிலவே உள்ளன. எனவே, நம்நாட்டகத்தே மெய்யடியாராய் மேன்மையாய் வாழ்ந்தவர்களது உண்மைச் சரித்திரம் நன்கறியப் படாமையே சிறப்பாக நம் தமிழ் நாடும் பொதுவாக பாரத நாடும் பிற்போக்கான நிலையில் இருப்பதற்குக் காரணமாகும். இதை உன்னியே சிவஞானம் பெற்றவரும் பெரிய சித்தருமாய் விளங்கிய பெரியாராகிய மகான் தோபா சுவாமிகளுடைய வரலாற்றை யாம் ஒரு நல்லாசிரியரைக் கொண்டு எழுதுவிக்க வேண்டுமென்று பல்லாண்டுகளாக எதிர் பார்த்திருந்த எமக்கு இறைவன் திருவருள் கூட்டுவிக்க, வடமொழி தென்மொழிகளில் மிக வல்லுநரும் பல அறிஞர்களாலும் வியாசர் என்று போற்றப்படுபவரும், இதுவரையிலும் தமிழ் மக்களால் நன்கறியப்படாத வேதங்களையும் உபநிடதங்களையும் தமிழில் மொழி பெயர்த்துத் தந்தருளிய பெருங்கருணையாளரும், தமிழில் செய்யுளாகவும் உரை நடையாகவும் அநேக நூல்கள் அருளிச் செய்தவரும், தாம் பெற்ற பேறு பெறுக இவ்வையகம் என்ற ஒப்பற்ற கொள்கையை யுடையவரும், வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலையை யுடையவரும் ஆகிய வேதமொழி பெயர்ப்பாசிரியர் காசிவாசி உயர்திரு. சிவானந்தயதீந்திர சுவாமிகள் யான் வேண்டியதற்கு மறுக்காது தமது வேதமொழி பெயர்ப்புப் பணியுடன் இதனையும் ஒரு பணியாகக் கருதி தோபா சுவாமிகள் சரித்திரத்தை, தமிழ் மக்கள் எளிதில் அறிந்துய்யுமாறு இனிய தமிழ் வசன நடையில் சொற்சுவை பொருட்சுவை நிரம்பவிரித்து, அநேக அரிய ஆராய்ச்சியுடனும் மேற்கோள்களுடனும் அழகாக எழுதியருளினார்கள். அன்னார்க்கு இவ்வுலகம்செய்யக்கூடியகைம்மாறுயாதொன்று

மிலது. அன்னவர்கட்கு என் நன்றியையும், வணக்கத்தை யும் உரிமையாக்கி விடுகின்றேன்.

இனி, இந்நூல் வெளிவருவதற்குப் பல்வேறு வழி களாலும் பேராதரவு புரிந்தவரும், கல்வி, அறிவு ஒழுக்கங்க ளில் சிறந்தவரும், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளால் பாடல் பெற்ற திருவிற்கோலமென்னும் கூவம் கீழச்சேரியை உறை விட மாகக்கொண்டவரும், வடாற்காடு ஜில்லா ஐக்கிய சங்கங் களின் டெபுடி ரிஜிஸ்தராரும், சித்தாந்த நூல்களிற் பதிந்த கருத்துடையவரும், திருவிற்கோலத்துறையுந் தீண்டாத் திருமேனிப் பரமனின் பதமலர்களை மறந்தறியாத உள்ளத் தவருமான உயர் திரு. கீ. நாராயணசாமி முதலியாரவர்களின் பேரன்பு என்றும் மறக்கற்பால தன்றும். அன்னார் எல்லா நலமும் பெற்று மேன்மேலோங்க மண்ணும் விண்ணும் ஆக்கிய பண்ணவன் மலரடிப்பரவுதும்.

இந்நூல் எழுதி, அச்சிட்டு வெளிவந்ததற்கு முதற் காரணமாயிருந்தவர், சிதம்பரம் பொன்னம்பல சுவாமிகள் மடாலயத்தில் மூன்றாவது பட்டத்து ஆசிரியராக எழுந் தருளியிருந்து ஷை மடாலயத்தைத் தமது ஆற்றலால் மேன்மேலும் மிளிரச் செய்தவரும் தமிழ், நாட்டினருக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் அனேக அரும்பெரும் பணிகளைச் செய்தவரும், தேசப்பணியே தெய்வப் பணியாகக்கொண்ட வரும், பெரும் தியாக மூர்த்தியுமாகிய ஸ்ரீ பரஞ்சோதி சுவாமிகளின் பிரதம மாணவரும், சிற்சபை பொலியத் திரு நடம் புரியும் அற்புதக் கூத்தனின் அடியிணை மறவாதவரு மாகிய திருமிகு. விஸ்வநாத சுவாமி அவர்கட்கும் எனது நன்றி உரியதாகும்.

இவ்வாறு எழுதி அளித்த பெருநூலை விரைவாகவும், விளக்கமாகவும், கண்ட அளவிலேயே யாவரும் கருதத்தக்க நன்னூலென மதிக்குமாறு கண்கவர் வனப்புடையதாகச் செய்து உலகுக்கு உதவிய பெரியார் கச்சிப்பதிமிளிர் குமரன் அச்சக உரிமையாளர் திருமிகு த. குப்புசாமி முதலியார் அவர்கள் ஆவார்கள். தமிழன்னையின் நற்பணியில் ஈடுபட்டிருக்கும் இப் பெரியார் பலவளங்களுமுற்றுவாழப் பண்ணவனை வேண்டுகின்றேன்.

இந்நூல் அச்சிடுவதற்குப் பொருளுதவி புரிந்த கீழ்க்கண்டவர் முதலிய பல அன்பர்களுக்கும் எல்லா நலங்களையும் அருளுமாறு தோபா சுவாமிகள் திருவருளை வழுத்துகின்றேன்.

பொருளுதவியாளர்களின் பெயர்.

திருவாளர்கள், மண்டி வேலூர். வெ. கிருஷ்ணசாமி முதலியார் அவர்கள்,
தே. கன்னியப்ப முதலியார் அவர்கள், பசுமாத்தூர்,
தே. சின்னப்ப முதலியார் அவர்கள், பசுமாத்தூர்,
இரத்தின முதலியார் அவர்கள், பசுமாத்தூர்.
பிரம்மஸ்ரீ கோ. கிருஷ்ணய்யர், அவர்கள், B. A., போலீஸ் தமிழ் சுருக்கெழுத்தாளர், வேலூர்,
S. M. சுப்புராய செட்டியார் அவர்கள், களம்பூர்
K. C. அண்ணாமலை செட்டியார் அவர்கள், களம்பூர்.
திருவண்ணாமலை, ஜில்லா போர்டு மெம்பர்.
K. S. இராமநாதன் செட்டியார் அவர்கள், களம்பூர்
சங்கரைய நாயுடு அவர்கள், காக்கூர்.
ஜவுளி வியாபாரம், விருப்பாக்ஷி
மு. குப்புசுவாமி முதலியார் அவர்கள், சத்துவாச்சாரி.
விருப்பாக்ஷி நா. சொக்கலிங்க முதலியார் அவர்கள்,
சத்துவாச்சாரி

தி. கா. சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள், ஜவுளி வியாபாரம், சத்துவாச்சாரி.

சா. நா. சா. மெ. சா. அழகப்ப செட்டியார் அவர்கள், காரைக்குடி,

வே. பா. கமலநாத முதலியார் அவர்கள், ரோஸ்ராஜ் டேஜ் வேப்பேரி, சென்னை.

ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடுகாரு அவர்கள், B. A. துபாஷ் சௌத்இண்டியன் எக்ஸ்போர்ட் கம்பெனி, 11, செல்ல முத்து சந்து, மண்ணடி, சென்னை.

கா. அ. சண்முக முதலியாரவர்கள், M. L. A. திருப்பத்தூர்.

சி. மு. சு. ஆறுமுகஞ் செட்டியார் அவர்கள், திருப்பத்தூர்.

ஸ்ரீமத். ஸ்வாமி திருவேங்கடாநந்தர், திருவேங்கடாநந்தர் ஆஸ்ரமம், வேலூர்.

வைத்தியம், அப்பாத்துரைப் பண்டிதர் அவர்கள், வேலூர்.

ப. வெ. அ. இராசுச்செட்டியார், அவர்கள், மண்டி, வேலூர்.

யோகாநந்த ஆஸ்ரமத்தார் அவர்கள், வெள்ளக்குட்டை.

திருமலச்சேரி. டி. ஆர். இராஜபாத முதலியார் அவர்கள்.

செம்பிராய நல்லூர். S. R. மாணிக்க முதலியார் அவர்கள்.

வடநாங்கூர் ராவ்பகதூர் V. A. அருணசல முதலியார் அவர்கள்.

வா. மார்க்கண்டேய செட்டியாரவர்கள், வந்தவாசி.

இந்நூல் இனிது முற்றுப் பெற்று வெளி வருமாறு செய்து எமது கருத்தை முற்றுவித்தருளிய திருவருளை இறைஞ்சுகின்றனம்.

இங்ஙனம்

இராயவேலூர் தாதுவருஷ மாசிமீ

சுப்ரமண்ய சுவாமிகள்

தோபா சுவாமிகள் மடாலயத் தலைவர்.

உ

இராயவேலூர்
ஊர்ஹிஸ் காலேஜ் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதரும்
சிறைச்சாலை உபந்நியாசகரும் ஆகிய
திருவாளர்

சிதம்பரம். இராஜாப்பிள்ளை

அவர்கள் இயற்றிய

சிறப்புப் பாயிரம்

அறுசீர்விருத்தம்

நிலமகளுக் கணிதிலக மெனநிலவுந் தமிழகத்தே
நிலவிச் சான்றோர்
பலர்புகழு மன்றக்காடென் றுயரியசீர்ப் பதிசார்ந்த
ஆயக் காரம்
புலமென்னு நற்பதிசெய் புண்ணியத்தா லந்நகர்வாழ்
சாமித் தேவன்
நலமலியும் மதுரம்மாள் எனுமிவர்கள் நன்குபுரி
தவத்தால் வந்தோன் (1)

வடமொழியுந் தென்மொழியும் வகையுறவே கற்றுணர்ந்த
வாய்மை யாளன்
நடமலியுந் திருத்தில்லை நடராஜன் இணையடியே
நாளும் போற்றுந்
திடமுடைய செம்மனத்தான் சிவானந்த யோகியெனச்
சிறந்த பேரான்
அடல்மிகுந்த வேல்தாங்கும் அறுமுகவன் திருவடியை
அகத்துட் கொண்டோன் (2)

நாவலர்கள் மிகப்பரவு நால்வேத மொழியனைத்து
நன்கு கற்றுத்
தேவமொழி யெனப்புகழு மம்மொழியைத் தெள்ளுதமிழ்
மொழியி லாக்கிப்
பாவலர்கள் புகழ்ராம சாமியெனும் வள்ளலைக்கொண்
டச்சி யற்றி
யாவருக்கும் நன்கொடையா ஈதலெனச் செய்திட்ட
இசைவல் லோனை (3)

மருவுபுகழ்த் திருவொற்றி யூர்ச்சரிதம் மாவளஞ்சேர்
சென்னை யென்னும்
பெருமைபெறு நகர்சார்ந்த வியாசபாடி பிறங்கிடவே
வாழ்ந்த சீலன்
தருவனைய தன்கரமே பாத்திரமாக் கொண்டசிவப்
பிரகாசப் பேர்ப்
பெருங்குரவ னற்சரிதம் பேசுதமி ழின்வசன
நூலாச் செய்தோன் (4)

ஒருவருக்கு முணர்வரிய உபநிடதப் பொருளனைத்தும்
உலகம் போற்றும்
பெருமைபெறு தமிழ்மொழியிற் பெயர்த்திட்ட பேராளன்
பெரியோர் வாழும்
உரிமைமிகு கோவிலூர் வீரதேசி கன்புராண
முரைத்தோன் உண்மைத்
தருமமிகு காசிநகர்ப் பல்லாண்டு வதிந்துணர்ந்த
தகைமை யாளன் (5)

வெல்லரிய புகழ்ச்சென்னை நகரதனிற் பல்லோரும்
வியக்க வாழ்ந்து
நல்லோர்கள் மலிவேலை நகர்க்கோயில் கொண்டருளி
நாடி வந்த

எல்லோர்க்கும் பெருங்கருணை புரிகின்ற எம்பெருமான்
தோப்பா வென்று
சொல்லுதலா லப்பெயரே தன்பெயராக் கொண்டமைந்த
தூய்மை யாளன் (6)
நலமிகுந்த கதையெல்லாம் வகுத்தமைத்தோர் நன்னூலாத்
தருக வென்றே
இலகுபுகழ் நல்தோப்பா சாமிமல ரடியிணையை
யினிது போற்றி
வலம்பெறுசுப் பிரமணியப் பேர்முனிவன் தன்னகத்தே
வந்தோர்க் கின்பம்
குலவுமொழி முகமலர்ந்தே கூறிடுவோன் வேண்டியதே
குறியாக் கொண்டு (7)
அந்தமிகு நந்தமிழி னரியதொரு வசனநூ
லாகச் செய்தான்
கந்தவே ளடிமலரே எந்நாளுந் தன்மனத்தே
கனிந்து போற்றும்
இந்துவெனக் குளிர்முகத்தோன் இன்மொழியே மிகப்
இயல்பு மிக்கோன் [போற்றும்
செந்தமிழின் தவப்புதல்வன் சிவானந்த யதீந்திரனுஞ்
செல்வன் தானே (8)
நன்மைமிகு மிந்நூலை அச்சியற்றி நமக்கெல்லாம்
உதவு மாறு
பன்முறையும் மிகவிரும்பி யதற்குரிய பணிகளெலாம்
பரிந்து செய்த
அன்புடைநா ராயணனென் றவனிபுகழ் பெருந்தகையாம்
அண்ணல் தானும்
இன்பமெலாம் பெற்றிந்த நிலவுலகில் எஞ்ஞான்றும்
இனிது வாழ்க (9)

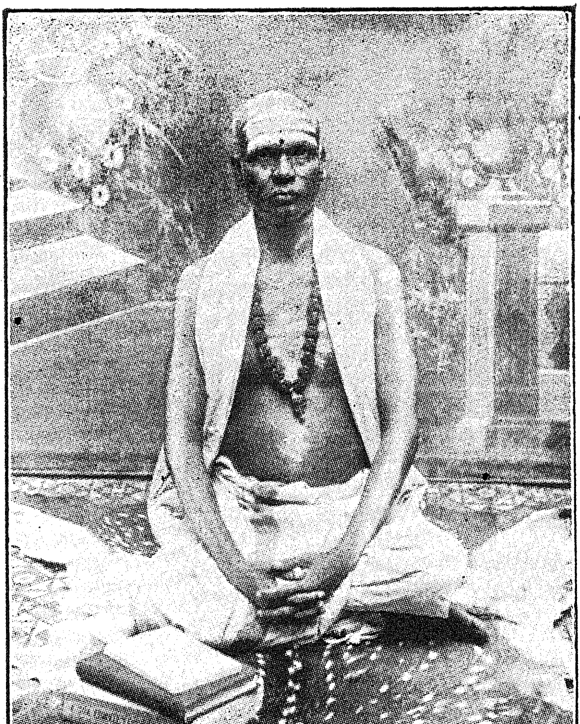

திருவாளர். கீ. நாராயணசாமி முதலியார்
வட ஆற்காடு ஜில்லா ஐக்கிய நாணய சங்கங்களின்
டெப்டி ரிஜிஸ்திரார், வேலூர்.

உ

சென்னை கோவிந்த நாயக்கர் கலாசாலைத்
தலைமைத் தமிழாசிரியர்
வித்துவான்

செ. முருகேச முதலியார்

அவர்கள் இயற்றிய

சிறப்புப் பாயிரம்

மன்னுபுகழ்ச் சோணாட்டு மறைக்காட்டி னருகினுறை
அன்னமிகு மாயக்கா ரம்புலமென் றுறைப்பதிப்பால்
தன்னிகரில் சாமித்தே வன்னென்னுந் தருமநிறை
முன்னவனார் தருமைந்தன் முதிர்தருநற் றவமுதல்வன் (1)

வேறு

தாவாத முத்தமிழின் தன்மையினை அறவுணருந்
தகையா லென்றும்
மூவாத வகத்தியற்கும் முன்னியவா ரியமொழியின்
முடிவை முன்னும்
ஓவாத செயலதனால் உயர்வுடைய பாணினிக்கும்
உவமை கூறிப்
பாவாத புகழ்பரப்பிப் பாவலர்கள் பரிந்தேத்தும்
பண்பின் மிக்கான் (2)

அந்நாளில் ஆரியநல் வேதத்தை அழகுபெற
அணிகள் செய்து
பின்னாளிற் பேருலகிற் பிறங்குமெனப் பிணக்கறநீத்
தருளிச் செய்தோன்

சின்னாளில் அவ்வேதம் சிலரறியா வகைநிலவச்
செயிர்தீர்த் தாய்ந்து
இந்நாளில் இவ்வுலகிற் றமிழ்மொழியி லியற்றியிவண்
இசையுங் கொண்டோன் (3)

வேதத்தை மொழிபெயர்த்து விளக்குதலால் வியாதமுனி
என்றும் மிக்குப்
போதத்தைப் புகுவித்துப் பொய்மைநிலை தனைமாற்றிப்
புவனத் தென்றும்
மாதத்து வத்துறைந்த மகிபரொடு பயிலுதலால்
மாறன் என்றும்
ஓதத்து நீர்புடைசூழ் உலகத்தோர் உவந்தேற்கும்
உரிமை சான்றோன். (4)

முத்திநிலை தனைவிரும்பி முத்தநெறி யடையவழி
முயலு வாரைச்
சித்திநெறி யடையாமற் சித்தநெறி திரிகின்ற
சிறுமை நீக்கிப்
பத்திநெறி யடைவித்துப் பாங்கினொடு பரமனுரை
பயிலு வித்துச்
சத்தியருள் சண்முகநற் சத்தினையங் கருள்செய்யுந்
தகைமை யாளன் (5)

அத்துவித வேதாந்த அகநிலையும் சித்தாந்த
அமைவுங் கற்றுத்
தத்துவநன் னெறியுணருஞ் சங்கரதிக் விஜயமெனும்
சமய நூலும்
புதுரையாய்ப் புவனத்துப் புகழ்கரபாத் திரதேவன்
புகல்மெய்ஞ் ஞான
வித்தருள்நற் சரிதைநிறை வியன்நூலும் விரும்பநனி
விரித்துச் செய்தோன் (6)

திருவொற்றி யூரிறைவன் மான்மியமே முதலாய
செய்ய நூல்கள்
ஒருபற்றும் இல்லாமை உவந்தளிப்பான் ஊழியனு
உவந்தாட் கொண்டோன்
குருவுற்ற தன்மையினைக் குறித்திடுபிள் ளைத்தமிழே
முதலா யான்ற
மருவற்ற நூலனைத்தும் மனத்தெண்ணி யினைத்தெதன் றிங்
குறைக் கொளுதால் (7)

அன்னவன்றான் இன்னவகை அரியபல நூலியற்றும்
ஆற்றல் கண்டு
பன்னரிய வேலூரிற் பாரியற்று நற்றவத்தாற்
பயிலுந் தோபா
என்னுமெம தஞ்ஞான இருள்கெடுக்கும் மெய்ஞ்ஞான
பானு வானோன்
தன்னுடைய புராணமதைத் தமிழ்மொழியில் இயற்றியெமக்
கருள்கவென்றான் (8)

அன்னவனை யெந்நாளுந் தோபாவென் னருள்ஞானத்
தெய்வம் போற்றித்
தன்னுடைய முழுப்பணியும் பிறர்க்கெனவே தகவுதவித்
தலைமை சான்று
மன்னுரிமை கொளற்கொத்த மடாலயத்து மன்னிவரு
மறவோர்க் கெல்லாம்
துன்னியநற் பணிபுரியும் சுப்பிரமணி யப்பெயர்கொள்
தூயோ னன்றே (9)

வேறு

அன்னவன் வேண்டு தற்கும் அரியவிவ் வுலகத் தோர்செய்
துன்னிய வன்பி னுக்குந் தொடர்புகொண் டிந்நூல் செய்
மன்னிய வுலகிற் றூய்மை மன்னிய வாழுஞ் சீலர் [தான்.
சென்னியின் வணங்கு செல்வச் சிவானந்த முனிவ ரேறே

தோபா சுவாமிகள் புராணத்தின்

படல அட்டவணை

முதலாவது மெய்க்காட்டி யருளிய காண்டம்

படல எண்			பக்க எண்
1.	நாட்டுப் படலம்	...	1
2.	நகரப் படலம்	...	6
3.	திருவவதாரப் படலம்	...	10
4.	கலைதேர் படலம்	...	17
5.	திருமுறையோது படலம்	...	21
6.	திருவருள்பெற்ற படலம்	...	24
7.	மெய்காட்டியருளிய படலம்	...	32
8.	துறவுப் படலம்	...	38
9.	சித்தராய்த் திகழ்ந்த படலம்	...	43

இரண்டாவது காண்டம்

10.	நாட்டுப் படலம்	...	65
11.	நகரப் படலம்	...	71
12.	நகரெய்து படலம்	...	79
13.	திருவருட்செயற் படலம்	...	88
14,	சமாதிநிலையப் படலம்	...	99
15.	இறந்தன உயிர்பெற்ற படலம்	...	116
16.	திருவிளையாட்டுப் படலம்	...	110
17.	மாணவப் படலம்	...	122
18.	முத்தியெய்து படலம்	...	127
19.	திருமடாலயப் படலம்	...	132

தோபா சுவாமிகள் புராணத்தின்

விடய அட்டவணை

(முதலாவது காண்டம்)

1. வேளாண்மையர் பெருமை ... 10
2. தந்தை தாயரின் மாண்பு ... 14
3. தோபாவின் தோற்றச் சிறப்பு ... 15
4. திருப்பெயரிடல் ... 16
5. மதிவளம் ... 18
6. இளமையில் மன்னர் பாதுகாத்தல் ... 19
7. காலாட்படையிற் சேர்தல் ... 19
8. நல்லுணர்வு தோன்றல் ... 20
9. தமிழ்மறையே சிறந்ததென்று தெளிதல் 22
10. திருஞானசம்பந்தரை யுபாசித்தல் ... 26
11. திருஞானசம்பந்தப் பெருமானாரின் அருளுபதேசம் ... 28
12. திருஞானசம்பந்தரின் திருவருளுபதேசத் திறத்தை யுணர்தல் ... 29
13. தீட்சைத் திருநாமம் ... 32
14. பரசிவன் பரிமேலேறிப் படைக்களஞ் செல்லல் ... 32
15. இறைவன் உருவாய் வருவானெனல் ... 34
16. ஆங்கிலப் படைத்தலைவன் வியப்புறல் ... 36
17. ஆங்கிலத் துரைமகன் இறைஞ்சுதல் ... 37
18. திருவருட்டிறத்தைப் பேணல் ... 38
19. துறவின் பெருமையை கண்டு துறத்தல் 39
20. மகம்மதியன் வெருளல் ... 43

21. சுவாமிகளின் ஆண் குறியின்மீது
ஊசியைத் தெறித்தல் ... 43
22. சுவாமிகளின் திருநோக்கால் ஊசிகழலல் 45
23. மகமதியன் சுவாமிகளை வழிபடல் ... 45
24. ஒரு அரசாங்க அதிகாரியின் கை
தம்பித்துவிடல் ... 47
25. இதில் மற்றொரு வகை ... 48
26. தம்பித்த கையானது எழாமை ...
27. சுவாமிகள் கள்ளமஸ்தானைச் சபித்தல் ... 48
28. குகையிலிருந்த பெரியார்க்கருளல் ... 49
29. சுவாமிகள் சோதிவடிவாய்த் தோன்றல் .. 50
30. சுவாமிகள் குயவன் மனையை விட்டகலல் 52
31. குலாலனும் அவன் மனைவியும்
சுவாமிகளைக் கண்டு பணிதல் ... 52
32. புத்திரப்பேறு உண்டாகும்படி
குயவனுக்கு வரமளித்தல் ... 53
33. குயவனுடைய குழந்தை பெரியாராதல் ... 54
34. பெரியாரின் பரிகலச் சேடவலி ... 54
35. வறுமையுற்ற குயவன் ... 55
36. சுவாமிகள் வறுமை மிகுந்த குயவன்
வீட்டை யடைதல் ... 57
37. வறிய குயவன் நலமுறல் ... 58
38. ஒரு தொண்டனை வலித்து ஆளுதல் ... 58
39. சுவாமிகளுக்கு அளித்த மது பாலாதல் 59
40. கனியீந்து புத்திரப் பேறளித்தல் ... 61
41. பெரியார் செயல் அறிதற்கு அருமையெனல் 63

இரண்டாங் காண்டம்

42. சுவாமிகள் சென்னையில் சிறைப்படல் 80
43. சுவாமிகள் திருவருளால் சிறைப்படுத்தியவன் வீட்டில் இருத்தல் ... 82
44. சுவாமிகளை வேலூருக்கு கொண்டுவந்து சேர்க்க முயலல் ... 83
45. சுவாமிகள் வேலூருக்கு வருதல் ... 85
46. சுவாமிகள் வேலூரில் ஒரு மகம்மதியன் வீட்டை யடைதல் ... 85
47. சிவஞானிகள் தன்னைச் சிவனே நீக்குவான் எனல் ... 87
48. சுவாமிகள் பாலன்போன்று திரிதல் ... 88
49. சுவாமிகள் கடைவீதியில் திரிதல் ... 89
50. சுவாமிகள் கட்டுக்குள் அகப்படாமை ... 89
51. சுவாமிகட்கு விடம் அருந்துதல் ... 91
52. விடமருந்தியவர் இறத்தல் ... 91
53. மலநோயைத் தடுத்தாளல் ... 92
54. சுவாமிகள் மூடத்தைப் போக்கியருளல் 94
55. ஒரு அன்பன் உத்தியோகம் வேண்டித் தொழுதல் ... 96
56. இழந்த உத்தியோகத்தை அருளல் ... 96
57. அன்பன் உத்தியோகத்தையடைதலும் மனை வாங்கி வைத்தலும் ... 97
58. சித்தநாதர் சரணடைதல் ... 99
59. சித்தநாதர் சமாதிநிலயங்கட்ட முயலல் 100
60. சித்தநாதர் பொருளிரத்தல் ... 101
61. சித்தநாதர் ஒரு வைணவரையடைதல் ... 102
62. வைணவர் சித்தநாதரைத் துன்புறுத்தல் 102
63. வைணவர் சுரநோயுறல் ... 104
64. சித்தநாதர் வைணவரின் சுரநோயைப் போக்கல் ... 105
65. வைணவர், சமாதி நிலயம் கட்ட உதவல்... 108

66. அடக்கக் குகையமைத்தல் ... 140
67. சைவன், சுவாமிகட்குப் புலால் கொண்டு வருதல் 112
68. சமைத்த ஊன் எழுந்து நடத்தல் ... 111
69. இறந்த பெண் உயிர் பெற்றெழல் ... 110
70. ஒரு வணிகன் கடையை வீழ்த்தல் ... 116
71. அருளமுதச்சுவை கற்கண்டு போன்ற தெனல் ... 118
72. வறண்ட குடங்கள் நிறைதல் ... 117
73. கண்ட யோகங்காட்டி யருளல் ... 183
74. நரசிங்கதாசர் உபதேசம் பெறல் ... 120
75. நரசிங்கதாசர் வரலாறு ... 122
76. நரசிங்கதாசர் வேமன்னரின் அருளைப் பெறல் ... 123
77. இறைவன் குருவாவன் எனல் 124
78. நரசிங்கதாசர் தோபா சுவாமிகளைப் போற்றல் ... 125
79. தோபாசுவாமிகள் நரசிங்கதாசருக்கு அருளல் ... 126
80. நரசிங்க சுவாமிகள் முத்தியெய்தல் ... 126
81. தோபாசுவாமிகள் திருமேனியை நீத்தல் ... 127
82. திருமேனி அடக்கம் ... 130
83. சித்தநாதர் முத்தி யெய்தல் ... 132
84 மோட்டூர்ச் சுவாமிகளின் வரலாறு 132
85. மோட்டூர்ச் சுவாமிகள் தோபாசுவாமிகளின் திருக்கோவிலை யடைதல் ... 134
86. தெய்வசிகாமணி சுவாமிகளின்வரலாறு 134
87. சுப்பிரமணிய சுவாமிகள் வரலாறு 135
88. தோபா சுவாமிகளின் புராணச் செய்யுள் 139
89. தோபா சுவாமிகள் அருட்பத்து ... 169
90. தோபா சுவாமிகள் ஞானநாயகமாலை ... 173

உ

சிவமயம்.

வேலூர் திருப்புகழ்

அதிக ராய்ப்பொரு ளீவார் நேர்படில்
    ரசனை காட்டிக ளீயார் கூடினும்
    அகல வோட்டிகள் மாயா ரூபிகள்   நண்புபோலே
அசட ராக்கிகள் மார்மே லேபடு
    முலைகள் காட்டிகள் கூசா தேவிழும்
    அழகு காட்டிக ளாரோ டாகிலும்   அன்புபோலே
சதிர தாய்த்திரி மாயா வேசிகள்
    கருணை நோக்கமி லாமா பாவிகள்
    தருமு பேட்சைசெய் தோஷா தோஷிகள் நம்பொணாத
சரச வார்த்தையி னாலே வாதுசெய்
    விரக மாக்கிவி டாமூ தேவிகள்
    தகைமை நீத்துன தாளே சேர்வது   எந்தநாளோ
மதுரை நாட்டினி லேவாழ் வாகிய
    அருகர் வாக்கினி லேசார் வாகிய
    வழுதி மேற்றிரு நீறே பூசிநி   மிர்ந்துகூனும்
மருவு மாற்றெதிர் வீறே டேறிட
    அழகி போற்றிய நீறு லாகிய
    மகிமை யாற்சமண் வேரோ டேகெட வென்றகோவே
புதிய மாக்கனி வீழ்தே னூறல்கள்
    பகலி ராத்திரி ஓயா வாளைகள்
    புரளு நாட்டினி லேகான் மாதைய   ணைந்தமார்பா

புகழு காற்கடல் சூழ்பார் மீதினில்
அளகை போற்பல வாழ்வால் மீறிய
புலவர் போற்றிய வேலூர் மேவிய தம்பிரானே

ஆசை நாலுசது ரக்கமல முற்றிலொளி
வீசி யோடியிரு பக்கமொடு றச்செல்வளி
ஆவல் கூரமண்மு கத்தசல பொற்சபையும் இந்துவாகு

ஆர மூணுபதி யிற்கொளநி றுத்திவெளி
யாரு சோதிநுழை பத்தினுட னெட்டுஇத
மாகி யேழுமளை விட்டருண விற்பதியின் விந்துநாத

ஓசை சாலுமொரு சத்தமதி கப்படிக
மோடு கூடியொரு மித்தமுத சித்தியொடு
மோது வேதசர சத்தியடி உற்றதிரு நந்தியூடே

ஊமை யேனையொளிர் வித்துனது முத்திபெற
மூல வாசல்வெளி விட்டுனது ரத்திலொளிர் [தாராய்
யோக போதவகை எட்டுமிதி லொட்டும்வகை இன்று

வாசி வாணிகனெ னக்குதிரை விற்றுமகிழ்
வாத வூரனடி மைக்கொள்கிரு பைக்கடவுள்
மாழை ரூபன்முக மத்திகைவி தத்தருண செங்கையாளி

வாகு பாதியுறை சத்திகவு ரிக்குதலை
வாயின் மாதுதுகிர் பச்சைவடி விச்சிவையென்
மாசு சேரெழுபி றப்பையும றுத்தவுமை தந்தவாழ்வே

காசி ராமேசுரம் ரத்நகிரி சர்ப்பகிரி
ஆரூர் வேலூர்தேவூர் கச்சிமது ரைப்பறியல்
காவை மூதூரருணக்கிரிதி ருத்தணியல் செந்தில்நாகை

காழி வேளூர்பழ நிக்கிரிகு றுக்கைதிரு
நாவ லூர்திருவெ ணெய்ப்பதியின் மிக்கதிகழ் [ரானே
காதல் சோலைவளர் வெற்பிலுறை முத்தர்புகழ் தம்பி

சேலால மொன்று செங்கண் வேலாலும் வென்று மைந்தர்
சீர்வாழ்வு சிந்தை பொன்ற முதல்நாடி
தேன்மேவு செஞ்சொ லின்சொல் தாமோதி வந்தணைந்து
தீராத துன்ப வின்பம் உறுமாதர்
கோலாக லங்கள் கண்டு மாலாகி நின்ற னன்பு
கூறாமல் மங்கி யங்கம் அழியாதே
கோள்கோடி பொன்ற வென்று நாடோறு நின்றி யங்கு
கூர்வாய்மை கொண்டி றைஞ்ச அருள்தாராய்
மாலாலு ழன்ற ணங்கை யார்மாம தன்க ரும்பின்
வாகோட ழிந்தொ டுங்க செயல்நாடி
வாழ்வான கந்த முந்த மாறாகி வநத டர்ந்த
மாசூரர் குன்ற வென்றி மயிலேறி
மேலாகு மொன்ற மைந்த மேனாடர் நின்றி ரங்க
வேலாலெ றிந்து குன்றை மலைவோனே
வேய்போல வுந்தி ரண்ட தோள்மாதர் வந்தி றைஞ்சு
வேலூர்வி ளங்க வந்த பெருமாளே.

சத்திமிகு மேழுகடலைத்தேனை
உற்றமது தோடுகணை யைப்போர்கொள்
சத்திதனை மாவின்வடு வைக்காவி தனைமீறு

தக்கமணம் விசுகம லப்பூவை
மிக்கவிளை வானகடு வைச்சிறு
தக்குகளும் வானையடு மைப்பாவு விழிமாதர்

மக்ககிரி போலுமொளிர் வித்தார
முத்துவட மேவுமெழில் மிக்கான
வச்சிரகி ரீடநிகர் செப்பான தனமீதே

வைத்துகொடி தானமயல் விட்டான
பத்திசெய ஏழையடி மைக்காக
வஜ்ரமயில் மீதினினி எப்போது வருவாயே

சித்ரவடி வேல்பணிரு கைக்கார
பத்திபுரி வோர்கள்பனு வற்கார
திக்கினும்ந டாவுபுர விக்கார குறமாது

சித்தஅநு ராககல விக்கார
துட்டஅசு சேரர்கல கக்கார
சிட்டர்பரி பாலலளி தக்கார அடியார்கள்

முத்திபெற வேசொல்வச னக்கார
தத்தைநிகர் தூயவளி தைக்கார
முச்சகர்ப ராவுசர ணக்கார இனிதான

முத்தமிழை ஆயும்வரி சைக்கார
பச்சைமுகில் தாவுபுரி சைக்கார
முத்துலவு வேலைநகர் முத்தேவர் பெருமாளே.

இவை: சென்னை சைவசித்தாந்த சமாசத்தாரால் வெளியிட்டிருக்கும் அடக்கவிலைப்பதிப்பு திருப்புகழிலிருந்து எடுக்கப்பட்டன.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

ஒழிவிலொடுக்கம்

திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் என்னும்,
சிதம்பரம் இராமலிங்க சுவாமிகள் அருளிச்செய்த
ஒழிவிலொடுக்கப் பாயிர விருத்தி

சிறப்புப் பாயிரம்

நேரிசை—வெண்பா.

வள்ளல் குருராயன் வாதுவென்ற சம்பந்தன்
வள்ளன்மலர்த் தாடலைமேல் வைத்துரைத்தா—னுள்ளத்
தழிவிலடுக் குந்தேனை யன்பரெலா முண்ண
வொழிவி லொடுக்கநூ லோர்ந்து.

இச்செய்யுள் கருதிற் றியாதோவெனின், இந் நூன்முகத் தாசிரியர் பெயர் முதலியவற் றைக் குறித்து நிற்றலிற் சிறப்புப்பாயிர வொழுக்க முணர்த்தல் கருதிற்றெனக.

வள்ளல் குருராயன் வாதுவென்ற சம்பந்தன் வள்ளன்மலர்த் தாடலைமேல் வைத்து என்பது :— வள்ளலா ரென்னுந் திருப்பெயருடையவர், ஞானாசாரிய நிருபராகிச் சமயவாதிகள் தருக்கச் செருக்குகள் பிற்பட்டொழியப் பேரருணெறியான் வெற்றிகொண்டு, சீகாழி யென்னுந்

திருநகர்க் கண்ணே, மெய்ந்நெறி விளங்க, வீற்றிருந்தருளிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரது வள்ளற்றன்மையுடைய, மலர்போலுந் திருவடிகளைத் தமது நன்முடிக்கண் ஓர் பொன் முடியாக அணிந்து. ஓர்ந்து — உள்ளத் — தழிவிலடுக் குந்தேனை யன்பரெலாமுண்ண — வொழிவிலொடுக்கநூ லுரைத்தான் என்பது:— அத்திருவடிகளின் அருட்டுணையால் தத்துவங்க ளனைத்துஞ் சடமென்றோர்ந்துணர்ந்து, அவற்றைக் கடந்து, தற்காட்சியோடு திருவருட்காட்சியுஞ் செய்து, அங்ஙனம் வாதனையா னசைந்தெழும் போதந் தோற்று, அதனை யத்திருவருளொளியி னடக்கி ஆண்டு, மேன்மேலு மெழாநின்ற, சிவானந்தத் தேனைத் தாம் அனுபவஞ் செய்தவாறு, அதன்கண் அன்புள்ள பக்குவருஞ் செய்தற்பொருட்டு, அச் சிவானந் தானுபவ அந்தரங்க மெல்லாம் வெளிப்பட்டு விளங்க, ஒழிவிலொடுக்கமென்று ஓர் உபதேச முறையை யுரைத்தருளினார்—என்றவாறு.

வள்ளல் — என்னும் பெயர்:—

ஆசிரியருக்குத் தாம் முன்னிருந்த கிரியாசாரிய நிலைக்கண் அவ்வாசாரிய மரபின் வழித்தாய் வந்த காரண வபிடேகச் சிறப்புப் பெயரென்க. அல்லதூஉம், பின்னர் ஞானாசாரிய நிலைக்கண், தமதருண் ஞான நோக்களியைந்த கண்ணுடைய வென்னுங் காரண விசேடண மேற்கொண்டு நின்ற இவ்வள்ளலென்னும் பெயர், ஈண்டவ் விசேடண மிசையெச்ச நிலையினிற்ப நின்றதெனினும் அமையுமென்க.

இஃது வினை, பண்பு முதலிய வடுத்த தொகை நிலைச் சொற்றொடராகாது, தொகா நிலையாய்த் தனைத்தொடர் பயனிலை யண்மைப் பொருளுணர்ச்சி யின்றி யிடையிட்டு

நிற்கத் தான் செய்யுண்முதற்கண் தனித் திருந்தமையின் ஆற்றலின்றாலோவெனின், ஆற்றன்று:—கொடை மடங் குறித்த குணங்காரணமாக வந்த இவ்வள்ளலென்னும் பெயர் தன்னுறுப்புகளுட் கோடை குணம் புக ழழகு வள மென்னு நல்வகைக் குறித்த பல்பொருட் பகுதியாய வண்மையென்னு முதனுறுப்பான் ஆசிரியர்க் குளவாய அக் கொடை முதலிய அருட்குணங்களைக் குறிப்பிற் புலப்பட விரித்தலிற் பொருளாற்றல் உண்டென்க. அல்லதூஉம், இப்பெயர், உயர்பொருட்கிடனாய், உடனிலைக்கூட்டாய், ஒரு நெறி யசைத்தாய், ஓரினந்தழுவிப் பல்வகைக் குறிப் பிற் படர்ந்து, முற்றியையு வண்ணப் பெருஞ் சொல்லாக நிற்றலிற் சொல்லாற்றலும் உண்டென்க. ஆயின், இவ் வாசிரியர் பெயர் இச்செய்யுளின் இடை கடைகளின் ஒன்றி னிறுத்தாது, முதலடி முதற்சீ ரேதுகைத் தொடைக்க ணிறுத்ததிற் குறித்த தியாதோவெனின், ஒன்றிரண் டெனக் கொண் டுறுமறை யாகம நன்றிருமுடிபி னடுநிலைநடாஅய்ப் புலம்பெறு தத்துவ நியதியிற்போந்து, உண்மலந் தெறு மறிஞர் வாழ்த்திப்பரவும் ஆசிரியர் சன்மார்க்க முதலிய மார்க்க நான்கனுட் டலைமையிற் றலைமையாய வுத்தம சன் மார்க்கத்தினரென்பது குறித்த தென்க. இங்ஙனம் உத்தம சன்மார்க்கத்தின ரென்பதை யாசிரியர் கூறிய "இதுவென்ற தெல்லாம் போய் யென்றான்" * 1 என்னுந் திருவெண்பா வாற் காண்க. இஃதின்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

---

* 1. பொதுவிலுபதேசம்: பாட்டு—44.
இதுவென்ற தெல்லாம்பொய் யென்றா னென்னக்குப்
பெ[illegible]துவன்றித் தங்குமிடம் போச்சு—அதுநாங்காண்
என்றா னதன்பே ரிரவைப் பகலாக்கும்
ஒன்றோ பரமசுக மோ.

குருராயன் என்பது:—

திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையாருக்குச் சிறப்பிற் சிறப்பாய காரணப் பெயராய் நின்று,— ஓதியுணர்ந்து பன்னாட் பல சாதனங்களின் முயன்று முயன்று, ஆசாரியத்தன்மை யொருவாறு அரிதிற் கிடைப்பப்பெற்றும் ஓரோர் காலங்களின் அவத்தை வயப்பட்டு மயங்கு மற்றையாசாரியர் போலாது, ஓதாமல் வேதாகமாதிகளை முற்று முணர்ந் திறைப்போது மோர் சாதனங்களின் முயன்றதின்றி, ஞானசாரிய வருளிலக்கணங்க ளனைத்துந் தாமே தம்பால் நிரம்பிநிற்ப, அமர்ந்தன ரென்பதூஉம்,— ஓதியுணர்ந்த அவ்வாசாரியர்க்கெல்லாம் அவரவரறிவின்கண் அருளுருவாய் நின்றறிவித்தும் ஆசாரியவுருவாய் வெளிநின்று அனுக்கிரகித்தும் நின்றன ரென்பதூஉம்,— திருநோக்கஞ் செய்தன் முதலிய அறுவகை தீக்கையானு மன்றித் தமது திருவுருவைக் காண்டல் நினைத்தன் மாத்திரையே பக்குவரல்லாரும் பக்குவராய்ப் பயன்பெற நின்ற திருவருட் பெருமையரென்பதூஉங் குறித்ததென் றுணர்க. இங்ஙனம் ஓதாமல் வேதாகமாதி யுணர்ந்தமை முதலியவற்றை யாசிரியர் கூறிய "தன்மையும் முன்னிலையும்" * என்னுந் திருவெண்பாவாற் காண்க.

அல்லதூஉம், குருராயன் என்பது, வாதுவென்ற சம்பந்தன் என்பதற்கு மேனிற்கவைத்த விதப்புக் குறிப்பாற்

---

* 1. பொதுவிலுபதேசம்: பாட்டு—42.

தன்மையு முன்னிலையுந் தானாய்ப் படர்க்கையுமாய்
என்மொழிவி லின்புமா யின்புமிதீ — என்னாத
வேதாந்த சித்தாந்த மேபிறவா வீடென்றான்
ஓதாமல் வேதமுணர்ந் தோன்,

பிள்ளையார், இவ்வவதாரத்தின் மேனின்ற அவதாரத்திலுங் குமார சற்குருவாய் அரனார்க்கும் அகத்தியனார்க்கும் உபதேசித்தருளிய ஆசாரியத் தலைமையுங் குறித்தனெனக் கொள்க.

"தென்னவ னங்கனஞ் சூழ்காத் திரிகத சூலகரத்
தென்னவ னங்கனந் தப்பத நீட்டினன் செல்வமுன்பின்
றென்னவ னங்கநன் னீற்றாற் றிருத்திய தென்னவின்னந்
தென்னவ னங்கனங் கைச்சிலைக் கூனையுந் தீர்த்தருளே."

அருணகிரிநாதர், கந்தரந்தாதி, 56.

என்றதனாற், பிள்ளையார் இவ் வவதாரத்திற்கு மேனின்ற அவதாரத்திற் குமாரசற்குரு வென்பது காண்க.

"உழன்மதிற் சுட்ட தழனகைப் பெருமான்
வணங்கினின் றேத்தக் குருமொழி வைத்தோய்
குறுமுனி தேற நெடுமறை விரித்தோய்

கல்லாடம், பாயிரம் 2.

அருமறையா கமமங்க மருங்கலைநா றெரிந்த
வகத்தியனுக் கோதுரைக்கு மருட்குருவாங் குருளை

சித்தியார்

என்பவைகளால் அரனார்க்கும் அகத்தியனார்க்கும் உபதேசித்த ஆசாரியத் தலைமையை யுணர்க.

ஆயின், குருவேந்தன் என்னாது குருராயன் என்றது எது குறித்தற்கோ வெனின்:—நான்கன் வேற்றுமையானடுத்து மிக்குயர் நெறிப் பொருண்மையின் வந்த காரகச் சிறப் பொருதலைத் தொடர் மொழிப் பெயராய இக்குருராயனென்பதன்கட் குருவென்பதன், முதனிலை யெழுத்துத் தமிழியல் விதிப்படி மொழிக்கு முதலாகியும், ராயனென்

பதின் முதனிலை யெழுத்துந் தமிழியல் விதியின்றி ஆரிய வியல் விதிப்படி மொழிக்கு முதலாகியும், வந்து இருவகை யியலுங் கோடலின், இதனைத் தம்பெயராகவுடைய பிள்ளை யாருந் தமிழ்நூல், வடநூலென்னும் இருவகை நூற்கு முரியாரென்பது குறித்தற்கென்க. ஆசிரியர் “மறைப் புலவன் தமிழ்க்குரிசில் சீகாழிச்சம்பந்தன்” † என்றதனால் இருவகை நூற்கு முரியாரென்பது காண்கவென்க. அல்ல தூஉம், பொருள் வேறுபடாது, சிறிதே வடிவுவேறுபட்டு நின்ற தருராயனென்பது தன்னையுள்ளுநன்றி நோக்கினர்க்கு இலைமறை காய்போல் ஞானவென்னு முயிர்மெய்யோ டிருந்த தன் முன் வடிவமுட்கொண்டு விளங்கக் காட்டி நிற்கின்ற தாகலின், இதனையுடைய பிள்ளையாருந் தமது கடவுட் டன்மை வேறுபடாது உத்தமபுருட வுருவங்கொண்டு நின்ற தம்மை, அன்பான் உள்ளுநன்றி நோக்கினார்க்குக் குமாரசற்குருவென்னும் பெயர் கொண்டு, அளவிகந்த சூரியர் உதயம்போன் றொளிவீசுந் தம் முன்னுருவாய தெய்வத் திருவுருவுட்கொண்டு, விளங்கக்காட்டி நின்றனரென்று குறித்தற் கென்பதுமா மென்க.

“மறையவர் திருவே வைதிக நிலையே வளர்ஞானப்
பொறையணி முகிலே புகலியர் புகலே பொருபொன்னித்
துறைபெறு மணியே சுருதியி னொளியே வெளியேவந்
திறையவ னுமையா ளுடனரு டரவெய் தினையென்பார்.”

ஆளுடைய பிள்ளையார் புராணம் 92.

---

1. பொதுவிலுபதேசம்: பாட்டு—11.

சத்தியனிர் வணத்தாற் றற்போதத் தாக்கறுத்து
வைத்து வழிகாட்டு மறைப்புலவன் — சுத்தன்
தமிழ்க்குரிசிற் சீகாழிச் சம்பந்த னென்பான்
எமக்கருளிச் செய்த திது.

என்று, மூவாண்டிற் பிள்ளையார் திருவருள் வடிவைக்கண்டு சீகாழியுள்ளார், வியந்து கூறிய வாறுயவிச் செய்புளால் உள்ளுநேன்றி நோக்கினர்க்குத் தம்முன்னுருவைக் காட்டி நின்றனரென்பது காண்க வென்க.

இனி இன்றியமையாக் காட்டுளதேற் காட்டுவதன்றி மற்றைய விரிக்கிற் பெருகும் என்க.

அல்லதூஉம், குரு என்பத னீற் றுயிர்மெய்யோடு ராயன் என்பதன் முதலுயிர்மெய் புணராப் புணர்க்கையாய் நின்றதாகலின், இங்ஙனம் ஆனந்த வடிவராகிய பிள்ளையாருந் தாங்கொண்டருளிய மானிடத் திருவுருவோடு புணராப் புணர்க்கையாய் நின்றனரெனக் குறித்தற் கென்பதுமாமென்க.

அல்லதூஉம், குறிலிணைக் கெதிர் நெடில் குறிலெண்ணீடாக நிற்பவு மீற்றி னவ்வெண்ணீடின்றி யொற்று நிற்பவுந் தொடர்ந்த மொழியாகலிற் பிள்ளையாரும் பக்குவர்க்கு மறைப் பொருளாயும், அதிபக்குவர்க்கு அனுபவப் பொருளாயும் இவ் விரண்டினுங் கலவாது அதீதப் பொருளாயு நின்றனரென்று குறித்தற் கென்பதுமாமென்க.

குரு என்பதின் பொருள்.

இங்ஙனம் குருராயனேன்பதில் கு வ்வென்பது—இருள், ரு வ்வென்பது—அருள்,—ராயன் என்பது விளங்கச் செய் கின்றேன்—பொருளாம். இதனால் கு வ்வென்னு மசுத்தா வத்தையில் நின்றோரை ரு வ்வென்னுஞ் சுத்தாவத்தையில் தாம் நின்றவண்ணம் நிறுத்துகின்றோர் குரு ஆவர். இச் சுத்தாவத்தைக்கு ஆதாரனுகியும் அதீதனுகியும் விளங்கி இவ்வவத்தையினின்றும் அக் குருவாயினோர் தாழாத வண்

ணம் அருள் செய்து நின்று அதிதப் படுத்துகின்றேன் ராயன் அவன் ஆகலின், இதனானும் உணர்கவென்க.

எழுந்தாகிப் பல்வகைக் குறிப்பிற் பொருணெறிபற்றி நின்ற நோக்கம், செறிவு, நுட்பம், இங்கிதம், இன்பம், கம்பீரம், சிறப் புறுதி, முதலிய நற்குணந் தழீஇய சொற்புணரிகென்ற, ஆசிரியரும் சரியாதி நான்கினுக்கும்" * என்னுந் திருவெண்பாவி னிடைக்கட் குருராயனென்று இதன் பெருமை தோன்ற வைத்தனரென்க. இஃது இன்னும் விரிக்கிற் பெருகு மென்க.

வாது வென்ற சம்பந்தன்

வாதுவென்ற சம்பந்தன் என்பதிற்பொதுவானே வாது வென்ற என்றது என்குறித்தோ வெனின், — எண்வகைக் குன்றத் தெண்ணாயிரவராய பாயுடுக்கைப் பறிதலைச் சமணர்க ளொருங்கே கூடித் தென்மதுரைக்கட் செந்தமிழ்ப் பாண்டியனை முன்னிட்டுச் செருக்காற் செய்த சுரவாதம், அனல்வாதம், புனல்வாதங்கள் பிற்படத் திருநீற்றானுந் திருவாக்கானும் வென்று திறல்கொண்டமை யன்றியும், பரசமய கோளரி யென்று தானே யொலித்த திருச்சின்னத்தின் தெய்வப் பேரொலி கேட்டு, உளம்பொறாது எதிரிட்டு மறித்த போதமங்கைப் புத்தநந்தியின் பொய்த்தருக்கமும், புழுத்தலையும், பொடிபட்டழியவும், பின்னருள்ளது போன் றில்ல

---

* ஒழிவிலொடுக்கம். 3. சத்திநிபாதத் துத்தம ரொழிவு 1-ம் திருவெண்பா.

சரியாதி நான்கினுக்குஞ் சாலோக மாதி
வருவா றெனக்களித்த வள்ளல்—குருராயன்
ஞானத்திற் பக்குவர்க ளல்வர்க் குபதேசம்
ஆனத் தையுரிகழ்த்தி னான்.

த்தைப்பற்றிச் சாக்கியக் குழுவுள் தலைவனாய சாரிப் புத்தன் சிறசிலவகையாற் செய்த சமயவாதந் தலைதடுமாறவும், செந்தமிழ் வேதத் திருமுறை தாங்கி மேம்படும் அறிஞான் வெற்றி கொண்டமையும், திருவோத்தூரின்கண் அரனுக்கிடு பனை ஆண்பனை யாயிற்றே யென்று, அசதியாடிய அமணக் குழுஉக்களின் வாய்வாதங்கள் மண்பட் டொழியத் தாம் திருவாய்மலர்ந்த திருக்கடைக்காப்புள் ஓர் மொழியானே அவ்வாண்பனை பெண்பனையாகச் செய்துவிறல் கொண்டமை யுங் குறித்ததென்க.

அல்லதூஉம், வாது என்ப திலக்கணையாகக்கொண்டு பெருமண நல்லூரின்கண் திருமண நல்விழாவைத் தரிசிப் பான் வந்த மக்கட்கெல்லாந் தொன்றுதொட் டிடைவிடாது உடனிழல்போற் சூழ்ந்துள பிறவிப் பெருவாதுகளைத் தும் வென்றதூஉம், — திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தின்கண் மழவன் மகளார்க்கு அடுத்த முயலக வாதுவென்றதூஉம்,— மருகற்கண் ஓர் வைசியனுக்கு அடுத்த விடவாது வென்றதூ உம்,—இவை முதலியவுங் குறித்த தெனினுமாமென்க. வெற்றி கொண்ட பொருட்டிறன் முதலியவற்றுள் ஒன்றே னுந் தோன்றக்கூறாது இலேசானே வாதுவென்ற என்றது என்குறித்ததோவெனின்,—பிறர்க்கு இங்ஙனம் வேறல் தம் மானுந் துணைமையானும் பற்பலநாட் பற்பலவகையின் முயற்சிசெயினு முற்றாதெனினும், பிள்ளையார்க்குச் செந் தமிழ் பொழியுந் திருவாக்கானே ஆண்டாண்டு அவ்வேறன் முற்றியதென்பது குறித்தென்க. வாது என்பது குருராயன் என்பதனோடுஞ் சம்பந்தன் என்பதனோடுஞ் சாராது நடு நின்றமையின், அத்துவிதத் நெறியினுஞ் சேராது, துவித நெறியினுஞ் சாராதுநின்ற பதிதவாதிகளது பயனில் வாத மெனினு மமையுமென்க.

எதிரேற்கப்பட்டெதிர்வினைக் கீழ்ப்பட மேற்கொள் வினையெச்சப் பொருளின் வந்த வெல்லெனும் பிறவினைப் பகுதியானடுத்த வென்ற என்னும் பெயரெச்சஞ் சம்பந்தனென்னும் பெயர் கொண்டு முடிந்து, இங்ஙனம் வெற்றி கொண்ட பருவம் பிள்ளையார்க்கு இளங் குமாரப் பருவமெனக் குறித்ததென்க. என்னை? எச்சமென்பது இளஞ்சேய் மேற்றாகலின்.

சம்பந்தன் என்பது பிள்ளையார்க்கு மூவகைக்கண் மூவுலகும் புகழப் பொற்பொடு புணர்ந்த அற்புதத் திருப்பெயராகலின், ஆண்டு பெருமானருளப் பிராட்டியா ரளித்த சிவஞானத் தெள்ளமுதருந்தி அச்சிவஞானத்திற்கு உரிமை பூண்டமை குறித்ததென்றுணர்க. ஆயின், சிவஞான சம்பந்தன் என்றது சம்பந்த னென வைத்த தென்கொலோ வெனின்:—சிவஞானமுமன்றிச் சிவானந்த மானந்தாதீதம் என்பவைக்கும் உரிமை பூண்ட தலைமைபற்றியும் அவற்றை உலகுயிர்க்கு இங்ஙன மென்றுணர்த்தி உரிமை செய்விக்கு மாட்சிபற்றியும் அங்ஙனம் வைத்ததென்க.

அல்லதூஉம், சுருங்கச் சொல்லுதல் வனப்பினாற் சம்பந்தனெனவே சிவஞான சம்பந்த னென வுரிமைச் சிறப்பு வழக்கால் தானே தோன்றுமென வைத்த தெனினு மாமென்க. எங்ஙன மெனின், இந்திரனென்பது இறைமைச் சிறப்பு வழக்கால் தேவேந்திரனையும் உடையானென்பது பொருட்சிறப்பு வழக்கால் பொன்னுடையானையுங் குறிக்குமாகலி னென்க.

வள்ளன் மலர்த்தாள்

வள்ளன் மலர்த் தாள் என்னும் ஒருவகை வனப்பு, இருவகைச்சந்தி, மூவகைமொழித் தொகைச் சொற்றொடர்க்

கண், வள்ளலென்னுங் குணிப்பெயர் வினைமுதற் றொழிற் பயனுறப்படு முடைமைக் குணப்பெயராய் நின்று, பிள்ளை யாரது திருவடிகள் தம்மை யடைந்தோர்க்கு, வரையா வானந்தப் பேற்றையளித்து, அவரைத் தாங்கிக் கோடலைக் குறித்த தென்றுணர்க.

அஃதேல், ஆனந்தப் பேற்றைத் தருதற்குந் தாங்கிக் கோடற்குங் கருத்தர் பிள்ளையாரன்றோ? அங்ஙனம் இருப் பத் திருவடிகட்கு இங்ஙனம் கூறல் எங்ஙனமெனின்: திரு வடிகள் தம்மை வழிபடுவோர்க்கு இரங்கி இன்பமீதற் பொருட்டு எழுந்தருளும் பிள்ளையாரது படர்ச்சி நிகழ்ச்சிக் கருவியாய் நின்று அவரை யவ் வழிபடுவோர்பால் வருவித்த லானும், ஞான தீக்கை பண்ணுங்கால் அவர் சென்னியிற் சூட்டப்பட்டு ஐக்கியம் வருவித்தலானும், நித்தியானந்தப் பேறு வாய்க்கு மாகலின் இங்ஙனமென்க.

அல்லதூஉம், வாட்டமி லருளுங், கோட்டமில் குணனு, மசையா நிலையு, நசையா மனனும், வெருளாப் பண்பும், விடாப் பேரன்புஞ், செவ்வியின் மரீஇ எவ்வெவர் எவ்வகை வேட்டனர் அவ்வகை விருப்பொடு குறிப்பின் வரையா தீதல் வள்ளற்றன்மை என்ப வாகலின், இவ் வள்ளற்றன்மை யைத் தம்பால் அடைந்தோரிடை யடைவித் தருளுங் கருணைபற்றி யங்ஙனங் கூறியதெனினு மமையுமென்க. அஃதேல் வள்ளற்றன்மை வழங்கு மலர்போலுந் திருவடி யென்றன்றோ வுரை விரித்தல் வேண்டும். அங்ஙன மின்றி வள்ளற்றன்மை யுடைய மலர் போலுந்தாளென விரித் திருக்கின்றதே யெனின்; அங்ஙன மடைவித்தலும் வள்ளற் றன்மையே யாகலினு முடைய தொன்றன்றே யுதவப்படு

மாகலினும் இங்ஙனம் விரித்தல் அங்ஙனம் கூறற்கு மமை தியா மென்க.

அல்லதூஉம் அருளின்றியமையாத வள்ளற்றன்மைக் கவ்வருளை முதற்காரணமா மாகலின், ஆனந்தவடிவ ராகிய பிள்ளையார் அவ்வானந்தப் பேற்றை யளிக்கும் வள்ளற்றன் மைக்கு முதற்காரணமாகிய திருவருட் சத்தியே திருவடி யென்று குறித்தற்குக் காரணத்தைக் காரியமாக ஈண்டு உப சரித்த தெனினு மமையுமென்க.

அல்லதூஉம், எமது திருவடிகளை வழிபடின் வீட்டின்ப மெளிதில் தருவேமென்று பிள்ளையார் விதித்தருளிய அருள் விதிப்படி யறிந்து வழிபடின், அவ் வழிபாட்டான் அவ்வீட்டின்பந் தரப்பெறுதல் உண்மையாகலின், அவ்வுண் மை நோக்கி யீண்டு கூறியதெனினும், பிள்ளையார் திருமேனி முற்றுந் தெய்வத்தன்மை பூரணமாகலின் அதனை யறிவிக்க ஈண்டு கூறிய தெனினு மமையுமென்க. திருவடிகட்கு அடையாய வள்ளலென்பதூஉம் ஆசிரியர் பெயராய வள்ள லென்பதூஉம், அடியிணை எதுகைத் தொடையாய் எழுத் தசை சீரொலி பொருளாதிகளா னொற்றுமைக் கொண்டு நின்று பிள்ளையாரது திருவடித்தீக்கைக்கும் ஆசிரிய ரதிபக் குவத் தன்மைக்கும் உள்ள வொற்றுமைப் பொருத்தம் விளக்கினவென்க.

வள்ளல் என்பது, பிள்ளையார்க்குக் காரணச் சிறப்புப் பெயராகக் கொண்டு பொருள் கூறுவாருமுளர். அங்ஙனங் கூறின், இத்துணைச்சிறப்பின்று என்றுமறுக்க என்னெனின், அவயவச் சிறப்பா னவயவிக்குணம் வெளிப்படுத்தலே பெரும்பாலு மின்பமாகலினென்க! இதனைப் "போற்றி மாணுன் முகனுங் காணாத புண்டரிகம்" என்பதனாற்

காண்கவென்க. வள்ள மலர்த்தாளெனப் பாடமோதி வள்ளம் போலுங்குவிந்த வாய்மலரென மலர்க்கடையாக வுரைவிரிப்பாரு முளர். அங்ஙனம் விரித்தலின் இத் துணைப் பெரும் பயனின்றென மறுக்க. இங்ஙன மின்னும் விரிக்கிற் பெருகுமென்க.

மலர் என்பது, வள்ளற்றன்மையி னருகு வைத்தமையின், ஈண்டு நிறைதலுங், குறைதலுமாயுள்ள நீர்நிலைக்கண் தோன்றியும், அழிந்தும், விரிந்துங், குவிந்தும், வாடியும் நின்று,— வண்ணமும், நறையும், வாசமுஞ், சிறிதே சிறு போது கொண்டு, பறித்தலாதிய சிறுதொழிற்படு மலர்களை நீக்கி, ஆண்டு திரிபிலாத் தெய்வத் தெண்ணீர் நிலைக்கண், ஒழியா மலர்ச்சியும், அழியா மணமும்,பொன்னிறப் பொலிவும், இன்னற ஒழுக்கும், மேன்மையுந், தன்மையும், வியப்புறு முருவுங், கண்டோர் கண்கவர் காட்சியும், மாட்சியுங் கொண்டு, முக்காலமுங் குன்று மலரைக் குறித்தமை காண்க. என்னெனிற்—பிள்ளையார் திருவடிகள், மெய்ஞ்ஞான விளக்கமாய், அருண்மணம் வீசிப், பொன்னிறம் பொலிந்து, ஆனந்தமொழுக்கி, மெல்லென வுற்றுத்தண்ணெனக் குளிர்ந்து, தரிசிக்கின்றோர் வியப்புறு முருவாய் அவரது விருப்ப நோக்கம் பரவ என்றும் ஒரு தன்மையவாயிருக்கின்றமையினென்க. ஆயின் மலர்போலுந்தாளென்று உவமை விரிந்தபடி நிற்றற்கு இடங்கொடாது மலர்த்தாளென்ற தென்னெனின், — அத்தெய்வத் திருமலர் தனைக் கண்டோர்க்குச் சிறிய விடயானந்தந் தருதலேயன்றித் திருவடிபோல் சிவானந்தம் தரமாட்டாச் சிறுமை நோக்கியென்க.

அல்லதூஉம், சுபவடிவாய் எவ்வகைச் சுபங்கட்கு முன்னின்றதனை விளங்குறச்செய்வதாய், மகிழ்வுடையோர் யாரு

மேற்கொண்டணியப் படுவதாய், நிற்கு நன்மலர் போலு மெனக் கூறினு மமையும்; என்னெனின்,—திருவடிகள் அருள்வடிவாய், ஆனந்தப் பேற்றிற்கு முன்னின் றளிப்ப தாய் அறிவுடையோர் தந்தலைமேற்கொண் டணியப் படுவ தாய் நிற்றலினென்க.

அல்லதூஉம் மலரையடைந்த வண்டுக ளதனது தேனுண்டு களிகொள்ளுதல் போற் றிருவடிகளை யடைந் தோரும் அருளானந்தம் பெற்றிறுமாத்தலினிங்ஙனம் கூறிய தெனினு மமையு மென்க. இதனைத் தொகையுவமை யணி யாகக் கூறலின்றி வள்ளன் மலர்த்தாளெனக் கூட்டியற்புதத் தொகையுவமை யணியாகக் கொண்டு பொருள் கூறுவாரு முளர். அவர் கூறுங் கூற்றிற் பெறுபயனின் றென மறுக்க இஃதின்னும் விரிக்கிற் பெருகுமென்க.

தாள் என்பது அடிகட்கன்றியும் முயலுதற்கும் உண் ணின்ற பொருள் வெளிப்படாமைக்கும் அதனை வெளிநின் றோருட் சென்று கவரப்படாமைக்குங் காப்பாகக் காப்பினிற் குங் கருவிக்கு மணிதற்கணியி னிருகடையு மிணைத்து நிற்கு மிடைப்பூட்டிற்கு மிடனுகி வந்த பல பொருளொரு சொல்லாகலின், திருவடிகள் தம்மையடைந்தோரை யானந்த நிலையுட் சேர்த்தலும் அங்ஙனஞ் சேர்ந்தோர் மீட்டு மவ் வானந்த நிலையினின்றும் போதவசைவு தோற்றி வெளிப் படாமைக்கும் அவத்தைகளுட் சென்று தாக்கிக் கவரப் படாமைக்குங் காப்பாக அருளுருவாயதன் முன்னிற்றலுஞ் சிவத்துடன் சிவனையிடை நின்று கூட்டுவித்தலுங் குறித் ததுகாண்க. இக்குறிப் புணர்த்தவன்றே மலர்க்கா லென் னுது மலர்த்தா ளென்றதென்றுணர்க.

தலைமேல் வைத்து

தலைமேல்வைத்து என்பது ஆசிரியர் தம் ஆசாரியராகிய பிள்ளையார் திருவடித்தீக்கை செய்யத் தாம் பெற்றமை குறித்தது காண்க. அஃதேல், வைக்கப்பட்டு எனச் செயப்பாட்டுவினை யெச்சத்தானிருத்தற் பாலதன்றோ வெனின், ஆசிரியர்க்கு அத்திருவடிக்கண்ணேயுள்ள பிரியத்தொடர்ச்சியின் பெருமைதோன்ற இங்ஙனம் நின்று அங்ஙனங்குறித்ததென்க. இதற்கு இவ்வாறன்றித் தலை மேற்பாவனை யான் வைத்தெனக் குறித்ததென்று கூறுவாரும் உளராலோ வெனின், அவ்வாறு கூறிற் பிள்ளையார் இந்நூலாசிரியர்க்கு ஞானசாரிய ரென்பதும் இவர் ஞானதீக்கை யுடையாரென்பதும் விளங்குதலின்றி மற்றையாசிரியர் போல் எடுத்தநூலினிது முடிதற்பொருட்டுப் பாவனையான் வழிபடு கடவுட் பழிச்சின ரென்றிலேசிற் கருதப்படு மாகலின். அங்ஙனங் கூறன் மரபன்றென்க. தலையில் வைத்து என்னாது தலைமேல் வைத்து என்றமையான், மறை முடிக்கண்ணே வயங்கா நின்ற அச்செல்வத்திருவடியின் சீர்மை தோன்றிற்றென்க.

ஓர்ந்து

ஓர்ந்து என்பதில் ஓர் என்னும் பிறவினை முதனிலை, அறிவு தனக்கெதிரிட்ட வுணர்ச்சிப் பொருட்கண் எதிரிடுவது போன்று எதிரிடா துள்ளார்ந்த அப்பொருட்டிறமெதிரிடப்பெயரும் புடைபெயர்ச்சியு மெதிரிட்ட பின்னர் விகற்பியா தெதிர்க்குந்தோறு மெதிரிடப் பெயரும் புடைபெயர்ச்சியும் கோடலிற் கருவித்திறனுந் தன்றிறனும் அருட்டிறனும் உற்றுணர்ந்த வுணர்ச்சி விகற்பியாது தேறி

நின்றமையைக் குறித்தது காண்க. இக்குறிப்புத் தோன்ற வன்றே திருவள்ளுவ நாயனாரும் "ஓர்த்துள்ள முள்ள துணரின்" * என்றாரென்றறிக.

உள்ளத் தழிவில்

உள்ளத்தழிவில் என்பதில் உள்ளமென்பதன் பகாப்பத வியற்றுப் பகுப்பதப் பொருளி னிடவாகு பெயரா யணுப்பொருட்கண் வந்த வுள்ளென்னும் பகுதியுட் புறத்தும் அப்போதம் எழுஞ் சிற்றசைவும் பேரசைவுங் குறித்தது காண்க.

உள்ளம் என்பது வாதனையா னுள்ளெழும் போதத்திற் காகுபெயராயது வள்ளலென்பதுபோன் றொழுகிசையாய் வர வுள்ளவழிவிலென்றது பொறுத்திசையாய் வரவுள்ளத் தழிவிலென்ற தென்கொலோவெனின், வேற்றுமை வழியாகலினும் போதவசைவு சார்பின்றி யமையாமை குறிக்க வேண்டுமாகலினும், சாரியையொடு புணர்த்தியங்ஙனங் கூறியதென்க. அழிவு என்பதில் அழியென்னும் பொது வினைப்பகுதி முன்னர்த் தோற்ற நிகழ்ச்சிப் பின்னர் ஓர் காலத்தும் ஓர் இடத்துமின்றிக் கெடுதற் பெயர்ச்சிக்கண் வந்ததாகலின் அப்போத நிகழ்ச்சி பின்னரெக்காலத்தும் உட்புறமென்னு மெவ்விடத்துந் தோற்ற நிகழ்ச்சியின்றி யொடுங்கியவாறு குறித்ததென்றுணர்க. இங்ஙனமின்றி உள்ளத்தழிவி லென்பதற்கு மனத்தினசைவற்ற விடத் தெனப் பொருள் கூறுவாரு முளராலோவெனின், மனத்தினசைவுபோத வசைவறிற்றானே யறுமாகலினு மஃதறாத விடத் திஃதெவ்வாற்றானு மறாதாகலினும் அது பொருந்தா

* திருக்குறள், மெய்யுணர்தல் 7

தென்க. இதனை ஆசிரியர் கூறிய "பற்றற போதும் பதறும்" † என்னுந் திருவெண்பாவாற் காண்கவென்க.

அடுக்குந்தேன்

அடுக்குந்தேன் என்பதில் அடுக்குமென்பது அடுத்த லென்னுந் தொழிற் பெயர்க் கண் தல் விகுதி தன்னொற்றுச் சந்தியொடு நீங்க வெதிர்காலப் பெயரெச்ச விடைநிலையும்மை ககரமெய்ச்சாரியை யூர்ந்து தன்னொற்றுச் சந்தி பெற் றுண்டு நின்றிறையு மிடப்பாடு தோற்றாது செறிதற் பெயர்ச்சியும், அடுக்க லென்னுந் தொழிற் பெயர்க்கண் அவ்விகுதி நீங்க அவ்வெதிர் காலப் பெயரெச்ச விடை நிலை யும்மை விகுதி நீங்க நின்று தன் வரவு கண்டோடிய குற்று கரமூர்ந்த மெய்க்கண்ணேறி நின் றிறையு மிடைப்போ தின்மை படாது பன்முறை மேன்மே லுறுதற் பெயர்ச்சி யும் பொருளாகக் கொண் டிருவகைப்பகுதி யொருவகை யெச்சமாக நிற்றலின், சிறிதும் இடத்தானுங் காலத்தா னும் பிரிவு தோன்றாது செறிந்து பன்முறை மேன்மே லெழும் ஆனந்தத் தேனென்று குறித்த தென்றுணர்க.

உள்ளத்தழிவி லடுப்பது ஆனந்தமாகலிற் றேனென் பதை யுவமக் குறிப்பாற் சிவானந்தத் தேனென்ற தென் றுணர்க.

---

† ஒழிவிலொடுக்கம் 3 யோகக்கழற்றி:— 15 வது திருவெண்பா

பற்றற போதும் பதறும் பழக்கமதைக்
கற்றலென் னாகக் கலக்காது சற்றேநீ
நீண்டிவிடிற் றன்காண் சென்ன மரணமது
மாண்டுவிடி னீசிவமா வை

• தேனுண்ட வண்டசை வின்றி யத்தேன் மயமா யிருத்தல் போல, ஆனந்தானுபவத்தர் போதவசை வின்றி யிவ்வானந்த மயமா யிருத்தலி னுவமையாகக் குறிக்கப் பட்டதென்றுணர்க.

• இதனை யொப்புமைக்கூட்ட மொட்டாதிகளாகக் கூறுவாருமுளராலோவெனின், அவ்வாறு கூறினும் பொருள் சிதையாமையி னொருவா றமையுமென்க. போத வசையின்கண் தோற்றல் விட யானந்த மாகலில் போதவொழிவின்கண் தோற்றல் சிவானந்தமெனக் குறித்தற்கு உள்ளத் தழிவிலடுக்குந் தேனென்ற தென்றுணர்க. எங்ஙனமெனின், உள்ளத்தழியாமை யினிடாத்தே னென்றெதிர் மறுக்கப் படுதலி னென்க. மதுரம் பற்றித் தேனை யானந்தத்திற் குவமை கூறுவாரு முளராலோ வெனின் அது நாவிடயமா யிறைப்போது நிற்றலின் இத்துணைச் சிறப்பின்றென்க.

அன்பரெலா முண்ண

அன்பரெலாமுண்ண வென்பதில் அன்பர் என்பது பொருள் புகழாதியைக் குறித்துப் பயில்வோரை நீக்கிச் சிவானந்தம் எந்நாள் அடைதுமென்றிடைவிடாததனையே விரும்பிப் பயில்வோரைக் குறித்த தென்றுணர்க. எலாமென்பது சரிதாதி கன்ம மார்க்கங்களைக் கூறும் பிறநூல்களெல்லாம் பருவ நோக்காது சாதிசமயாசார விகற்பங்களை நோக்கிச் சிலரை நீக்கியுஞ் சிலரை நிறுவியும் அதிகரித்தல் போலாது, அச்சாதி சமயாதிகளி னுயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் யாரேனும் பருவத்தராயின் இந்நூற்கு உரியராவரென்பது குறித்த தென்றுணர்க..

உட்கொள வென்னும் பொருளுட்கொண்டு பொருட்டுப் பொருளினிற் போர்ந்த உண்ணவென்னும் வினையெச்சம்

MARAIMALAI ADIGAL LIBRARY MADRAS-1

ஆனந்தானுபவத்திற்கு விடாத விலக்கணை யாயிற்றென் றுணர்க. என்னையெனின் உண்ணலிற் பசிநீங்கல் போல் ஆனந்தானுபவத்திற் பசுத்துவம் நீங்கலினென்க.

பயன் காரணம் பற்றிவந்த ஒழிவிலொடுக்கநூல் என்பது ஒழிவிலொடுக்க மென்னு நூல் ஒழிவிலொடுக்கந் தருநூலென விருவழிக்கும் பொதுவாய சந்தியான் வந்த மையில் தன்னை வேதாந்தத்திற்கும் சித்தாந்தத்திற்கும் பொதுவென்று குறித்ததென்றுணர்க.

ஒழிவிலொடுக்க நூலுரைத்தான்

ஒழிவிலொடுக்க நூலுரைத்தான் என்பதில் வேற் றுமை சாரியையுருபு முதலிய வொன்றும் விரியாது நிற்ற லின் ஞானசாரமன்றிக் கருமாசாரமொன்றும் விரியாத விந் நூலின் நின்மலத்தன்மை தோன்றிற்றென்றுணர்க. உரைத் தான் என்பது ஒருவர் மதிநுட்பத்தால்தான் கண்டறிந்த மாற்றுயர்ந்த பொன்னின் றன்மையைப் பிறருமறிந்து பயன் கோடற்குக் கட்டளைக் கல்லினுரைத்துக் காட்டல் போல், சுருதி, குருவனுபவத்தாற்று மனுபவித்தறிந்த சிவானந்தப்பேற்றின் றன்மையைப் பக்குவருமறிந்துபயன் கோடற் பொருட்டு நூற்கணுரைத்துக் காட்டினரென்று குறிப்புறுத்திற்றென்றுணர்க.

என்னெனி லுரை என்பது பொன்னுரையும் பொரு ளாகக் கோடலினென்க. உரைத்தான் என்னும் பயனிலை செயப்படு பொருளினிறுதியி னியையாது செயப்படு பொருட்குங் கருவிப் பொருட்குமேல் தாடலைமேல்வைத்து என்பத னிறுதியிற் றொடர்ந்து நின்றதென்னெனின், சிவ ஞானத் தீக்கையுடையரா யுரைத்தாரென்பது மன்றித் தம

தாசாரியர் திருவடி சான்றாகத் தாங்கண்டவனுபவத்தை விளங்க வுரைத்தாரென்பதூங் குறித்தற்கென்க. என்னே? தாடலைமேல் வைத்து எனவே சான்றாக வைத்து என்பது தானே யமையுமாகலின்.

தலைமேல் வைத்து என்பதன்பின் நிற்கக் கடவதாய ஓர்ந்து என்பது செயப்படுபொருட்பி னிறுதிநிலையாய்நின்ற தென்னெனின், இந்நூல் கற்றோர்க்குக் கருமங்குறைந்து ஞானமேவிடுதலுண்மை குறித்தற்கென்க. எங்ஙனமெனின், அவ்வோர்ந்து என்பது வினைக்குறையாகலினென்க. உள்ளத் தழுவிலடுக்குந் தேனையன்பரெலா முண்ண ஒழிவிலொடுக்க நூலோர்ந்துரைத்தான் எனக்கொண்டு போதவொழிவின் கண் அடுப்பதாய ஆனந்தத்தை யன்பரெல்லா மனுபவிக் கும்பொருட்டு வேதாகமமுடிபான ஞானநெறியை யாராய்ந்து ஒழிவிலொடுக்க மென்றோர் நூலையுரைத்தார் எனப்பொருள் கூறுவாருமுளர்.

அங்ஙனங் கூறின் ஆசிரியர் பரஞானமுடையாரென் பது தோற்றாது அபரஞானமுடையாராகப் பொருள்படு மாகலினும், அபரஞானத்தாற் கூறப்பட்டநூல் மிகச் சிற வாமையானும், அது பொருந்தாதென்க.

இந்நூலியற்றற்கேற்ற நற்பொருளுடைமையுஞ் சிறப் புப் பாயிரவிலக்கணத்துள் ஆக்கியோன் பெயரேஎன முத னிறுத்தப்பட்ட நிமித்தகாரணச்சிறப்புடைமையும் இச்செய் யுண் முடிபுக்கெழுவாயாந் தலைமையுடைமையும் பற்றி வள்ள லென முதனிறுத்தியதென்க. இந் நூலாசிரியர்க்கு ஆசாரியரிவரென்பது தோன்றற்கு அவ்வள்ளலென்பதன் புடை குருராயனென்பதை நிறுத்தியதென்க. இங்ஙனம்

ஆசாரியரென்பவர் பிள்ளையார் என்பது தோன்றற்கு ஞான சம்பந்தனென வைத்தல்வேண்டுமாகலின் அந்த ஞானத்தைக் குறிக்கும் பாசவெற்றியாய "வாதுவென்ற" வென்பது முன்கூடிச் சம்பந்தனென வதன்புடை நிறுத்தியதென்க.

இரண்டாம் அடிக்கட் பிள்ளையார் தாள்கள் நிறுத்தத் தொடங்கி முன்னர் அத்தாள்களின் இயற்கையருளென்று குறிக்க வள்ளலென்றும், அதன் வடிவம் ஆனந்தமென்று குறிக்கமலரென்றும் முறையேவைத்து வள்ளன்மலர்த் தாளென நிறுத்தியதென்க. தாள்களன்றியும் பிள்ளையாரும் அருளியற்கையரேயென்பது குறிக்கச் சம்பந்தனென்னுஞ் சத்தந்தோன்றியவுடன் வள்ளற் சத்தந்தோன்ற நிறுத்திய தென்க. இங்ஙனம் நிறுத்தியவை சொற்பொருண் முறை நிலை. தாளென்பதற்குந் தலையென்பதற்குமுள்ள சொற் பொருட் சம்பந்தவின்பம் பற்றித்தாடலையென்றும், தலை யென்பதற்கும் மேலென்பதற்குமுள்ள உரிமை நோக்கம் பற்றித் தலைமேலென்றும், மேலென்னுமிடப் பொருட்கு வைத்தற்றொழில் சிறந்ததுபற்றி மேல்வைத்து என்றும், வைத்து என்பதற்கும் உரைத்தானென்பதற்கும் இறுதியு முதலுமினமாதல்பற்றிவைத்துரைத்தானென்றும்முறையே நிறுத்திய தென்க. இங்ஙனம் நிறுத்தியவை சொன்முறை நிலையும் சொற்பொருண்முறை நிலையுமாம்.

இங்ஙனம் முற்றுமுறை நிலை கூறப்புகின் மிகப்பெருகு மாகலி னொருவாறு காட்டினம். மற்றையவுமிவைகொண் டுணர்கவென்க.

இச் செய்யுட் பொருள் ஆசிரியரது அருளறிவின் மாட்சிமையை வெளிப்படையானுங் குறிப்பானும் விளங்க விரித்தலின் வாகைத்திணையுட் சால்பு முல்லைப் பொருளின்

பாற் பட்டதென்க. என்னை? "சால்புமுல்லைப்பொருள் வான்றோயுமலையன்ன சான்றோர்தஞ் சால்புரைத் தன்று" என்பவாகலின் இச்செய்யுள் தன்றுட்செயப்படு பொருளாய் நின்ற நூற்சிறப்பைத் தன்னானுந் தன்னுறுப்புக்களானுங் குறிப்பாற் குறித்து நின்ற நன்றேனைக்குடைச் செய்யுளென் றுணர்க. அங்ஙனங் குறித்தவை யெங்ஙனமெனின்:—

இச் செய்யுள்தான் கலிப்பா வஞ்சிப்பா ஆசிரியப்பா வென்னு முப்பாவினுஞ் சிறந்த வெண்பா வாகலின், இக் குறிப்பால் இந் நூல் சரியை நூல், கிரியை நூல், யோக நூல் என்னு முந் நூலினுஞ் சிறந்த ஞான நூல் என்று குறித்ததென்க.

தான் ஈரசையானுசிட் டிருவகைத்தளை தழீஇ யொழுகிசைச் செப்பலோசையான் வந்ததாகலின், இக் குறிப்பால் இந்நூல் ஆகம முடிவும் வேதமுடிவுங்கூறு மிருவகை நெறியு மொருவகை நெறியாத் தழீஇக் கொண்டிருந்தமை குறித்ததென்க.

தான் ஒன்றடுத்த விரட்டை முப்பத்தாறெழுத்துக்களைக்கொண்டு நிற்றலின், இக் குறிப்பான் இந் நூல் பாசமொன்றடுத்த தத்துவ முப்பத்தாறென்றும் முப்பத்தாறன் றன்மையிவை யென்றும் பகுத்தறிதல் வகையுமுணர்த்துவதெனக் குறித்ததென்க.

தான் நான்கடுத்த முப்பத்தாறசைகளை யசைத்து நிற்றலின், இக்குறிப்பாலிந்நூல் அத்தத்துவ முப்பத்தாறனையும் நியதிகளைத் தன் முறையே யுணர்த்துவதெனக் குறித்ததென்க. அஃதேதன் முப்பத்தாறன்மே னான்கடுத்த தென்னெனின், ஆன்ம தத்துவத்தின்வன்மை தோன்றற்

கோரசையும், வித்யா தத்துவத்தின் வலி தோன்றற் கோரசையும், நாத தத்துவத்தின் பெருமை தோன்றற் கிரசையு மிருந்தனவென்க.

தான் பதினைந்து சீர்கொள நிற்றலின், இக்குறிப்பான் இந்நூல் ஆசாரியத்தன்மை, சீடத்தன்மை, பதித்தன்மை, பசுத்தன்மை, பாசத்தன்மை, உபதேசத்தன்மை, பக்குவத் தன்மை, யோகநிவர்த்தி, கிரியைநிவர்த்தி, சரிதை நிவர்த்தி, விரத்திவிளக்கம், துறவுத் தன்மை, அருளவத்தைத்தன்மை, வாதனை மாண்டார் தன்மை, நிலையியல்பு என்னுமிப் பதினைந்தனையுஞ் சீர்பெறக் கொண்டதெனக் குறித்ததென்க.

தானெழுவகைத் தளையி னியைந்த தாகலின், இக் குறிப்பான் இந்நூல் ஆன்மதரிசனம், அருட்டரிசனம், பரைதரிசனம், பரையோகம், பரையோகநீக்கம், போத வொழிவு, இன்பப் பேறு என்னுமெழுவகை நிலையும் அறி விப்பதெனக் குறித்த தென்க.

தான் தனிச்சொல் பெற்று நான்கடியுடன் நடந்ததாக லின், இக்குறிப்பான் இந்நூல் கூறு மொப்பற்ற ஞானமும் சுத்தச் சரிதை சுத்தக் கிரியை சுத்த யோகம் சுத்த ஞானம் என நான்கு பாதத்தோடு நடப்பதெனக் குறித்ததென்க.

தான் ஒரூஉத்தொடையோடு முத்தொடையாணி யன்ற தாகலின், இக்குறிப்பான் இந்நூற் சுருதி குரு அநு பவமென்னு மூன்று மொத்தியன்ற தெனக்குறித்ததென்க.

அல்லதூஉம் இச் செய்யுளடி நேரடியாய் விதித்தவெ ழுத் தெல்லையினிகவாது நிற்றலின் இக்குறிப்பான் இந் நூல் மெய் வீட்டி னெறித்தாய் அவ்வீட்டி னெறிக்கெல்லை

யாய ஞானத்தி னிகவாது நின்றதெனினுமா மென்க. எல்லை என்னெனில், "பத்தெழுத் தென்ப நேரடிக்களவே, யொத்த நாலெழுத்தொற் றலங்கடையே" என்பவென்க. இங்ஙனம் குறித்தற்கன்றோ இச்செய்யுளிற்றடியி னூற் பெயரை வேற டைக்கொடாது தன்மையி னிறுத்திய தென்க.

இச்செய்யுள் சிறப்புப் பாயிரத்ததாயி னப்பாயிரத் திலக்கண மிதனுளிருந்தவா றெங்ஙன மென்னின் வள்ள லென்பதனாலாசிரியர் பெயரும், குருராயன் வாதுவென்ற சம்பந்தன் வள்ளன் மலர்த்தாடலைமேல் வைத்துரைத்தா னென்பதனான் ஞானாசாரியராகிய பிள்ளையாரருளுபதேச வழித்தென வுட்கொளப் படுதலின் வழியும், இந்நூற் றொடர் தமிழ்த்தொடராகலினித் தமிழ் வழங்கு நிலமே யின்னூல் வழங்கு நிலமெனக் கருதப்படுதலின் எல்லையும், ஒழிவிலொடுக்க நூலென்பதனால் நூற்பெயரும், ஒழிவி லொடுக்கமென அன்மொழித் தொகைப் பெயர் மாத்திரையி நில்லாது நூலென விரித்தமையி னிந்நூலுந் தொகைவிரி யுடையதெனக் கருதப் படுதலின்யாப்பும், உள்ளத்தழுவி லென்பதனாற்கருதிய பொருளும் அன்பரெல்லாம் உண்ணா வென்பதனால் அன்பரெலா முணர் பொருட்டிஃது இயற்றுக வென் றுள்ளெழுந்தெதிரிட்டு நின்றது ஆசிரியரது பெருங் கருணையெனக் கருதப்படுதலிற் கேட்போரும், உள்ளத் தழிவி லடுக்குந்தேனென்பதனாற் பயனும் புலப்படுமாக லின் அவை யிருந்தவாறிங்ஙனமென்க.

இந்நூலுக்கு உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டப்பட்ட நூல்களின் அட்டவணை

1. திருமந்திரம்
2. தணிகைபுராணம்
3. திருவிளையாடற் புராணம்
4. கம்பராமாயணம்
5. மணிமேகலை
6. காஞ்சிப்புராணம்
7. கந்தபுராணம்
8. தனிப்பாடற் றிரட்டு
9. ஏரெழுபது
10. பிங்கலந்தை நிகண்டு
11. குமரேச சதகம்
12. திருக்குறள்
13. நன்னூல்
14. பட்டினத்தார் பாடல்
15. தேவாரம்
16. திருவாசகம்
17. திருவிசைப்பா
18. வைராக்கிய தீபம்
19. நால்வர் நான்மணி மாலை
20. சிவஞான வள்ளலார்
21. பிரமகீதை
22. சசிவன்ன போதம்
23. பகவற்கீதை
24. தாயுமானவர் பாடல்

25. சிவஞான சித்தியார்
26. ஈசுர கீதை
27. அமிர்த சாரம்
28. இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவருட்பா
29. குசேலோ பாக்கியானம்
30. கைவல்ய நவநீதம்
31. தொண்ட மண்டல சதகம்
32. வேலூர் சரித்திரம்
33. சிறுபாணாற்றுப் படை
34. திருப்புகழ்
35. வாதவூரடிகள் புராணம்
36. பிரபுலிங்க லீலை
37. வேதாந்த சூடாமணி
38. சிவஞான வள்ளலார்
39. அவிரோத உந்தியார்
40. திருக்கைலாய ஞானஉலா
41. சுத்த சாதகம்
42. கந்தரனுபூதி
43. நாலடியார்
44. திருச்சிராப்பள்ளி புராணம்
45. கல்லாடம்
46. கந்தரந்தாதி
47. ஒழிவிலொடுக்கம்
48. ஆளுடைய பிள்ளையார் புராணம்
49. திருத்தொண்டர் புராண சாரம்
50. மோகவதைப் பரணி
51. கண்ணுடைய வள்ளலார்
52. சிவப்பிரகாசம்

53. சிடாசாரம்
54. வீராகமம்
55. பெரிய புராணம்
56. கொலை மறுத்தல்
57. ஆகமம்
58. பதினெண்சித்தர் பாடல்

வேதமொழி பெயர்ப்பாசிரியரும் இந்நூல் ஆசிரியருமாகிய

காசிவாசி உயர்திரு. சிவாநந்த யதீந்ர சுவாமிகள்

மொழி பெயர்த்தநூலும் இயற்றிய நூலும்

1. சாமவேதம் 2. வால்யம் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு
2. சாமவேத ருத்திரம்
3. எசுர்வேத ருத்திரம் [பெயர்ப்பு
4. சங்கரதிக்குவிஜய காவிய வசனம் தமிழ்மொழி
5. வீரசேகர ஞானதேசிகர் புராணம்செய்யுள்
6. வீரசேகர ஞானதேசிகர் புராணவசனம்
7. நால்வர்பிள்ளைத்தமிழ்
8. திருவொற்றியூர் மான்மியம்
9. சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்சரித்திரம்
10. தோபாசுவாமிகள் புராண வசனம் [பெயர்ப்பு
11. கிருஷ்ணோப நிடதம்உரையுடன் தமிழ்மொழி
12. வச்சிரசூசிகை உபநிடதம் தமிழ்மொழி
13. தாயுமானவர் நன்னிலைத்தீர்ப்பு [பெயர்ப்பு
14. இராமலிங்கசுவாமிகள்திருவுள்ளம்
15. சைவத்தெளிவு
16. அத்வைதத் தீர்ப்பு

தோபா சுவாமிகள் புராண வசனம்

கிடைக்குமிடங்கள்:—

சுப்பிரமணிய சுவாமிகள்,

தோபா சுவாமிகள் மடம்,

சைதாப்பேட்டை, இராயவேலூர்.

❋

சண்முகசுந்தர முதலியார்,

சண்முக நிலயம்,

நெ. 36, பாஷியக்கார நாயுடு தெரு,

மின்ட் பில்டிங் போஸ்ட், சென்னை.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

தோபா சுவாமிகள் புராணம்

முதலாவது [சென்னை மாநகர்]

மெய்க்காட்டி யருளிய காண்டம்.

அருளிறை வணக்கம்.

ஒன்றெனக்கண் டேயெம்மீச னொருவனை
நன்றென் றடியிணை நானவனைத் தொழ
வென்றைம் புலனு மிகக்கிடந் தின்புற
அன்றென் றருள்செய்யு மாதிப் பிரானே.

அடியார் வணக்கம்.

பாயவா ருயிர் முழுவதும் பசுபதி யடிமை
யாய வெவ்வகைப் பொருள்களு மவனுடைப் பொருள்கள்
மேய விவ்வண மலது வேறின்றென வுணர்ந்த
தூய மெய்த்தவத் தடியவர் துணையடி தொழுவாம்.

நாட்டுப்படலம்.

ஆறு செல்வதுஞ் செலாததுமகந்தரு மறத்தில்
சோறு மிக்கது மிகாததுந் துன்னுறு பசித்தீ
நாறு பல்பொழில் நன்மலர் நலங்களு நாளும்
ஏறு பண்ணைகொள் சோழநா டென்பதே யிசைக்கில்.

சிவபெருமான், மலையரசன் பாவையாரைத் திருமணம் புரிந்தருளிய காலத்து, தேவர், முனிவர் முதலாய பல் கணத்தவரும் இமயமலையின்மீது திரண்டிருந்தமையின் தரை பொறையாற்றாது வடபால் தாழ்ந்து, தென் பால் உயர்ந்து நிலை தடுமாறுங்கால், இறைவன், தென்றி சைக் கண்ணுள்ள பொதிகை மலையிற் சென்றிருந்தருளு மாறு அகத்தியனார்க்குப் பணித்தருள, அகத்திய முனிவ ரும், பரசிவனார் திருவாணையைச் சிரமேற்கொண்டு தென் றிசை வருங்கால், தென்னாடு தண்டமிழ் நாடென்றும், அங்குள்ள மக்கள் தமிழ்க் கல்வி மிக்காரென்னுங் கூறப் பெறுவர்; அனையவர் வினவியதற்கு விடை யளித்தல் வேண்டும் ஆதலின், எல்லாம் வல்ல இறைவ! தேவரீர் அடியேற்குத் தமிழ்மொழி யியல்களை அறிவுறுத்தருளல் வேண்டும், என்று குறையிரந்து கொள்ள, அவ்வாறே, சிவபெருமானால் அதை அருளிச் செய்யப் பெற்றுத் தமிழ் நாட்டிற்கு எழுந்தருளினர் என்பது சரிதத்தின் சாரமாம். இதுபற்றியே, அகத்தியனாரைத் தமிழிற்கு முதற்குரவ ரென்ப.

இதன் விரிவை,

"விடைகொடு போவா னென்றை வேண்டின னேகுந் தேயம்
தொடைபெறு தமிழ்நா டென்று சொல்லுப அந்தநாட்டின்
இடையயின் மாந்த ரெல்லாம் இன்றமி ழாய்ந்து கேள்வி
உடையவரென்பகேட்டார்க்கு உத்தரமுரைத்தல்வேண்டும்"

என்னும் தொடக்கத்திய திருவிளையாடற் செய்யுளானும், மற்றும்,

"தழற்புரை சுடர்க்கடவுள் தந்த தமிழ் தந்தான்"

எனவும்,

"தென்மொழியை உலகமெலாந் தொழுதேத்து,
குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல் லேற்றுப்பாகர்"

எனவும்,

"என்றுமுள தென்றமி ழியம்பி யிசை கொண்டான்"

எனவும் விதந்தோதுகின்ற, காஞ்சிப்புராண கம்பராமாய ணத் திருவாக்குகளானுங்கண்டு கொள்க.

இவ்வண்ணமாக அகத்தியனார், தண்டமிழ் நாட்டிற்குப் பண்டொருநாள் வரும்பொழுது தமது திருக்கரத்தி லிருந்த கங்கை நிறைந்த கமண்டலத்தைக் 'கவேரகிரி' என்னும் (தலைக்காவேரி) ஒரு மலையின் மீது வைத்துவிட்டுத் தமது காலைக் கடனைச் செய்து கொண்டிருக்குங்கால், சூர பன்மனுக்கு அஞ்சிச் சீர்காழியை யடைந்த இந்திரன் உண் டாக்கிய நந்தவனம் வாடியதன் பொருட்டுப் பரசிவனார் 'இங்கு ஒரு நதி வரும்,' என்று அருள் புரிந்த வாறே, இந்திரன் விநாயகக் கடவுளை யுபாசித்து வந்தமையின் எந் நாட்டினுஞ் சிறந்ததாகத் தென்னாட்டைச் செய்வதற்குத் திருவுளங் கொண்ட விநாயகப் பெருமானார், காக்கை வடிவாய் அக்கரகத்திலிருந்த நீரைக் கவிழ்த்து விட்டனர்; அந் நீரால் நதியாய்ப் பெருகப் பெற்றதாகிய காவிரி நதியும் தேவ வளங்களையு முடையதாயிற்று. இதை

"அமர முனிவன் அகத்தியன்றனாது,
கரகங்கவிழ்த்த காவிரிப்பாவை"

என்னும் மணிமேகலையிற் காண்க.

அல்லது, தவமுனிவருட் சிறந்த கவேர முனிவர் பிரமனைக் குறித்து வரந்தனைக்கோரி அருந்தவம் புரிந்து பிரமதேவனருளால் மாயோனது மாயையே தமக்கு ஒரு

பார்வையாகப் பெற்று முத்தி வீடெய்தினர். பின்னர் அப் பாவையார் பிரமதேவனது ஆணையால் ஒரு நதியாய்ப் பெருகிக், கவேர முனிவரின் கன்னிகை யெனவுமாய்க் காவிரியென வழங்கப் பெற்றது என்று, ஆக்னேய புராணங் கூறுமாறு தோன்றியதும், தவளை, முதலே, பன்றி முத லானவைகட்குஞ் சுவர்க்கமளித்ததுமாகிய காவிரி நதி பாய்ந்து தேவரும் மிக வேண்டத்தக்க எண்ணிறந்த வளங் களை யுடையது சோழ நாடாம்.

மற்றும், இந்நாடு, திஷ்யந்தனது பௌத்திரனாகிய இராசசூயம் வேட்ட பெருநற் கிள்ளி என்னும், சுராதிராச சோழனால் 'சோழபுரம், என்னும் ஒரு தலைநகர் உண்டாக்கப் பெற்றது கொண்டு 'சோழமண்டலம், சோழநாடு, சோழ தேசம் என்பது முதலான பல காரணப்பெயர்களால் வழங் கப் படுகின்றதும்; "பொன்னி, என்னுங், காவிரி நதி பாய்ந் துண்டாகும் எல்லா வளங்களையு முடையதாமாதலின் புனல் நாடு, பொன்னி நாடு, என்பது முதலான திருநாமங்களால் வழங்கப் பெறுகின்றதுமாம்.

இந்நாட்டின் எல்லையோ? மிகப்பெரிதாம். அதாவது இருபத்து நான்கு காதங்களையுடையதாம்.
இதை,

"கடல்கிழக்குத் தெற்குக் கரைபொருவெள் ளாறு
குடதிசையிற் கோட்டைக் கரையாம்—வடதிசையில்
ஏணாட்டுப் பெண்ணை யிருபத்து நாற்காதஞ்
சோணாட்டுக்கெல்லையெனச் சொல்."

என்னும் வெண்பாவாற் காண்க.

அஃதன்றியும்,

'சோழவள நாடு சோறுடைத்து' என்னும் ஔவைப் பிராட்டியாரின் அமுத வாக்கிற் கிணங்கப் பிறநாட்டு மக்களையும் பசிப்பிணியால் வருந்தாமற் பாதுகாத்து அன்னை போன்று சோற்றையளிப்பதும்,

ஒவ்வொரு காலத்தில் கருவூர், திருவாரூர், காவிரிப் பூம்பட்டினம் என்னும் நகரங்களைத் தனக்குத் தலைநகராகக் கொண்டுள்ளதும்,

பாடல்பெற்ற நூற்றுத்தொண்ணூறு சிவாலயங்களை யுடையதும், கந்தவேள் கோவில், மாயோன் கோவில்களால் அணியுற்றதும், பல்சமய மடாலயம், சத்திரம், திருவாசல் முதலானவைகளாற் பொலிவுற்றதும்,

எண்ணிறந்த கவிகளாலும் அலங்கரித்துக் கூற முடியாத பல்வகைச் சிறப்புக்களை யுடையதுமாகும் இந்நாடு. இதன் விரிவை, பரக்கக்கூறும் பெருநூல்களிற் காண்க.

அன்றியும், இதுஇவைகளோடு அமைந்ததுடன் முசுகுந்தன், தேவேந்திரனுடைய ஆன்ம பூசைக்கண் உள்ள 'விடங்கர், என்னும் தியாகராசப் பெருமானைக் கொண்டு வந்து தாபித்துள்ள தலங்களையுடையதும்,

சிவபெருமான், இரவில் மதுரைக்குக்கொண்டுபோய்ப் பாண்டியனால் மீன் முத்திரையிட்ட கோயிற் கதவை யுடைத்து உமாதேவியாரோடு தரிசனங் கொடுத்தருளி, பின், தனது இடப முத்திரையை வைத்தருளி அருள்புரியப் பெற்ற காடுவெட்டிய சோழன் முதலான பல சோழ ராசாக்களால் ஆளப்பெற்றதும்,

சேக்கிழாரை, பெரிய புராணம் பாடுமாறு வேண்டிக் கொண்ட அநபாய சோழன் முதலான பல அரசர்களால் திருவருண் மணம், அடியார் கணம், பெரியார் குணம் தழைந் தோங்கப் பெற்றதுமா மென்க.

நாட்டுப்படலம் முற்றும்.

நகரப்படலம்.

"துதித்திடுந் திரிசிரா சொல்லுஞ் சொல்லினன்
மதிச்சடை முடியினன் வரங் கொடுத்தலால்
உதித்திடும் அளகையே யொப்ப தாகும்அப்
பதிப்பெயர் திரிசிராப் பள்ளி யானதே."

—திரிசிராமலைப் புராணம்.

முன்னொரு கால், அனந்தனும், வாயுவும் தம்முள் வல்லான் யாவன் எனச் செருக்குற்று, அனந்தன், மகாமேரு கிரி முழுதையும் தனது உடம்பால் மறைத்துக்கொண்டனன்; அதைக்கண்ட வாயுபகவானும் வெகுண்டு, தனது முழுவன்மையாலும் முடிகளுடன் மகாமேருகிரியைப் பிடுங்கித் தென்றிசைக் கண் வீசினன், அவற்றுள் முதலாவது சிகரம் விழுந்ததே சீகாளத்தியாம். இரண்டாவது திரிசிரா மலையாம். மூன்றாவது திருக்கோணமா மலையாம். இம் மூன்றுந் தென் கைலைகள் எனப்படுவன. பரசிவனார், இம் மூன்று சிகரங்களையும் சிவலிங்கத் திருவருண் மேனிகளாகக் கொண்டு ஆங்காங் கருளுகின்றனர்.

இம் மலையின்மீது, முன்னொரு கால் இராவணன் 'திரிசிரா' என்னும் அரக்கனை இருத்திப் பகைவரைத் தடுக்குமாறு செய்ய, அவ்வாறே திரிசிரா என்னும் அரக்கன் இங்கு வாழ்ந்து வந்தமையின் இம்மலை திரிசிராமலை யென வழங்

கப் பெற்றது. அக்கால், அத் திரிசிரன் அங்கெழுந்தரு ளிய இறைவனைத் தொழுது வருங்கால் அன்பு மேலிட, அச் சிவனார்க்கு, திருக்கோவில், மண்டபம், மதில் முதலானவை களையும் இயற்றி, இம்மலையின் அடிவாரத்தில் ஒரு பட்டி னத்தையும் உண்டாக்கினன். அதனால் அது 'திரிசிரபுரம், எனத் திருநாமமுடையதாயிற்று.

மற்றும், சாரமாமுனிவர் கைலையங்கிரியில் கவலையை நீத்துத்தவஞ் செய்ய அதற்கிரங்கி, பரசிவன் அவருக்குக் காட்சி கொடுத்து, அன்ப! நினக்கு யாது வேண்டுமென அவர்தமக்கு முத்தி வேண்டும் என்றிரக்க, அதற்குப் பரசிவனார், 'அன்ப! நீ தென்கைலை யென்னும் திரிசிராமலை யில் எம்மை வழிபடுவையேல் அப்போது முத்தி அளிப் போம், என்றருளி மறைந்தனர்.

அவ்வாறே சாரமாமுனிவர், திரிசிராமலையை யடைந்து தவஞ் செய்து வருவதுடன் இறைவர்க்குப் புட்பப்பணியை யுஞ் செய்து கிடந்தனர், அக்கால், நள்ளிரவில், என்று மறியாத ஒரு அரிய பெரிய நறுமணங் கமழ்வதை யுணர்ந்து இதென்ன வியப்பு? என்று சிந்திக்கும் நாளில் அவரது கனவில் இறைவர்தோன்றி, "அன்ப! நீ இரவில் மறைந் திருந்து நோக்குவையேல், அதைத் தெரிந்து கொள்வை" என்றருளினர். அவ்வாறே செய்ய நடுவிராப்போது நாக கன்னிமார்கள் எழுவர் வந்து செவ்வந்திப்பூக்கள் கொண்டு அச்சிவபெருமானைப் பூசித்தனர். அப்போது முன்போல் திவ்ய நறுமணங் கமழ்ந்தது. சாரமா முனிவர், அதன் உண்மை யுணர்ந்து நாடும் இத்தகைய நறு மலரைக் கொண்டு பூசிக்க வேண்டுமென்று பேரன்புடையராய் அந் நாக கன்னிகைகள் பூசித்துச் செல்லுங்கால் அவர்கள்

முன்சென்று, அவர்களை நோக்கி, நீவிர் யாவர் என்று வினவினர். அதற்கு அவர்கள் "யாம் நாகலோகத்திலுள்ள கன்னியர்கள், இங்குச் செவ்வந்திப்பூக்களால் அந்தியங் கடவுளை யருச்சிக்க வந்தோம் இப்போது பூசித்துக் கொண்டு செல்லுகின்றோம்" என்றனர்.

அதைக் கேட்ட சாரமா முனிவர், அற்றேல், எமக்கும் அத்தகைய செவ்வந்திப்பூச் செடி கிடைக்குமோ என்றனர். அதற்கவர்கள், நாகலோகத்திற்குவரில் கிடைக்கும் என்றனர். அவ்வாறே சாரமா முனிவர் நாகலோகஞ்சென்று செவ்வந்திப்பூச் செடியைக் கொண்டுவந்து திரிசிரபுரத்திற் பயிர் செய்து மிகப்பெருக்கி, நாடோறுஞ் செவ்வந்திப் பூக்களால் தாயுமாகியநாதனை இறைஞ்சி வந்தனர்.

அக்கால், உறையூரையாண்ட பராந்தக சோழன், செவ்வந்தி நாதரைத் தரிசிக்க வந்த பொழுது அவன் மனைவி அந்நறுமணத்தைக்கண்டு அச் செவ்வந்திப்பூவை விரும்ப, அவ்வாறே சோழனும், நாடோறும் செவ்வந்திப்பூக்களைக் கொண்டுவருமாறு ஏவலாளரைச் செலுத்தினன். அதைக் கண்ட சாரமாமுனிவர், அப் பணியாளனுடன் முரணுற, அதைக்கண்ட சோழன், அம்முனிவரைத் துன்புறுத்திய துடன் செவ்வந்திப் பூக்களையும் வலுவில் தனது மனைவிக்குக் கொண்டு வந்து கொடுக்கும்படி ஆணை செய்து விட்டனன்.

அதைக்கண்ட சாரமா முனிவர், செவ்வந்தி நாதரிடஞ் சென்று பலவாறுய் முறையிட, அதற்கிரங்கி, இறைவனார் எழுந்தருளி "அன்ப! நீ அஞ்சற்க, ஏழு தினத்தில் உறையூரையும் அழிப்போம் சோழனையும் ஒழிப்போம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அவ்வாறே, எல்லாம் வல்ல

இறைவனருளால் மண்மாரி பெய்து உறையூரழிந்து விட்டது. அப்போது, தப்பி ஓடிய சோழனும், அவனுடைய மனையாள் ஒருத்தியும் இறந்தனர். மற்று ஒரு மனையாள் காவிரிநதிப் பெருக்கின் வழியே போய் ஓரிடத் தொதுங்கினள். அவள், அக்கால் கருப்பவதியாயிருந்தனள், இறைவருளால் அவள் வயிற்றிலிருந்து ஒரு புத்திரன் பிறந்தனன். அவனே, காவில் கரிக்கோடிட் டிருந்தமையின், கரிகாற் சோழன் எனப்பெயர் பெற்றவன். அவனே தஞ்சை இராசராச கோபுரம் எடுத்தவனுமாவன்.

ஒருகால், இத்தலப் பெருமானார் தனகுப்தன் மனைவிக்குத் தாயாய் வந்து மருத்துவம் பார்த்தமையின் 'தாயுமானார்' என்னுங் காரணத் திருநாமம் பூண்டவராவர். அம்மையார் மட்டுவார் குழலியாவர். இத்தலம், செவ்வந்திபுரம் என்றும் வழங்கப்பெறும்.

மற்றும், இறைவன் முடியை யறிந்து வந்தோம் எனப் பொய்மை கூறியதின் பொருட்டாய்ப் பிரமன், பெற்ற சாபத்தை நீக்கியதும், அகத்தியர், இந்திரன் முதலானோர்க்கு நலம் தந்ததும் இத்தலமாம்.

மற்றும், இது காவிரிநதியின் கரையிலுள்ளதும், சீரங்கம், திருவானைக்கா முதலான அரும் பெருந்தலங்கள் சூழப் பெற்றதும், ஆளுடைய பிள்ளையார், ஆளுடைய வரசு, ஐயடிகள் காடவர்கோனயனார் முதலானவர்களாற் பாடப் பெற்றதுமாம்.

அஃதன்றியும், விசயரங்க சொக்கநாயகரின் சம்பிரதியாகிய கேடிலியப்பப்பிள்ளை என்பவர், தாயுமாகிய இத் தனிப்பெருங் கருணைத் தடங்கடலை வழிபட்டு வந்து, அவ் விறைவரது திருவருளால் ஒரு அருமைப் புதல்வனைப்

பெற்றெடுத்தனர். அப்புதல்வன் தாயுமானுர் திருவருளாற் றோன்றியதாலும், இளம்பருவந் தொடங்கித் தாயுமான பரசிவனையே வழிபட்டு வந்தமையானும் அவனுக்குத் தாயுமானவன், என்றே திருநாமஞ் சூட்டினர். இப்புதல்வரே பின்னர் மாதவராய் ஞானநிட்டை கைவரப்பெற்று தமது அநுபூதி ரசந் ததும்ப சமரசப் பெருநெறியை யறிவுறுத்தும் இனிய தமிழ் நூலை இயற்றியருளிய மகானுவர்.

மற்றும், எண்ணிறந்த பெருமைகளையுடையது இத் திரிசிரபுர நகரமாம். இதன் விரிவை, தலபுராணத்திற் காண்க.—திரிசிரபுரம்—திருச்சி.

நகரப்படலம் முற்றும்.

திருவவதாரப் படலம்.

மண்ணிலார் வேளாண் மக்கள் மாண்புற மற்றுஞ் சான்றோர்
கண்ணினேர் சோதி யென்னக் காட்டிட மக்கட் செல்லாம்
எண்ணிலாச் சீருந் தந்து எம்மையுங் காக்க விங்குப்
பண்ணுமா யோகத்துற்ற பலமென தோபா வந்தான்.

வேளாண்மையர் பெருமை.

இமயமலையில் தவம்புரிந்த உமையவளை, பரசிவன் திருமணம் புரிந்தருளிக் கைலையில் எழுந்தருளியிருக்குங்கால், உமையவள், கமலினி, அநிந்தை முதலான சேடியர்களோடு மகளிர் விளையாட்டைச் செய்யும் பொழுது ஒருநாள் சிவனோடு தனித்திருக்குஞ் சமயத்தில் உமையவள், ஐய! வானிற்றிகழ்ந்து இவ்வுலகையும் விளக்கும், சந்திரனும், சூரியனும் யாவர்? என்றுவினவ, அதற்குஇறைவர், அவர்கள் எனது இருகண்களேயாவர் என்றனர். அற்றேல், உமது கண்களை மூடிக்கொள்ளில் உலகம் இருளடைந்து விடுமோ? என,ஆம் என்றருளினர். அதைக்கேட்டமலைமகள், திருவிளையாட்டாக, தனது கரங்களால் எம்பெருமானுடைய திருக்

கண்களைப் புதைத்துக் கொண்டனர். அக்கணமே உலகெலாம் இருண் மயமாயிற்று. அதனால், மூவரும் முத்தொழிலை நடத்த முடியாமல் பரசிவனைப் போற்றினர். அக்கால் பெருங்கருணைப் பரசிவனார், தமது நெற்றியில் ஒரு கண்ணைத் திறந்தருள அது எண்ணிலா இரவிகளெழுந்தன போன்று சுவாலைகளை வீச, அதனாற் பயமுற்று அம்மையார், தமது திருக்கரங்களை யெடுத்துக் கொண்டனர். அத்தருணம் மலைமகளின் கரகமலங்களில், நெற்றிக் கண்ணின் சூடு தாக்கியதனால் வியர்வையெழ, அது ஒரு கங்கை நதியாயிற்று அத்தகைய கங்கை நதியில், வேளாளர்கள் தோன்றி அம்மையும் அப்பனுமாகிய பரசிவனையும் பார்வதியையுஞ் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

இக்கருத்தை,

"கங்கை பெறுங் காராளர் கருவி யெழுபது முரைக்க" என்றற்றொடக்கத்து ஏரெழுபதின் வாக்கானும்,

"பரப்பு நீர்க் காவிரிப் பாவை தன் புதல்வன்" என்றற்றொடக்கத்து நாடு காண் கதையாலும்'

மற்றும், ஏரெழுபது, திருக்கை வழக்கம், திருத்தொண்டர் புராண வரலாறு, சேக்கிழார் புராணம் முதலான நூல்களானும் இனிது உணர்க.

வேளாளர் என்பதின் பொருள்.

ஈண்டு, வேள் எனப்படும் நல்ல நிலத்தை, அதாவது ஐந்திணையுட் சிறந்த மருத நிலத்தை உழுது வளமாக்கி ஆளுகின்றமையாலும், வேள்—விருப்பு, அதை ஆள்பவர், எல்லாரும் தம்மை விரும்புமாறு செய்கின்றவராதலாலும், வேள்—நன்றி அதை ஆள்பவர் அதாவது நன்றியாளரென்பதாலும் வேளாளர் எனப்படுவர். மற்றும் வேள்-ஆண்

மக்கள் எனவே இளங் கோக்கள். இவர்கள் பதினெண் குடிகளையும் தம் வயப்படுத்தி ஆளுகையாலும் வேள்—ஈகை, அதாவது கொடையுடையாராதலினாலும், வேள்—சத்தியம், எனவே சத்திய முடையாராதலினாலும் வேளாண்மையர் எனப் பெறப் படுதலின் வேளாளர் என்னும் பெயர் பெற்றனர் என்பது உணரற்பாலது.

இவற்றுள், வேளாண்மை—உபகாரம், அதாவது உதவி செய்கின்றவர் என்பதே சிறப்புடைத்தாம் எனக் கொள்க.

எதுபற்றி யெனின்?

"மெய்ம்மையுங் கொடையும் வேளாண்மையாகும்"

என, பிங்கலந்தை நிகண்டும்,

'தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாந் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு'

என, தெய்வப் புலவர் திருமறையும், மற்றும் பிறவுங் கூறுமாற்றா லெனக.

அஃதன்றியும்,

மகமேரு மலை, கங்கையாறு, எழுபத்தொன்பது நாடு, ஆயிரத்துத்தொளாயிரம் நகரங்கள், ஐராவதம்—ஊர்தி, உச்சை சிரவம்—குதிரை, செங்குவளை—மாலை, மேழி குயில் சிங்கம் என்பன—கொடி, அலப்படை—கொடை, முரசு, என்னும் தசாங்கங்களையுமுடையவர் இவ் வேளாண்மையர்.

இதன் விரிவை,

'நெடுநீர் வேலிப்புடவி போர்த்த' என்றற் றொடக்கத்துப் புராண சாரத் திரட்டின் பாட்டாலுணர்க.

மற்றும் இதை,

"அரியணை யநுமன்றாங்க வங்கத னுடைவாளேந்த"
என்றற் றொடக்கத்துக் கம்ப நாட்டாழ்வார் கனிவாய் மலர்ந் தருளிய கம்பராமாயணம் திருமுடி சூட்டுபடலத்துச் செய்யுளாலும் தெளிந்து கொள்க.

மற்றும், வேளாண்மையர் இருபத்தொரு சின்னங்களையும், பதினெண் வகை விருதுகளையும், பதினெட்டுப் பரிவாரங்களையும் உடையவர்களுமாவர். விரிக்கிற் பெருகும்.

[வேளாண்மையாரின் பெருமை]
சுருக்கப் பாட்டு,
குமரேச சதகம்.

நல்ல தேவாலயம் பூசனை நடப்பதும்
　　நாடோறும் மழை பொழிவதும்
நாடியத போதனர்கள் மாதவம் புரிவதும்
　　நவில்வேத வேதிய ரெலாம்
சொல்லரிய யாகாதி கருமங்கள் செய்வதும்
　　தொல் புவி செழிக்கு நலமும்
சுப சோபனங்களுங் கொற்றவர்கள் செங்கோல்
　　துலங்கு மநுநெறி முறைமையும்
வெல்லரிய சுகிர்தமொடு வர்த்தகன் கொள்விலையும்
　　விற்பனையும் அதிக புகழும்
மிக்க வதிகாரமுந் தொழிலாளர் சீவனமும்
　　வீரரண சூரர் வலியும்
வல்லமைகள் சகலமும் வேளாளர் மேழியின்
　　வாழ்வினால் விளைவ வன்றோ
மயிலேறி விளையாடு குகனே புல்வயல் நீடு
　　மலை மேவு குமரேசனே"

ஈண்டு குமரேசர் என்பவர் சோழவள நாட்டில் திருப்புயல் வாயல் என்னுந் தலத்தில், மலைமேலெழுந் தருளியுள்ள குமரக் கடவுளாவர். இது குமர—ஈசன் எனப்பிரியும். இந்நூலாசிரியர் குருபாத தாசர், இவ்வாறே அறப்பளீசுர சதகத்திலுமுண்டு என்பதையு முணர்க.

தந்தை தாயரின் மாண்பு

புகழ்தற்கரிய பெருமை மலிந்த, சோழவள நாட்டில், திரிசிரபுர மென்னு நகரத்தில், வேளாண் குடியில் இற்றைக்குச் சுமார் நூறு வருடங்கட்கு முன்னர், உடல் வலி, மனவூக்கம், அருள், கொடை, அன்பு, கடவுள் வழிபாடு, அடியார் தொண்டு, கல்வி, கேள்வி, முதலான நற்குண நல்லொழுக்கங்களிற் சிறந்தவரும், சைவத்திலும் தமிழிலும் மிகுந்த பற்றுடையவரும், சைவ சமயமே எல்லா மதங்களினுஞ் சிறந்ததா மென்னுந் தெளிவையுடையவரும், சைவ சமய நெறியில் தவறாது நடந்து கொள்கின்றவருமாகிய "சிவகுருநாதப் பிள்ளை" என்று ஒருவர் இருந்தனர். ஈண்டுச் சைவ சமயமே சிறந்ததென்றதை,

"சைவத்தின் மேற் சமயம் வேறிலை" "சைவ சமயமே சமயம்" என்றற்றொடக்கத்து உண்மை வாக்குகளானுணர்ந்துகொள்க.

அத்தகையராகிய இவர்,

"தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகை சான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்"

என்னுந் திருவாக்கின்படி, கற்பு முதலிய நற்குணங்களையுடைய ஒரு வேளாண் மரபிற் பிறந்த மாதை மணந்து, காதலிருவர் கருத் தொத்து ஆதரவு பட்டு இன்புற்று, சிவ

பூஜை, தேவார திருவாசக மோதல் முதலியவற்றிலும் சிவனிடத்தும் பேரன்புடையவராய் இல்லறத்தை வழாது நடத்தி வந்தனர். இவரோ, தவமுடையாருள் மிகச் சிறந்தவர். என்னை?

"ஆற்றினொழுக்கி யறனிழுக்கா வில்வாழ்க்கை
நோற்பாரி னோன்மை யுடைத்து"

எனத் தெய்வத் திருமறை தெளியக் கூறியிருத்தலினென்க.

இச் சிவகுருநாதப்பிள்ளை யென்பவர், அசோகன் முதல் அளவிறந்த மன்னர்கள் ஆண்டு வந்த இந்நாட்டை, மேல் நாட்டு ஆங்கில வணிகர் வட மேற்கு நிலவழி, பாரசீக வளைகுடா வழி, ஏடன் வழியாய் வந்து பண்டம் மாற்றுந் தொழில் காரணமாகக் கைக் கொண்டு ஆண்டு வந்தபோது, ஆங்கில மன்னரின் சேனைகளாக, நமது தமிழ் மக்களும் சேர்ந்து இருந்த காலாட் படையில் ஒருவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவராய், படைக்கலப் பயிற்சி செய்து கொண்டு அதனால் வரும் பொருளால் இனிது வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

இவ்வாறு வாழ்ந்து வருநாளில் சில ஆண்மக்களையும் ஒரு பெண்ணையும் பெற்றனர்.

தோபாவின் தோற்றச் சிறப்பு

அதன் பின்னர், சில தினம், இவரும் இவர் மனைவியும் தலயாத்திரைகள் செய்து கொண்டு முடிவில் இராமேசுரம் போய்த்தீர்த்தமாடி, இராமன் பூசித்துய்ந்தஇராமலிங்கத்தையும் வணங்கிப் போற்றிக்கொண்டு மகிழ்வுடன் வந்துசேர்ந்து முன் போல் நல் வழியில் ஒழுகி வரும் நாளில், முற் பிறப் பிற் செய்த தவப்பயனாலும், இராமலிங்கப் பெருமானரின் திருவருளாலும், அவ்வம்மையார் கருப்பந் தரித்து உரிய

காலத்தில் ஒரு ஆண் மகவைப் பெற்றனர். இக்குழந்தை பிறந்தபோது, மூத்த குழந்தைகள் பிறந்தபோது, முன்னர் தாம் ஒருநாளுங் கண்டறியாத பெருங் களிப்பை இருவரும் அடைந்தனர்.

இது,

"எழுபிறப்புந் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின்"

என்னுந் திருவாக்கிற் கிணங்க எழுந்ததோர் அறிகுறி போலும்?

திருப்பெயரிடல்

இக் குழந்தையின் வடிவம் மிக அழகுற்றிருந்ததுடன் ஞானப்பொலிவிற் கிடமானதை நோக்கி, பிறந்த நாட்சடங்குகளை இனிது செய்து முடித்து முன்னர்இராமேசுரஞ் சென்று வந்ததற்கு அறிகுறியாகவும் இராமேசுரப் பெருமானரின் அருளாற் கிடைக்கப் பெற்றமையானும் 'இராமலிங்கம்' எனப்பிள்ளைத் திருநாமஞ் சூட்டினர்.

இக்குழந்தையைக் கண்டார் பலரும், இதன் முகப் பொலிவு, அகக்குழைவு, மனத்தெளிவு முதலான நற்குணக் குறிகளைக்கண்டு வியப்புற்று, இக் குழந்தை, செயற் கரிய செயலை செய்யத்தகுந்த பெரியார் கொள்கையை யடையும் என்று தோன்றுகின்றது, இதைக்கண்ட பொழுதே உள்ளங் கவர்ச்சியடைகின்றது. கள்ளந் தவிர்கின்றது, கொள்ள மனமெழுகின்றது. இத்தகைய பிள்ளையை யாம் பெறவில்லையே யென்று மனம் துள்ளுகின்றது, மற்றும், இக்குழந்தையைப் பெற்ற தந்தை தாய்மார்,

"தக்கார் தகவில ரென்பதவரவர்
எச்சத்தாற் காணப்படும்."

என்ற மறைவாக்கின்படி தக்கவர்களே யாவார்கள்; இவர்களும் இவர்களுடைய குலமும் ஈடேறி விடும் என்று பலவாறாக வியந்து போற்றிக் கொண்டாடினார்கள்.

இயற்கையில், இக்குழந்தை பிறந்த பொழுது அவ்வூரில் மங்கலச்சின்னங்கள் பல நிகழ்ந்தன.

திருவவதாரப் படலம் முற்றும்.

கலைதேர் படலம்

எழுத்தறிவித்தலும் கற்ற சீரும்.

கற்றவன் கல்வியைக் கனவினில் மறந்துபின்
உற்றிடு நனவினி லுணர்ந்துகொள் தன்மையில்
பெற்றவர் குரவர்கள் பெரிதுமுன் வியப்புற
முற்றவக் கல்விகள் முழுதையுங் கற்றனன்.

இக்குழந்தை, அறமுடையாரின் செல்வம் போன்றும், பொறையுடையாரின் ஞானம் போன்றும், நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வந்தது. வளர்ந்து வந்து, கல்வி கற்கும் இளமைப் பருவம் வந்தவுடன், முறைப்படி எழுத்தறிவித்தவுடனே, கல்விகற்று மறந்தானொருவன், மறித்தும் அக்கல்வியை ஸ்மரித்துக் கொள்ளுமாறுபோல வருத்தமின்றி, உபாத்தியாயர்சொல்லி வைத்தது ஒருகூறும், தன்னாற் கற்றது இருகூறும், திருவருளாற் றிகழ்ந்தது ஒருகூறுமாகத் தமிழ்க் கல்வியை நிறையுமாறு கற்றுக்கொண்டது. மற்றும், பாடங் கேட்குங் காலோ,

"பொழுதொடு சென்று வழிபடன் முனியான்
குணத் தொடுபழகி யவன் குறிப்பிற் சார்ந்து
இருவென விருந்து சொல்லெனச் சொல்லிப்
பருகுவன் அன்ன வார்வத் தனாகிச்

சித்திரப் பாவையின் அத்தக வடங்கிச்
செவிவாயாக நெஞ்சுகள ஞகக்
கேட்டவை கேட்டவை விடாதுளத் தமைத்து,"

இனிது கற்றுக் கொள்ளும் நன்மாணுக்கரின் முறைப்படி கற்று வந்தது.

மதி வளம்

இளமைப் பருவத்திலேயே இச்சிறுவர்,

"கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவர்க்கு
மாடல்ல மற்றை யவை"

என்னும் மறைப் பொருளைக் கைவிடாது பற்றிக் கொண்டனர். இதுவே முடிவான பிறப்பின் சின்ன மாம்.

இவ்வாறு 'இராமலிங்க பிள்ளை' என்னும் பிள்ளைத் திருநாமமுடைய இச்சிறுவர் வளர்ந்து கல்வி கற்று இளமைப் பருவங் கழிந்து காளைப் பருவம் வருதற்கு முன், பெற்று வளர்த்த புண்ணிய சீலர்களான தாய் தந்தையர்கள் உயிர்துறந்து இறைவன் கழலை யெய்தினர்.

உண்மை ஞானியாகிய தோபா சுவாமிகள் எனப் பெயர்பெறும் இப்பிள்ளையைப் பெற்றாரின் குலமும் வீடடையுமெனின், இவரைப் பெற்றோர்கள் சிவகதியை யடைந்தாரென்பதிற் சொல்லற் பாலதென்னை?

இதை,

"எழுபிறப்புந் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின்"

என்னுந் தமிழ் வேத மந்திரத்தாலும், பிறவாற்றானுந் தெளிந்து கொள்க.

"ஒருவன், பற்றை யொழித்துப் பரகதி யடைய விரும்புற்றவப்பொழுதே அவனுடைய குலம் புநிதமாய்விட்டது" என்னும் ஆன்றோருரையும் ஈண்டுக் கவனிக்கற் பாலது.

இளமையில் மன்னர் பாதுகாத்தல்

இவ்வண்ணம், தாய் தந்தையர்களை நீத்த இச்சிறுவர் உள்ளத்திற்சிறிதும் நைவின்றி, "அவரவர் வினையின் அவரவர் வருவார். ஆருக்கார் துணையதாகுவர்கள்" என்று துணிவுற்றிருந்தனர்.

அதுகண்ட துரைத்தனத்தார், சேனைக்களத்திலுள்ள காலாட்படையிலுள்ள மக்களுடன் இச்சிறுவரையுஞ் சேர்த்துவைத்து அன்போடு வளர்த்து வந்ததுடன் படைக்கலப்பயிற்சியையும் இவர்க்குப் பயில்வித்தனர்.

அரசர்க்கு, இத்தகைய மக்களைப் பாதுகாத்தல் முறையேயாம்.

இதனாலன்றோ, தெய்வப்புலவர்,

"முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட்
கிறை யென்று வைக்கப்படும்."

என்று திருவாய் மலர்ந்தருளியதுடன் நீதியையும் வகுத்தனர்.

ஆதரிப்பாரில்லாத இளைஞரைப் பாதுகாத்தவர் பிதாவெனப்படுவரேனும், ஈண்டு மன்னராதலின் இறைவர் எனப்பட்டனர்.

காலாட்படையிற் சேர்தல்

இச்சிறுவரும், ஆயுதம் பயிலல், பாய்மா வேறல் முதலான போர்த்தொழில்களில் மிக வல்லுநராய் வந்து காளைப் பருவம் கிட்டியவுடன் துரைத்தனத்தார், இவரது தந்தையார்

செய்து வந்த உத்தியோக நிலைமையில் அமர்த்தி அப் பட்டத்தையுமளித்துப் போர்வீரர் படைகளுள் இவரையும் ஒருவராகச் சேர்த்துக்கொண்டனர்.

அத்தகைய இராமலிங்கம் என்னும் பிள்ளைத் திருநாமம் பூண்ட இப்பெருந்தகையார், வெளியில் போர்த்தொழில் பயின்று வந்தாரெனினும், உள்ளில் அஞ்ஞான வேந்தன் படைகளை யழிக்க, அருள், அன்பு, நிலையாமை முதலான ஞான வேந்தன் படைகளையே பயின்று வந்தனர் என்னலாம். இதன் விரிவை அஞ்ஞவதைப் பரணியிற் காண்க.

நல்லுணர்வு தோன்றல்

இவ்வண்ணம் இவர் மன்னர் படையில் இருந்து வரும் பொழுதே, போன பிறப்புக்களிற் செய்த புண்ணிய விசேடத்தானும்,

'தொண்டரைத்தானே தூய கதியினிற் றிருகுப்பன்' என்ற வாங்கே திருவருளிருந்ததானும், மனமிகத்தூயராய் உடல் பொருண் முதலியன நிலையாமையை யுடையவைகள், நிலைத்த பொருள் ஒன்று உண்டு, அதை யடையில் ஞானந் தோன்றிப் பந்த மொழிந்து பரபதம் எய்தலாம் என்பது முதலான முத்தி நெறிகளை ஆராயத் தொடங்கினர். அதுதொட்டுச் சில நூல்களையுங் கற்றுணர்ந்தனர், அவற்றுள்ளும், தமக்கு உதித்தவாறே,

"நெருந லுளனொருவ னின்றில்லை யென்னும்
பெருமை யுடைத்திவ் வுலகு"

எனவும்,

"மையாடு கண்ணியு மைந்தரும் வாழ்வு மனையுஞ் செந்தீ
ஐயா நின்மாயை யுருவெளித் தோற்றம்"

எனவும்,

"இன்றைக் கிருந்தாரை நாளைக் கிருப்பரென்
றெண்ணவோ திடமில்லையே"

எனவும்,

"பொத்தையூன்சுவர்ப்புழுப்பொதிந்தொழுகியபொய்க்கூரை
இத்தை மெய்யெனக் கருதிநின் றிடர்க்கடற் படுவேனை"

எனவும்,

"பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதிப்
பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதைகுண மாகாமே"

எனவும், நூல்களிலும் கூறியிருத்தலானும் முத்தி நெறியில் மனம் இனிது தெளியப் பெற்றனர்.

அறிவுநூல் கற்பதும் அமல வீடடைதற்கு ஒரு கருவியாம்.

இதனாலன்றோ,

"கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியை"

எனவும், பிறவுங் கூறு நின்றன.

கலைதேர் படலம் முற்றும்.

திருமுறை யோது படலம்.

அருள்பழுத்த வாரமுத மளிந்தூறுந் திருமுறையை
இருளொழிப்ப தீதன்றி யில்லையென விதயத்தில்
தெருளுதிக்கத் தோபாவாம் திருப்பெயரான் தினந்தினமும்
மருளிரிக்க மாறாத மனத்தன்பி லோதினனால்.

இவ்வாறு பல வகையாக மனத்தைத் தேற்றிக் கொண்டதுடன்,

எமக்குத் துணையதா யெமைத்தொடர்பரன் றாள் கழல் துணையல்லாது உள்ளவை செய்திடுவது துணையன்

று'எனத் தெளிந்து பவப்பகையை நீக்க வுபாயந் தேடிக் கொண்டிருக்கும் நாளில்,

"ஒழித்திடும்பவப் பகைவிரைந்து உள்ளமே ஓது மூதுணர்வோர்முற் பழிச்சு பாடலை அரற்குஅவை விட்டற்குஇளம் பாவைய ருரைபோலும்"

என்னும்பெரியார் திருவாக்கின் பொருளைத் திருவருள் தோற்றுவித்தருளியது. அது தோன்றியவுடன் ஏனைய நூல்களிலுள்ள பற்றை விடுத்து இடையறாது தமிழ்த்திரு மறைகளாகிய தேவார திருவாசகங்களையே பாராயணஞ் செய்யத் தலைப்பட்டனர்.

தமிழ்மறையே சிறந்ததென்று தேறுதல்.

இவ்வாறு திருமுறைகளைப் பாராயணஞ் செய்து வரு நாளில், வேதாகமங்கள் பரசிவனிடத்து உதித்தனவா மாதலின் 'வேதாகமங்களை யோதினாலன்றோ வீடுகைவரும் தமிழ் மறையை மாத்திரம் ஓதிக்கொண்டிருந்தால் வீடு எவ் வாறாம்?

இதனாலன்றோ,

"வேதத்தை விட்ட அறமில்லை வேதத்தின்,
ஓதத் தகுமற மெல்லா முளதர்க்க,
வாதத்தை விட்டு மதிஞர் வளமுற்ற,
வேதத்தை யோதி வீடு பெற்றாரே"

என்றார் திருமூலரும்' என்று இவருள்ளத்தில் ஐயம் நிகழ்ந் தது. இது பற்றியே பரஞ்சோதி முனிவரும் 'காயத்திரி இருவகைத்தாம்; அவ்விரண்டு காயத்திரிகளிலிருந்து நான்கு வேதங்களும், பிரணவ முதலிய மந்திரம், சிவாகமம் முதலா னவையும் இறைவன் திருவருளால் உண்டாயின' என்று அருளிச் செய்துள்ளார்.

இதை,

"இன்னவையிரண்டு மிவனருள் வலியா லீன்று நான் மறையை யந் நான்கும்"

என்றற் றொடக்கத்துத் திருவிளையாடற் செய்யுளாற் கண்டு கொள்க.

மற்றும் இதையே, "வேதமொடாகம மெய்யா மிறைவ னூல்" என்ற திருமந்திரமுங் கூறுகின்றது.

இவ்வண்ணமாக இவர்க்கு ஐய நிகழ்ந்த விடத்து மன முருகி இறைவனையே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்குந்தருணம், திருவருள், 'எல்லாவற்றினும் மேம்பாடுடையது தமிழ் மறையேயாம், இறைவன் போன்று முத்தொழில் நடாத்த வல்ல மூவர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளியதால்' என்று மனத்தில் திகழ்வித்தருளியது. அஃதருளிய வாறே:

"தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்தது முதலை
யுண்ட பாலனை யழைத்தது மெலும்புபெண் ணுருவாக்
கண்டதும் மறைக் கதவினைத் திறந்ததும்"

எனவும்,

"அருமறையைச் சிச்சிலிபண் டருந்தத் தேடும்
அதுபோலன் றிதுவென்று முளதா முண்மைப்
பரபதமுந் தற்பதமும் பரனே யன்றிப்
பலரில்லை யென்றெழுதும் பனுவல் பாரின்
எரியினிடை வேவாது ஆற்றெதிரே யோடும்
என்புக்கு உயிர்கொடுக்கும் இடுநஞ் சாற்றுங்
கரியைவளை விக்குங்கல் மிதக்கப் பண்ணுங்
கராமதலை கரையி லுறக்காற்றுங் காணே."

என்வும்,

வேதமோதின் விழிநீர் பெருக்கி
நெஞ்ச நெக்குருகி நிற்பவர்க் காண்கிலேம்
திருவாசக மிங் கொருகா லோதிற்
கருங்கன் மனமுங் கரைந்துகக் கண்கள்
தொடுமணற் கேணியிற் சுரந்துநீர் பாய
அன்ப ராகுந ரன்றி
மன்பதை யுலகில் மற்றைய ரிலரே"

எனவுங் கூறியவாற்றானும், மற்றும், பிறவாற்றானு முணர்ந்து தெளிந்து கொண்டனர்.

திருமுறை யோது படலம் முற்றும்.

திருஞான சம்பந்தரின் திருவருள் பெற்ற படலம்

ஒருவேதன் றனைச்சிறையிட் டொளிருமெலா
முணர்வாகி யுண்மை காட்டுங்
குருநாதனென மொழியுங் குகப்பிரமந்
திருமேனி கொண்டு முன்னர்ப்
புருகூதன் வனம்வளர்த்த பொன்னிசூழ்
காழிவளர் புனித ஞான
திருஞான சம்பந்தன் றிருவருளைச் சிவனருளாற்
சேர்ந்தான் தோபா.

இவ்வாறு, இவர், தேவார திருவாசகங்களையே ஓதியதால் இவரது பவப்பகை யொழியுந் தருணங் கிட்டியவிடத்து இவருள்ளத்தில் மற்றொரு இரகசிய உணர்ச்சி நிகழ்ந்தது.

அதாவது:—

பல நூல்களை யோதி யுணர்ந்து, பன்னாள் பலசாதனங்களைப் பயின்று உபதேச நெறியினின்று ஆசிரியத்தன்மை

கிடைக்கப் பெற்றும், ஒரோர் காலங்களில் அவத்தைகளின் வயப்பட்டு மயங்குவர் ஏனைய ஆசிரியர்கள், நமது சம்பந்தப் பெருமானோ,

"யாவருக்குந் தந்தைதாய் எனுமிவரிப் படியளித்தார்
ஆவதனால் ஆளுடைய பிள்ளையா ராயகில
தேவருக்கும் முனிவருக்குந் தெரிவரிய பொருளாகுந்
தாவில்தனிச் சிவஞான சம்பந்த ராயினார்"

என்ற வாங்கே, பாலருவாயராய்த் திகழ்ந்தஅந் நிலையிலேயே ஞான சம்பந்தராய்ச் சைவ சமய முதற் குரவராய்த் திகழ்கின்றவரும், மற்றும்,

காழிநகர்ச் சிவபாத விதயர் தந்த
கவுணியர்கோன் அழுதுமையாள் கருதியூட்டும்
ஏழிசையி னமுதுண்டு தாளம் வாங்கி
இலங்கியநித் திலச்சிவிகை யிசைய வேறி
வாழு முயலக னகற்றிப் பந்த ரேய்ந்து
வளர்கிழிபெற்று அரவின்விடம் மருகல் தீர்த்து
வீழிநகர்க் காசெய்தி மறைக்கதவம் பிணித்து
மீனவன் மேனியின் வெப்பு விடுவித்தாரே."

ஆரெரியிட் டெடுத்த ஏடு அவைமுன் னேற்றி
ஆற்றிலிடும் ஏடெதிர்போய் அணைய ஏற்றி
ஓரமணர் ஒழிபாமே கழுவி லேற்றி
ஓதுதிருப் பதிகத்தால் ஓட மேற்றிக்
காருதவும் இடிபுத்தன் தலையி லேற்றிக்
காயாத பனையின்முது கனிகள் ஏற்றி
ஈரமிலா அங்கமுயிர் எய்த ஏற்றி
இலங்குபெரு மணத்தரனை எய்தி னாரே."

என்றவாங்கே திருவருட் செயல்களை நடத்தி இசை வேதம் அருளிச் செய்தவரும்,

'மாறனும் பிணி தீரவஞ்சகர் நீறு வெங்கழு
வேற வென்றிடு முருகோனே'

என்றற்றொடக்கத்துத் திருப்புகழ்களால் அருணகிரி நாதர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய வாங்கே முருகக்கடவுளின் அவதாரமாய் எழுந்தருளியவரும்,

"தமிழ் வேதம் பாடினூர் தாளம் பெற்றூர்"
"ஓதினூர்தமிழ் வேதத்தின் ஓங்கிசை"

என்றற்றொடக்கத்துத் திருவாக்குகளுக் கிணங்கத் தேவாரமாகிய தமிழ் வேதத்தை அருளிச் செய்தவரும்,

"கொள்ளை கொள்ள வீடுதவிக் கூற்றைப் பிடர் பிடித்துத்
தள்ளுந் திருஞான சம்பந்தர்."

என்றவாங்கே திருமணத்தில் பெருமறையுங் கூறுதற்கரிய முத்தியைக் கொள்ளை விட்டவரும்,

"ஒப்பரிய தவஞ் செய்தேன் ஆதலினூல் உம்மடிகள்
இப்பொழுது தாங்கிவரப் பெற்றுய்ந்தேன் யான்."

என்றவாறே, அப்பர் சுவாமிகளால் முத்துச்சிவிகை தாங்கப் பெற்றவரும், மற்றும் பல எண்ணிறந்த பெருமைகளையுடையவருமாவர் என்று தெளிந்து அத்தகைய திருஞான சம்பந்தப் பெருமானுரையே தம்மில் வேறறச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சம்பந்தரை யுபாசித்தல்

இவர் இவ்வாறு

"வண்மை நல்கல்வி
நல்லா தரவின்ப ஞானங்கள்—எல்லாம்

திருஞான சம்பந்தன் சேவடியே யென்னும்
ஒருஞான சம்பந்த முற்று."

இடையருது,

ஞான சம்பந்தப் பெருமானது திருவடியைத் தியானித்துக் கொண்டே,

மறையவர் திருவே வைதிக நிலையே வளர்ஞானப்
பொறையணி முகிலே புகலியர் புகலே பொருபொன்னித்
துறையெனு மணியே சுருதியி னொளியே வெளியே வந்து
இறையவ னுமையா ளுடன் அருள்தரவெய் தினை"

என்றும்,

மற்றும் பலவிதமாக ஆடிப் பாடுவதுடன் மனத்தை ஒருக்கித் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் றிருமேனியிற் கலக்கச் செய்தனர்.

சம்பந்தர் அருளுருக் கொண்டருளல்

இவ்வாறு இவர், தமது மனத்தைச் சம்பந்தப் பெருமான் திருவடிவாகவே நிலைக்க வைத்தவுடன்,

"மனக்கோ ளல்லது வடிவு நிற்கின்றே"

என்றவாங்கே, இப்பெரியார் பாவித்த வாறே இளம்பருவத் திருமேனி தாங்கியவராய் கண்டார்மனங் கவருமாறும், தொண்டருள்ளந் தூயதாமாறும், அண்டருங் காணு அருட்டிருமேனி கொண்டு ஞானசம்பந்தப் பெருமானுர் இவருடைய ஞானநிட்டையி லெழுந்தருளினர்.

எங்கு நிறைந்த பரஞ்சோதியாகிய சம்பந்தப் பெருமானுர்,

"அருளுரு வுயிருக் கென்றே யாக்குவ னமலன்"

"அருவனுயினும் அன்பர்க் குருவனுய்
வருவ னென்பது மாமறை சொல்லும்,"

என்றவாறே, அருள் வலியால் ஒரு திருமேனி தாங்கினர் என்பது இழுக்கிலாததாம்.

சம்பந்தப் பெருமானரின் அருளுபதேசம்.

இவ்வாறு எழுந்தருளிய அருட்குரவராகிய சம்பந்தப் பெருமானர், தோபா சுவாமிகட்கு,

"அடிஞானத் தாற்பொருளு மான்மாவுங் காட்டி, "பர வுயிரில் யான் எனதென்பது அறநின்றது அடியாம்" என்பதையும் விளக்கி, மெய்யுணர்வையுந் திடமுறுத்தி யருளினர்.

இவ்வாறு, சிவஞானப்பேற்றை அருள் மோன நெறி யாலுணர்த்திய போது அவரருளால் அதைத், தமது தூய திருவுள்ளத்தில் ஐயமற அமைத்துக்கொண்டு, சம்பந்தப் பெருமானரின் திருவடியை வணங்கிப்போற்றி உடலுயிர் களை அப்பெருமானர்க்கு அருப்பித்துப் போற்றிக் கொண் டிருக்கும் பொழுதே சம்பந்தப் பெருமானரின் திருவுரு வம், பொய்மலி நெஞ்சத்தார்க்கு மறைவது போன்று மறைந்தருளியது. மறைந்தவுடன்,

"காழியர் தவமே கவுணியர் தனமே கலைஞானத்
தாழிய கடலே அதனிடை யமுதே,"

என்று பலவாருக அழுது தொழுது மனம் பதை பதைத் துக் கண்ணீர் வார ஆடிப்பாடி அருட்பரவசமுற்றனர்.

ஈண்டு, சராசரங்கட் கெலாம் சிவனருள் மணந் திகழு மாறு செய்தருளும் ஞானசம்பந்தப் பெருமானர், முடிவான பிறப்பையுடையவரும், முற்பிறப்பிற் செய்த பற்பல புண் ணிய விசேடத்தை யுடையவரும், சிவபத்தி அடியார் பத்தி யிற் சிறந்தவரும், மற்றும் பக்குவத்தை யுற்றவரும்,

மலமற்றவருமாகிய நமது தோபா சுவாமிக ளென்னும் இவர்க்கு அருளுபதேசஞ் செய்தருளியது வியப்பாமோ? ஆகாது.

இதுபற்றியே, சேக்கிழார் பெருமானும், [ளொலாஞ்,
"தவம்பெருக்குஞ் சண்பையிலே தாவில்சரா சரங்க
சிவம்பெருக்கும் பிள்ளையார் திருவவதா ரஞ்செய்தார்"
என்று கூறியருளினர் என்பதையுணர்க.

ஞானசம்பந்தரின் உபதேச வுண்மையை உணர்தல்.

இவ்வண்ணம் திருஞான சம்பந்தப் பெருமானுரின் திருவருளுபதேசமானது,

"சத்திய நிர்வாணத்தாற் றற்போதத் தாக்கறுத்து
வைத்துவழி காட்டு மறைப்புலவன்—சுத்தன்
தமிழ்க்குரிசிற் சீகாழிச் சம்பந்த னென்பான்
எமக்கருளிச் செய்த திது."

இதுவென்ற தெல்லாம்பொய் யென்று னெனக்குப்
பொதுவன்றித் தங்குமிடம் போச்சு—அதுநாங்காண்
என்று னதன்பே ரிரவைப் பகலாக்கும்
ஒன்றே பரமசுக மோ.

"தன்மையு முன்னிலையுந் தானுப் படர்க்கையுமாய்
என்னெழிவி லின்பமுமாய் இன்புமிது—என்னுத
வேதாந்த சித்தாந்த மேபிறவா வீடென்றுந்
ஓதாமல் வேதமுணர்ந் தோன்."

"சரியாதி நான்கினுக்குஞ் சாலோக மாதி
வருமா றெனக்களித்த வள்ளல்—குருராயின்
ஞானத்திற் பக்குவர்க ளல்வர்க் குபதேசம்
ஆனதையுநிகழ்த்தி னுன்."

"பற்றுத போதும் பதறும் பழக்க மதைக்
கற்றிலென் ஞாகக் கலக்காது—சற்றேநீ
தீண்டிவிடிற் றன்காண் செனன மரணமது
மாண்டுவிடில் நீசிவமா வை."

என்பவைகளால் கண்ணுடைய வள்ளல் கூறியதேயாகு மென்று தெளிந்து,

உண்மையாகிய சிவஞான நிட்டையி லழுந்தியவராய் சிவகர்ணங்க ளனைத்தும் சிவகரணங்களாகித் தனக்கொரு செயலுமின்றி, தஞ்செயல் தனிப்பெருங் கருணை அருட்பரஞ் சோதியாகிய இறைவனது செயலே யென்று கண்டு சிவத்தோடு அத்துவிதமாய் ஞான யோக இன்பத்தில் திளைத்திருந்தனர். இதைக்கண்ட அனைவரும் ஈதென்ன மாயமென்று மயங்கி உண்மை யறியாமற் பற்பலவாறுய்ப் பகர்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

சான்றோர், இதுவே, சும்மா விருத்தலும் ஞானத்தாற் பூசித்தலுமாகிய நனவிற் சுழுத்தியாம் என்பர்.

இதை,

"எப்பொருள் களுந்தா ஞகி யிலங்கிடு மறிவா மீசன்
அப்படி விளங்கு கின்ற தறிதலே யவன் றனக்கு
மெய்ப்படு பூசை வேறேர் செயலினு லன்று மெய்யே
இப்படி ஞானந் தன்னுல் இறைஞ்சிடப் படுவான் ஈசன்."

எனவும்,

"பூசையும் பூசைக் கேற்ற பொருள்களும் பூசை செய்யும்
நேசனும் பூசை கொண்டு நியதியிற் பேறு நல்கும்
ஈசனு மாகிப் பூசை யான்செய் தேன் எனுமென் போத
வாசனை யதுவு மான மறைமுத லடிகள் போற்றி"

எனவும்,

"பூசனையு மதுசகல பொருளு மறி தமையும்
ஈசனையும் வேறதற அறிவதறி வறிவே."

எனவும்,

"சும்மாவிரு சொல்லற வென்றலுமே
அம்மா பொருளொன்று மறிந்திலனே."

எனவும்,

"வினவிற் பரத்தை யறிவுறுதற்கு
அவத்தைபுலன் வினைமாறியே
நனவிற் சுழுத்தி நிலைவரின்
அப்பொருள் திகழும் நலமாகவே."

எனவும் பிறவுங் கூறுமாற்று னறிக.

இவ்வாறு பலர் பலவகையாகக் கூறினாரேனும் இப் பெரியாரிடத்தில் உள்ள ஞானநிட்டையின் உறுதிப்பாட்டைக் கண்டு அன்பர் பயமுற்றவரும் அன்புற்றவருமாகவே யிருந்தனர். பெரியார் நிலையை யறிதல் சாமான்ய மக்கட்கு எளிதாமோ? அவருடைய தவம், குணம், அருள், அன்பு முதலானவைகளைக் கண்டுணர்வார்க்கன்றோ, அது ஒருவாறு வெளிப்படும்.

இதனாலன்றோ,

"பொருளுடையோரைச் செயலினும் வீரரைப் போர்க்களத்தும், தெருளுடையோரை முகத்தினுந் தேர்ந்து தெளிவது போல், அருளுடையோரைத் தவத்திற் குணத்தில் அருளில் அன்பில், இருளறு சொல்லினுங் காணத்தகும்."
என்றருளியுள்ளார் முற்றத்துறந்த பட்டினத் தடிகளும்.

இவ்வாற்றாலன்றி ஆடிக் குதித்துத் தலைகீழாய் நிற்பினும் அவருண்மை தெரியாததாகும் என்க.

தீக்ஷைத் திருநாமம்

இவ்வண்ணம், ஞான நிட்டையிலிருந்து வெளி வந்ததும் இப்பெரியார் தோ-பா, தோ-பா, என்று கூறிக்கொண்டிருப்பர். இது, தோ-தோவை முதலாகக் கொண்ட (தோடுடைய செவியன்) பா—பாடலைப் பாடத் தொடங்கிய திருஞான சம்பந்தப் பெருமானாகிய தமது அருட் குருவைச் சிந்திப்பது போலும். மற்றும், இது, நான் கெழுத்துக்களையும் இரண்டு சொற்களையுங் கொண்டிருத்தலால், மக்கட் பேறுகளையும், காணப்படுவது காண்பது என்னும் இருபொருளை உண்மை என்பது முதலான பல்வகைப் பொருள்களையுங் குறிப்பாலுணர்த்தும் சங்கேதச் சொல்லாம். இதனால் தோபா சுவாமிகள் என்னுந் திருநாமம் வழங்கப் பெற்றனர்.

திருஞான சம்பந்தரின் திருவருள் பெற்ற படலம் முற்றும்.

மெய்காட்டு படலம்

துய்ய மன்னர் துரைமகன் சேனையில்
செய்யச் சொன்ன செயல்தனை யேமறந்
தைய மற்று வகங்குழை யோகத்தில்
உய்ய மெய்யை யொருசிவங் காட்டினன்

பரசிவன் பரிமேலேறிப் படைக்களஞ் செலல்.

இவ்வண்ணம், தோபாசுவாமிகள் எனக், காரணப் பெயர் பெற்ற இம்மகாநுபாவர்.

"வாங்கி யைம்பொறி நின்ற மனத்தினை
நீங்கி டாவகை நின்னு ளிருத்தியே
தீங்கி யாவையுஞ் சிந்தை செய்வணம்
பாங்கி யாதது வேபயில் வாமரோ," (கீதை)

எனவும்,

"எண்ணங்களெல்லாம் இறந்தவிடத்து அறிவு மயமாகிய சீவன் தனது உண்மை வடிவில் நிலைக்கும்."—(பதஞ்சலி) எனவும், பிற நூல்களுங் கூறியுள்ள நிருவிகற்ப நிட்டையில் அழுந்தியிருக்கின்ற பொழுது,

காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற்
காண வுள்ளத்தைக் கண்டு காட்டுகின் றவனும்,
................தன்னருள் வெளிக்குளே

அகிலாண்ட கோடி யெல்லாந் தங்கும்படிக்கு இச்சைவைத்துஉயிர்க்குயிராய்த் தழைத்து நிற்கின்றவனும்,

"அவையே தானே யாயிரு வினையிற்
போக்கு வரவு புரிய வாணையில்
நீக்கமின்றி நிற்கு மன்றே."

என்றவாங்கே தனக்கன்னியமற அத்துவிதமாய்க் கலந்துநிற்கும் சிவஞான நிட்டையி லமிழ்ந்தவரின் யோக க்ஷேமத்தை (யோகம்—அடையாததை அடைதல், க்ஷேமம்—அதைப் பாதுகாத்தல்.) ஏற்றுக் கொள்பவனுமாகிய பெருங் கருணைப் பரசிவப் பெருமான், இம் மகாநுபாவர் தாம் படைக்கலம்பயிலுமிடத்திற்குப் போகாது தனது திருவடிக்கண் மனத்தை நிலைநாட்டிவிட்டனர் என்பதையுணர்ந்து இப் பெரியாரைப்போன்றே ஒரு அருட்டிருமேனி கொண்டு குதிரைமீ திவர்ந்து காலாட்படைக்குட் புகுந்துநின்று பரிமீதேறி, அங்கு செய்ய வேண்டிய படைக்கலப் பயிற்சி முதலான போர்த் தொழில்களை இனிது பயின்றருளி, பரிமாவை மாத்திரம் அங்கு விட்டுவிட்டு, தான் மாத்திரம் மறைந்தருளினன். அம்மம்ம ! அன்பர்கட்கிரங்கி, பரவை மனைமீது தூது சென்றவரும், தாயாய்

மருத்துவம் பார்த்தவரும், மண்சுமந்தவருமாகிய எல்லாம் வல்ல இறைவர்க்கு இது ஒரு வியப்பாமோ? இறைவர் அடியார்க்கெளியராய் அடியவரின் குறைகளை நிறைவுபடுத்தியருளலே தமக்கு ஒரு விரதமாகக் கொண்ட பேரருட் பிழம்பராதலினென்க.

அற்றாகலினன்றே,

"சிவனும் இவன் செய்தி யெலாம் என்செய்தி யென்றுஞ்
செய்ததும் எனக்கு இவனுக்குச் செய்ததென்றும்,
பவமகல வுடனாகி நின்று கொள்வன்"

என்று, கூறுகின்றது சிவஞானசித்தியாரும். மற்றும், உண்மையன்புடையார் சிவயோகத்தால் அன்பு செய்யுமிடத்து, இறைவன் அருளுருக் கொண்டெழுந்தருளலும் இயற்கையாமன்றோ, ஆகையால் இப்பொருளையே பல மறைகளும் இனிது புலப்படக் கூறுகின்றன என்பது ஈண்டு காணற்பாலது.

இறைவன் உருவாய் வருவானெனல்.

இதைக் கொண்டன்றோ,

"நல்லசிவ தன்மத்தால் நல்லசிவ யோகத்தால்
நல்லசிவ ஞானத்தால் நானழியும்—வல்லதனால்
ஆரேனு மன்புசெயின் அங்கே தலைப்படுங்காண்
ஆரேனுங் காணுவரன்"

எனவும்,

"ஆகமங்க ளெங்கே யறுசமயந் தானெங்கே
யோகங்க ளெங்கே யுணர்வெங்கே—பாகத்து
அருள்வடிவந் தானுமாய் ஆண்டிலனே லந்தப்
பெருவடிவை யாரறிவார் பேசு"

எனவும், பிற உண்மை நூல்களுங் கூறா நின்றன.

ஈண்டு, உருவமில்லாத சிவபெருமான் உருவத் திருமேனி கொண்டெழுந்தருளல் முரணுமென்பார்க்கு,

'அருவனாயினும் அன்பர்க்கு உருவனாய்
வருவ னென்பது மாமறை சொல்லுமே'

எனவும்,

"உளனெங்கும் இலனிங்கும் உளனென்பார்க்கும்
விருப்பாய வடிவாகி இந்தனத்தி னெரிபோல்
மந்திரத்தின் வந்துதித்து மிகுஞ்சுராபிக் கெங்கும்
உருக்காண வொண்ணாத பால்முலைப்பால் விம்மி [கே"
ஒழுகுவதுபோல் வெளிப்பட்டு அருளுவன் அன்பர்க்

எனவும், மற்றும் பிறவுங் கூறுமாற்றானும் விடையளிப்பதோடு நில்லாது, பல்லாயிரம் உருவங்களைத் தாங்கி, சொல்லொணாத திருவருட் செயல்களைத் தனது சிற் சத்தியால் எளிதிற் செய்தருளலே இறைவனது எல்லாம் வல்ல அருள் வலிப் பொருமையாமெனவும் விளக்குக.

இதுபற்றியன்றே,

"வேறுவே றுருவும் வேறு வேறியற்கையும்
நூறுநூ றாயிரம் இயல்பின தாகி
ஏறுடையீசன் இப் புவனியை யுய்யக்
கூறுடை மங்கையுந் தானும் வந்தருளி"

என்றற் றொடக்கத்துத் திருவாசகமுந் தெளிவுறுத் தருளுகின்றது.

மற்றும் இதையே,

"கணக்கிலாத் திருக்கோலம் நீவந்து காட்டினாய் கழுக் குன்றிலே" என அநுபவத்தானும் மணியுரை வள்ளலுந் திருவாய் மலர்ந்தருளி யுள்ளார். விரிக்கிற் பெருகும்.

ஆங்கிலப் படைத்தலைவன் வியப்புறல்

இங்ஙனம், போர்த் தொழிற்சாலையில் நடந்த அற்புதச் செயலைக் கண்டு, செப்பரும் வியப்புக்கொண்டு, நிற்பரு நிலையினின்ற துரைமகன், இஃதென்ன மாயம்! இது இந்திர சாலமோ! அல்லது, மந்திரவலியோ! அல்லது, தந்திரச் செயலோ! என்று பலவகையாக இறும்பூதடைந்து, இராம லிங்கபிள்ளையென்னும் பிள்ளைத் திருநாமம் பூண்ட இம் மகாநுபாவரைக் காணவேண்டு மென்னும் பேரன்பைக் கொண்டு, இவர் இருக்குமிடஞ் சென்று பார்க்குங்கால், அவர் சித்திரத் தெழுதிய விளக்கெனச் சிவயோகத் திருத் தலைக் கண்டு, இவரது திருமேனி அசைவற்றிருந்ததுங் கொண்டு, இவர் உயிர் துறந்துவிட்டாரோ? என்று ஐயுற்று, அங்குமுன்னின்றான் ஒருவனை விளித்து, அன்ப! நீசென்று, யான் விளித்ததாக அவருக்குச் சொல்லுவாயாக வென்று ஒருவனை ஏவினன். ஏவிய அவன், இப் பெரியாரிடஞ் சென்று, ஐய! துரைமகன் ஒருவன், தான் வந்திருப்பதாகத் தமக்கு அறிவிக்கச் சொல்லுகின்றான் என்று உரக்கக் கூறினன். அதைக் கேட்ட இப் பெருந்தகையார் அப்போதும் அசைவற்றிருந்ததை ஆங்கிலன் நோக்கி, இவர் கண் விழிக்குமளவும் அவரைச் சோதிப்பான்வேண்டி அங்கேயே காத்துக் கொண்டிருந்தனன்.

இவ்வாறு, சிவஞான நிட்டையிலிருந்த இப் பெரியாரை மனங்கலைத் தெழுப்ப, இவரும்,

“அறியாமை யறிவகற்றி யறிவி னுள்ளே
யறிவுதனை யருளினா லறியா தேயறிந்து
குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடுங்
கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாகில்”

என்ற திருவாக்கின்படியே சிவானந்த ஞானநிட்டையில் குழைந்து நிலைத்த மனம், மெல்ல மெல்ல வெளிவர, சவிகற்பமுடைய மனத்தராய் விழித்துக்கொண்டனர்.

ஆங்கிலத் துரைமகன் இறைஞ்சுதல்

இவ்வாறு, இங்கு, இப் பெரியாரின் உண்மை நிலையை இனிதுணர்ந்த ஆங்கிலத் துரைமகன், இவர், கடவுளிடத்துப் பேரன்புள்ள உண்மைத் தொண்டரெனத் துணிந்து, இவர் கடவுளிடத்துவைத்த பேரன்பின் பெருக்கால் கடவுளே ஒரு திருமேனி கொண்டு இவர்போல் நமது போர்த்தொழிற் களத்தில் வந்து படைக்கலப் பயிற்சி செய்து மறைந்தருளினாரேயன்றி வேறொருவருமல்லர் என்றுஉறுதி கொண்டு இவரை வணங்கிப் போற்றித் தனதிடஞ் சென்றனன்.

ஈண்டு, துரைமகனும் இப் பெரியாரின் அருட்கண் நோக்கால் பாவமொழிந்தவனே யாயினன் என்பதும் உய்த்துணரற்பாலது.

அற்றாகலினன்றே,

"புணர்ந்த பாவ மெலாம்பரி பூரணம்
உணர்ந்த ஞானி விழிபட வோடுமே"

எனவும்,

"அவன்றன் வடிவினைக் கண்ணுறுதன் முதலானவற்றாற் பாவிகட்குப் பாவ இரிவுறும்"

எனவும், பிறவுங் கூறா நின்றன. எல்லாப் பேற்றையும் எளிதிலளிக்கும் பெரியார் தரிசனமே பெரும் பேறாம் என்பது யாண்டும் ஒப்ப முடிந்ததா மாதலினென்க.

மெய்காட்டு படலம் முற்றும்.

துறவுப் படலம்

திருவருட்டிறத்தைப் பேணல்

பண்ணிய தவங்கள் முற்றிப் பலந்தரும் பருவத் திங்கு
நண்ணிட நசைகள் விட்டு நவையறு பதத்தை யெய்த
எண்ணியிக் குடும்பக் கட்டி னிகலறு துறவைப் பெற்று
மண்ணினில் முனிவ னென்ன மலைவறு மதிபெற் றானால்

இவ்வண்ணம், இம்மகாநுபாவர் சிவஞான நிட்டையில் அமிழ்ந்திருந்ததை விட்டு வெளிமுகப் பட்டவுடன், அங்கு நடந்த செயல்களைப் பலரும் இப்பெரியார்க்கு அறிவித்த னர். அதைக்கேட்ட இப்பெரியாரும், அம்மம்ம!

"நடித்து மண்ணிடைப் பொய்யினைப் பலசெய்து
நானென தெனுமாயக்
கடித்த வாயிலே நின்றுமுன் வினைமிகக்
கழறியே திரிவேனைப்
பிடித்து முன்னின்றப் பெரும்மறை தேடிய
அரும்பொரு ளடியேனை
அடித்த டித்துவக் காரமுன் றீற்றிய
வற்புத மறியேனே"

எனவும்,

"மண்ண தனிற் பிறந்தெய்த்து மாண்டு
விழக்கட வேனை
எண்ணமிலா வன்பருளி யெனையாண்டிட்
டென்னையுந்தன்
சுண்ண வெண் ணீ றணிவித்துத் தூய்நெறியே
சேரும்வண்ணம்
அண்ணலெனக் கருளியவா றார்பெறுவா
ரச்சோவே"

எனவும்,

"ஒன்றும் போதா நாயேனை
யுய்யக் கொண்ட நின்கருணை
இன்றே யின்றிப் போய்த்தோதா
னேழை பங்கா வெங்கோவே
குன்றே யனைய குற்றங்கள்
குணமா மென்றே நீகொண்டால்
என்றான் கெட்ட திரங்கிடா
யெண்டோள் முக்க ணெம்மானே.

எனவும், மற்றும் பலவாறாகவும், திருவருளை நினைந்து நினைந்து உணர்ந்து உணர்ந்து நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்துஅன்பே நிறைந்து நிறைந்து ஊற்றெழுங் கண்ணீரதனால் உடம்பு நனைந்து நனைந்து, அருளமுதே! நன்னிதியே! பெருங் கருணைப் பேராறே! என்று மனங் கசிந்து கசிந்து உருகி மண்ணுலகில் விருப்பை யொழித்து அக்கணமே தமது அராசாங்கப் பணியை விட்டு விடக் கருதி,

"வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்"

என்ற வேத விதிப்படியே,

"வேண்டாமை யன்ன விழுச்செல்வ மீண்டில்லை
ஆண்டு மஃதொப்ப தில்"

என்னுஞ் செல்வத்தைப் பெற்றிருந்து வாழ்வதுடன் "சிற்றம்பலமேய செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே" என்னுந் திருவாக்கின்படியே திருவருளிலாபத்தையும் பெற்றுப் பெருஞ் செல்வராய் வாழ்ந்துவந்தனர்.

துறவின் பெருமையைக் கண்டு துறத்தல்.

இவ்வாறு, இப்பெரியார் மூவேடனைகளின் மோகம் அகன்று குடும்ப வெறுப்பு மேலிட்டு விவேகம் வளர்ந்தவுடன்,

"துன்பந் தோன்றில் எவருந் துறந்து ஏகராய்த் தனித்து இன்பந் தேடலியற்கை"

என்றவாங்கே, இயற்கைத் துறவை யடைய விழைந் தனர். விழைந்தவுடன்,

"ஆற்றி னொழுக்கி யறனிழுக்கா வில்வாழ்க்கை
நோற்பாரி னோன்மை யுடைத்து"

என்றற் றொடக்கத்துக் குறள்களால் திருவள்ளுவர் இல்லறத்தை வியந்தோதி யிருத்தலின் துறவடைதல் எற் றுக்கு? என்னும் நினைவும் மனத்தில் நிகழ்ந்தது. நிகழவே,

"தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி
வலைப்பட்டார் மற்றை யவர்"

என்றற் றொடக்கத்துக் குறட் பாக்களால் அவர் துற வறத்தைப் பெருமை பாராட்டுவதோடு "நீத்தார்பெருமை" என்னும் ஒரு அதிகாரத்தையும் பாயிரத்திலமைத்துக் கூறினமையின் துறவறமே மிகச்சிறந்ததென்பதே தெய்வப் புலவர்க்கு உட்கிடையாமென்று உற்று நோக்கிக் கொண்ட னர். மற்றும்,

"அறந்தா னியற்று மவனிலுங் கோடி யதிகமில்லந்
துறந்தா னவனிற் சதகோடி யுள்ளத் துறவுடையோன்"

என்று வெளிப்படையாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பட்டினத்தடிகளின் கட்டுரையாலுந் துறவே சிறந்ததென்று தெளிந்துகொண்டு, வேடத் துறவுகளை விழையாது இலிங்கங்களைத் தாங்காது, துறவு என்பது விராகத்தையே முதற்காரணமாக வுடைய தன்றி, வேடத்தைக் காரணமாக வுடையதன்றா மென உய்த்துணர்ந்து,

"வீடு நமக்குத் திருவாலங்காடு விமலர்தந்த
ஓடு நமக்குண்டு வற்றாத பாத்திரம் ஓங்குசெல்வ
நாடு நமக்குண்டு கேட்டதெல் லாந்தர நன்னெஞ்சமே
ஈடு நமக்குச் சொலவோ வொருவரு மிங்கில்லையே"

என்றவாங்கே, உண்மையாகிய இயற்கைத் துறவு பூண்டனர். இத்தகைய துறவே மெய்யறிவை விழைந்தார்க்குக் கொள்ளற்பாலதாம்; பிறவன்று.
அற்றாகவி னன்றே,

"இயல்பாகு நோன்பிற்கொன் றின்மை யுடைமை
மயலாகு மற்றும் பெயர்த்து"

என்றார் திருவள்ளுவ தேவரும். இவ்வாறு, உண்மைத் துறவு பூண்டு உடை கோவணமாய் ஒரு மண் சட்டியில் மனைதோறும் ஐயமேற்றுண்டு, பற்றெலாம் விடுத்துப் பற்றிலான் பற்றைப் பிடித்துத் துறவர்களுள் வேந்தராய்த் திரிந்து கொண்டிருந்தனர்.

இத்தகைய துறவின் பெருமையையே, "சதகோடியுள்ளத்துறவுடையோன்" என்று பட்டினத்தடிகளும் வியந்தோதினர் என்பதையு முணர்க. மற்றும்,

"பிறப்பறி யார்பல பிச்சைசெய் மாந்தர்
சிறப்பொடு வேண்டிய செல்வம் பெறுவர்"

என்றற்றொடக்கத்துத் திருவாக்குகளும், இத்தகைய உண்மைத் துறவையே மிகப் பாராட்டுகின்றன. இதுவே, தமிழ் நாட்டுப் பெரியார் பண்டைக் காலத்தில் கையாண்டு வந்ததுமாம். காவியுடுத்தன் முதலியன இடையிலேற்றுக் கொண்ட பிற மரபாம். இதனுண்மையை நாயன்மார், பட்டினத்தடிகள், மகாராஜா முதலான துறவிற்சிறந்த தூய மாதவரிடத்திற் காண்க.

இதுபற்றியன்றோ சிவஞானிகளின் நிலைமையும் இவ்வாறேயாம் என்று கூறுகின்றன நூல்களும். உண்மைத் துறவே சிவஞானத்திற்குச் சிறந்த கருவியா மாதலி னென்க. இதை,

"திங்கண்முடி யாரடியா ரடியோ மென்று
திரிந்திடுவர் சிவஞானச் செய்தியுடை யோரே."

எனவும்,

"நாயேறி வீழ்ந்தென் னடாத்துகிலென் ஞானிக்குப்
பேயாஞ் சகம்பழித்தென் பேணுகிலென்—தாயார்
பெருமை சிறுமையிலை பின்னுமுன்னு மில்லை
வரைவற்று வேண்டியசெய் வார்."

எனவும், பிறவுங் கூறுமாற்றாற் றெளிக.

இவ்வாறு கடுந்துறவு பெற்று, விடும் விழைவை விட்டு, அடு மஞ்ஞானத்தையட்டு, இடும் அருள்ஞானக் கொடியை நட்டுத் துறவின் வேந்தராய்த்திரிகின்ற இப் பெரியார், தத்தாத்திரயரைப் போன்று நான்கு நாய்களை மாத்திரம் தம்முடன் திரியுமாறு அன்புபாராட்டி வளர்த்து வந்தனர். இங்கு ஒரு நாயை வைத்திருந்தவர் இல்லறத்தார் என்றவாங்கே இராமல், இவர் நான்கு நாய்களுடன் திரிந்து கொண்டிருந்தும் கடுந்துறவியாய் இருந்தமை வியக்கற் பாலதாம். ஈண்டு இம்மகாநுபாவரிடத்து இருந்த நாய்கள், அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பன புருடப்பேறென் பதையும், மறைகள் நான்கே என்பதையும், மற்றும், சைவ சமய குரவர்கள் நால்வர்களே மிகச்சிறந்தவர்கள் என்பதையும், மற்றும், ஞானக் கருவிகள் நான்கென்பதையும், பிற பல

பொருள்களையுங் குறிக்கின்றன போலும்! மற்றும், மனத்திற்கு உரியவாறே யூகித்துக்கொள்ளினுமாம் என்க.

துறவுப் படலம் முற்றும்.

சித்தராய்த் திகழ்ந்த படலம்

ஒரு மகம்மதியன் வேதுளல்

மூகனு யொருபகல் முனிவனாய் மறுதினம்
யோகனு யொருகணம் ஒருகணம் போகனாய்
ஆகமா ருயிர்களை யகற்றியும் வருத்தியும்
ஏகமாம் பரமென எண்ணிலசித் தாற்றினன்.

இவ்வாறு இப்பெரியார் உண்மைச் சிவஞானச் செல்வராய், பூமாந்தும் வண்டெனப் பொன்னருளைப்பருகி மாந்திக் கிடக்கின்ற நாளில், ஒரு பகல், மகம்மதியர்களிருக்கும் வீதியிற் சென்று கொண்டிருந்தனர். அங்கு மிகுந்த செல்வமுள்ள ஒரு மகம்மதியனுடைய மனைவி, கோவணமுமின்றிப் பாலன் போன்ற செய்கைகளையுடைய நமது சுவாமிகள் செல்வதைக் கண்டு, மிக நாணி வெகுண்டு, தனது கணவனிடத்தில், "இவ்வெறியனை வெளியில் ஓட்டுவீராக" என்று கூறினள், அருளமுதுண்டு ஞானவெறி கொண்டு மக்களைக் கடைத்தேற்றுதற் பொருட்டு நிற்க வோரிடமுமின்றித் திரிகின்ற இப்பெருந்தகையாரின் ஞானவினையாட்டைக் கற்றாரும் மற்றாரும் அறியாதிருக்க, புறச்சமயப் பேதையன் ஒருவன் அறிந்து கொள்வானென்பது யாங்ஙனம்?

சுவாமிகளின் ஆண்குறியில் ஊசியை தேறித்தல்

அவன், தனது மனைவியின் சொல்லைக்கேட்டுச், சுவாமிகளின்மீது சீறிவிழுந்து மாறிய எண்ணங்கொண்டு ஏவலா

ளன் ஒருவனை விளித்து 'இவ்வெறியனை வெளியில் துரத்துவாயாக, என்று ஆணையிட்டனன். உடனே அந்த ஏவலாளன், நமதுசுவாமிகளை நோக்கி நகைத்து, ஒருகோணி துன்னும் ஊசியைச் சுண்டு விரலால் இவரது ஆண் குறியிற்படுமாறு எறிந்தான். பிரணவமாகிய ஊசியால் பரம் பொருளாகிய குறியை இலக்குவைத்து எய்தல் பேரறிவாளராகிய சான்றோர்கட்கன்றி இம் மகம்மதியன் போன்ற பேதையர்கட்குங் கைகூடுங் கொல்லோ? கூடாது. ஆகையால் அவ்வூசியானது, மெய்யுணர் வென்னும் ஊசியால் பொய்யுணர்வாகிய அறியாமையைப் பிளந்து அருளமுதாகிய இலக்கியப் பொருளைப் பெற்ற இப்பெரியார் திருமேனியிலும் படுமோ? படாது. இத்தகைய தொண்டர்மீது ஊசி படும்வரை திருவருட்குப் பொறுமையும் உண்டு கொல்லோ? உண்டாகாது. ஆதலின்இம்மகாநுபாவரின் திருவுள்ள நோக்க மாத்திரத்தானே அவன் பாய விட்டவூசி அம்மகம்மதியன் உடம்பிலேயே பட்டுப்பாய்ந்தது; உடனே அம்மகம்மதியன் ஓவெனக்கதறி ஆவெனப்பதைத்துப்பட்டவூசியைப் பிடித்து இழுக்க அது வராததோடு அதனால் வலியும் மிகுந்தது. அதைக்கண்ட மகம்மதியன், இது பெரியார்க்குச் செய்த தீய தொழிலினாலன்றோ வந்தது, இதற்கு மருந்து அவருடைய அநுக்கிரகமேயன்றி மற்றொன்றுமில்லை என்று தெளிந்து, ஓலமிட்டுக் கொண்டு ஓடோடியும் வந்து, இம்மகாநுபாவரின் திருவடியில் விழுந்து, இவருடைய பாததாமரையைத் தனது கைகளாற்பற்றிக் கொண்டு, எந்தாய்; செயற்கரிய செய்யுந் தேவே; அருளையே பொருளாக் கொண்ட அரசே; எளியேன், தெளிவின்றிச் செய்த இத் தீச்செயலைப் பொறுத்தருளவேண்டும். எல்லாமுணர்ந்த தங்கட்கு யான் முகமன் கூறற்பாலதென்னை? இத்தகைய தீத்தொழிலைச்

செய்தல் எம்போன்ற அறியாமை மிக்கார்க்கு இயற்கையா மன்றோ? சிறியோர் செய்த பெரும்பிழைகளையும் பொறுத் தருளுதல் தம்மைப்போன்ற ஞானமிக்கார்க்கு உரியதா மன்றோ? என்று பலவாறாக இப்பெரியாரை வேண்டிக் கொண்டனன்.

சுவாமிகளின் திருநோக்கால் ஊசிகழலல்

எத்தகைய பெருநோய்க்கும் அருளுடைய பெரியா ரின் திருநோக்கம் மருந்தென்பதனை லன்றோ உண்மை நூலும்,

"எத்திமெய்ஞ் ஞானவானை யேயவ னருட்கண் ணாலே
பார்த்தபின் னில்லா பெத்தம் பரிதிமுன் னிருள்போ
[லன்றே"

என்று கூறுகின்றது.

அவ்வண்ணம், அம் மகம்மதியன் வேண்டிக்கொண்டதற் கிரங்கி சுவாமிகள் திருவருட்டதும்பும் திருக்கண்ணால் அதைச் சிறிது நோக்கிய மாத்திரத்தானே அவ்வூசி வெளி யிற்கழன்றுவந்ததோடு அவ்வலியும்நீங்கிவிட்டது. பெரியார் நோக்காற் பெறாததுமொன்றுண்டோ, இல்லை; அடியாரின் முனிவால் அழியாத தொன்றுண்டோ, இல்லை.

இதை,

"அருள்வடிவே திருவுருவா யெழுந்துநின்ற ஆசிரியன் என்றேனும் முனிவுற்றானேல், திரிவிதமாம் உலகத்துமம் மான் ஆணை தியக்க மெலாந் தீர்த்தெவருங் காப்பதில்லை'

என்பதனாலும் பிறவாற்றானுமறிக.

மகம்மதியன் சுவாமிகளை வழிபடல்.

இவ்வண்ணம், இம் மகாநுபாவரின் திருவருட்செய லின் திறத்தைக்கண்ட அம் மகம்மதியன்,

"சிவோகம்பா விக்குமத்தாற் சிவனு மாவன்"
"குருவின்பேர் சிவனு மன்றே"
"குரவனே குறியே து மிலாச்சிவன்"

என்பன முதலான திருவாக்குகளின்படியே சுவாமிகளையே தனது குல தெய்வமெனக் கொண்டு வழிபட்டு உய்ந்ததோடு, தோபா மசூதியென்று சுவாமிகளின் பேரால் ஒரு பள்ளியு மமைத்தனன். அம்மசூதி இது காறும் சென்னையில் அத் திருநாமத்தாலே வழங்கப்பெற்று வருகின்றது. இங்கு, புற மதத்தனும் தனது தெய்வமென்றே வழிபட்டுய்ந்த இம் மகாநுபாவரின் பெருமை சொல்லற்கெளிதோ? எளிதன்று. இச்செயல் அவரது திருவிளையாடல்களுள் மிகச் சிறியதாமென்க.

ஈண்டு, அம்மகம்மதியன் செலுத்திய ஊசி நமது சுவாமிகளின் திருமேனியிற்படினும் எட்டுணையேனும் நோவையுண்டாக்காதென்பது திண்ணம். அங்ஙனமாயினும், பெரியாரைப் பழித்துப் பெரும்பாவந்தேடி அருங்கோர நரகில் வீழாமல், மக்கள் உய்யுமாறு செய்தருளும் மறக்கருணையால், ஊசியை எய்தவன்மேற் செலுத்தியதென்றுணர்க. மற்றும், சுவாமிகள் தமது திருவுள்ளத்தில் ஒன்றும் நினையாதிருக்கவும், திருவருளே இவ்வாறுசெய்வித்தருளியதெனக் கொள்ளலே மிகச்சிறப்புடைய அறிஞரின் மரபாமென்க.

ஒரு அரசாங்க அதிகாரியின் கை தம்பித்தல்

இவ்வண்ணம், இம்மகாநுபாவர் குழந்தைப் பருவத்தார் போன்று ஆடல் புரிந்து கொண்டிருக்கும் நாளில் ஒருநாள், இவரை வீதியிற் கிடக்கக் கண்ட ஒரு காவலன் (உத்தியோகஸ்தன்) இப்பெரியார் மீது மிக முனிவுற்று, பாட்டையிற்

கிடக்கின்ற ஓட்டைச் சட்டியை யுடையவனே? நீ, நீட்டிப் படுக்க இடமிலாது என் மக்கள் கூட்டங் கூட்டமாய்ச் செல்கின்ற வழியிற் பிணம்போற் கிடக்கின்றனை? என்று பலவாறாக நிந்தித்து, எழுந்திரு, எழுந்திரு என்று சொல்லினன். அவன் பலமுறை சொல்லியும், நமது சுவாமிகள் 'கீர்த்தியும் நிந்தையும் வேறறப்பார்க்கும் பெரியாராதலின், அவனுடைய மொழியைக் காதில் சிறிதும் கேளாது மௌனமாய்ப்பரமானந்த நிலையிலமிழ்ந்திருந்தனர். அதைக்கண்டு அவ்வதிகாரி (காவலன்) மிகவெகுண்டு, தனது கையிலிருந்த பிரம்பைக் கொண்டு சுவாமிகளை அடித்தற் பொருட்டுக் கையை ஓங்கினன், ஓங்கிய அக் கை, மாயோனே முதற் கடவுள் என நிறுவுங்கா லெடுத்த வியாத முனிவரின் கை தம்பித்து நின்றவாறே, அசைவற்று அவ்வண்ணமே தம்பித்து நின்று விட்டது. ஆனால் அவனடித்த அவ்வடியானது அவன் மனைவிமீது பட்டது. இதையுணர்ந்த அவ்வரசாங்கப் பாதுகாப்பாளன், அருள்வலி, ஞானவுறுதி முதலான பற்பல பெருங்குணங்கள் மலிந்த நமது சுவாமிகளை வணங்கி, அடிக்கமலத்தில் விழுந்து, சிவஞானச் செல்வ! பவவூனம் பறித்தோய்! உவமானமற்றோய்! "துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பு" என்னும் மூதுணர்வாரின் திருவாக்கின் படியே, யான், தங்களுடைய திருவடிக் கமலத்தூசி என்பதையும், தாங்கள் ஞான வேந்தர் என்பதையு முணராது இயற்றிய இப்பெரும் பிழையைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும் என்று பலவாறாக வேண்டிக் கொண்டனன். அதைக் கேட்ட நமது பெருந்தகையார், திருவுளமிரங்கி அருள்விழி நோக்கியமாத்திரத்தானே அவனுடைய அக் கையானது முன்போல் இயங்கி நலமடைந்தது. இதனால், பெரியாரைப்

பேணில் நலமும், வீணிற் பழிக்கில் துன்பும் வருமெனல் துணிவாமென்பது கொள்ளக் கிடந்தமை காண்க.

இதில் மற்றொரு வகை

ஈண்டு, அவ்வதிகாரியானவர், நமது சுவாமிகளிடம் விந்துவணங்கிக் கேட்க, அப்படித்தான் அப்படித்தான் என்று திருவாய்மலர்ந் தருளியதால் தம்பித்த கையானது அவனுக்கு அப்படியே நிற்க, அவ்வண்ணமே முப்பிறப்பு வரை அவரது சந்ததியார்கட்கும் இருந்து வந்ததென்பர் சிலர்.

இதனால், இதுவும்,

"வஞ்சர் வேல்கொடு மார்பி னெறியினும்
எஞ்ச வேதழல் மூடி யெரியினும்
நஞ்சி னாரழல் நாக நலியினும்
அஞ்சி டாரது வானந்த மாவதே"

என்னும் கண்ணபிரான் திருவாக்கின்படியே, சிவஞான நிட்டையிற் சிறந்த பெரியார், பவஞானமுடைய அறிவிலார் துன்புறுத்தினும் பொறுத்துக்கொள்ளல் வேண்டும் என்பது நூல் வழக்காமாயினும், இம்மகாநுபாவர் ஞானம், வலி என்னும் இரண்டையு முடையாராதலின், அருள் வலியாற் செய்து காட்டியருளிய மறக்கருணையா மென்பது கொள்ளக்கிடக்கின்றது.

சுவாமிகள் கள்ள மஸ்தானைச் சபித்தல்.

இவ்வண்ணம், சுவாமிகள் ஞான சித்தராய்த் திரிந்து கொண்டிருக்கும் போது ஒரு தினம், மக்கத்திற்குச்சென்று வந்து மகமது நபியின் மதத்தைப் பற்றியவரும், யோகத்திற் சிறந்தவரும், மஸ்தான் என்று பலரால் அழைக்கப் பெற்றவருமாகிய ஒரு மகம்மதியத் துறவி, ஒரு குழிகல்லி அதில் இறங்கிச் சமாதியிலிருப்பவர் போன்று இருந்து

விட்டு, பின்னர் வெளியில் வருவார். வந்து, சில தினஞ் சென்று மீண்டும் அவ்வாறே அப்பள்ளத்திலிறங்கி மூடிக் கொண்டு சமாதியிலிருப்பவர் போன்று இருந்து விட்டு மீண்டும் வெளியில் வருவார். இவ்வாறே பலநாள் செய்து கொண்டிருந்ததால் உலக மக்கள் அவர்மீது மயக்க முற்று அவரைத் தரிசிக்க எண்ணிலார் வந்து கொண்டிருந்தனர். அதைக்கண்ட இம்மகாநுபாவர், பலர்க்கும் அம்மகம்மதியத் துறவியானவர் குழிக்குளிருந்துகொண்டு செய்துகாட்டும் கபட யோகத்தை எடுத்துக்கூறி, அங்கு வந்த மக்களை நோக்கி, அன்பர்களே, இத்தகைய மயக்க மொழிந்து செல்வீர்களாக; இயக்கமற்றிருக்கும் மெய்ச்சமாதியன்று இது; இவர் இப்போது இறந்து விட்டார்; அவரை நீவிர் பார்த்தல் எங்கே? என்று கூறினர். அதைக்கேட்ட சிலர், இவர் கூறுகின்றது உண்மையா? அல்லது பொய்மையா? என்று அப்பள்ளத்தைத் திறந்து பார்த்தனர்; பார்க்குங்கால், அம்மகம்மதிய மாயத்துறவி உள்ளே மாண்டு கிடந்தனன். அதைக் கண்ட எல்லாரும் நமது சுவாமிகளிடத்தில் பேரன்பு கொண்டவர்களாய்ப் பலவகையாகச் சுவாமிகளைப் போற்றுவதுடன் வழிபாடுஞ் செய்துகொண்டு வந்தனர். பெரியாரின்மொழி ஒருகாலும் பிறழாது.

இதை,

"நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்"

என்னும், தமிழ்மறை மொழியாலுணர்க.

குகையிலிருந்த பெரியார்க்கு அருளல்.

அங்ஙனமே மற்றொருநாள் இம்மகாநுபாவர், வேளச்சேரி என்னுங் கிராமத்தின் வழியாய் வந்து கொண்டிருந்த

போது, அவ்வூரிலுள்ள சிதம்பர சுவாமிகள் என்னும் ஒரு பெரியார், அங்கு ஒரு மடமியற்றி அதிலோர் குகை செய்து அதற்குள் இருந்துகொண்டிருந்தனர். அவரைக்கண்டு, சுவாமிகள், துறந்தோய்! மண்ணில் வளை கல்லிக் கொண்டிருப்பது எலியேயாகும்; நீ அறிவுடையாய், நீயும் எலியோ? வளைக்குள்ளிருத்தல் எற்றுக்கு? என்று திருவாய் மலர்ந்தருளிக் கொண்டு வழியே சென்று கொண்டிருந்தனர். அதைக்கேட்ட அப்பெரியார், தாம் குகைக்குள்ளிருப்பதைத் தவிர்த்து நமது தோபா சுவாமிகளைத் தொழுது போற்றிச் சிறந்த ஞான நிட்டையை யுடையவராயினர். ஈண்டுச் சுவாமிகள், உள்ளமாங் குகையில் ஒளித்திருக்கின்ற பரம் பொருளை யறியாது, மண்ணின் குகையிலிருத்தல் எற்றுக்கு? என்று அருளிச்செய்தவாறும். இதை,

"உள்ளக் குகையி லொளித்தான் பரன்குரவன்
கள்ளந் தனைத்தவிர்த்துக் காட்டினன்"

என்றற் றொடக்கத்துத் திருவாக்குகளா லுணர்க.

சுவாமிகள் சோதி வடிவாய் நிற்றல்.

சுவாமிகள் இவ்வண்ணம் வேளைச்சேரி யென்னுங் கிராமத்தில் பலவிதமான திருவிளையாடல்களைச் செய்து கொண்டிருக்கும் போது,

"வீடு நமக்குப் புறந்திண்ணை யுண்டு"

என்ற திருவாக்கின்படியே ஒரு குயவனுடைய வீட்டின் புறந்திண்ணைமீது அமர்ந்திருக்கின்ற நாளில், ஒரு நாள், நடு இரவில் உள்ளிருளைத் துலக்கி நள்ளிருளையும் விளக்கி, ஆன்மவொளியைப் பரப்பி, ஓர் ஒளிப்பிழம்பாகத் திகழ்ந்திருந்தருளினர். அப்போது அவ் வில்லக் கிழத்தியானவள் பாதியிரவில் வெளியில் வந்து பார்க்குங்கால் அவ்

வருளொளிப் பிழம்பைத் தனது கண்ணாரக்கண்டனள். கண்டதும் இது யாதோவொரு பூதமென்று பயமுற்று இதைத் தனது கணவனிடங் கூறினள். அந்தோ! எண்ணில்காலம் மண்ணில் தவம்பண்ணினுங் காணுதற்கரிய அருட்பெருஞ் சோதியைக் கண்ணாரக் கண்டும் ஞானக்கண் திறக்கப் படாமையின், மணியைக் கல்லென்பதுபோல் அவள் மாய மென்றுன்னினள். அம்மம்ம! இவ்வற்புதம் சொல்லற் கரிதாமெனல் இவளுக்கு மாத்திரமா? மற்றும், நுண்ணிய புலனுடையார்க்கும் ஒத்ததாம் என்க.

அற்றுகலி னன்றே,

"ஒருவ னென்றுங் கண்டறியாதது கண்
டாற்போ லுணர்ந்திருக்கும்
ஒருவன் என்று முரைத்தறியா ததனை
யுரைத்தாற் போலுரைக்கும்
ஒருவன் என்றுங் கேட்டறியா ததனைக்
கேட்டாற் போலுரைக்கும்
ஒருவன் என்றுங் கேட்டாலு மறியான்
இந்த வுண்மையினை"

என்று, கண்ணபிரான் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். மனமாசுடைய மக்கள் அருளொளியைக் காணல் எளிதாமோ?

இதுபற்றி யன்றே, சைவ சமயத்தின் மெய்ம்மையை நோக்கி,

"ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை"

எனவும்,

"புறச்சமயத் தவர்க்கு இருளாய் அகச்சமயத்து ஒளியாய்"

எனவும், சந்தான குரவர்களின் திருவாக்குகளு மெழுந்தன.

இறைவனார், திருவருளுட் கலந்தார்க்கு ஒளிமயமாய்த் திகழ்வர் என்பது நூற்றுணிபாம். இதை,

"உள்ளொளி யோங்கிட வுயிரொளி விளங்கிட
வெள்ளொளி காட்டிய மெய்யருட் கனலே
மருளெலாந் தவிர்த்து வரமெலாங் கொடுத்தே
அருளமு தருத்திய வருட்பெருஞ் சோதி"

என்றற் றொடக்கத்து, அருட் பிரகாச வள்ளலாரின் பொருட்சுவை மலிந்த அருட்பெருஞ் சோதி அகவற்பாவா லுணர்க.

சுவாமிகள் குயவன் மனையிலிருந்து வேறு இடஞ் செல்லல்.

இவ்வாறு நிகழ்ந்த செயலை, நமது கருணாநிதியானவர் கண்டு ஒருவர் நம்மால் கலக்க முறல் எற்றுக்கு என்று, அக் குயவன் மனையிலிருந்து வேறிடஞ்சென்றருளினர். தம்மால் ஒருயிரேனும் பயமுறில், தாமும் பயமுற்று அவ்வுயிர் வருந்தா வண்ணம் பாதுகாப்பது ஞானிகளின் இயற்கை யாகும்.

இதனாலன்றோ,

"நடுங்காம லெவ்வுயிரு நறுக்காது துரும்பனைத்தும்"

என்றும், பிறவுங் கூறுகின்றன நூல்களும்.

சுவாமிகளைக் குலாலனும் அவன் மனைவியும் தரிசித்தல்

இவ்வாறு, இதைத் தனது மனைவியால் கேள்வியுற்ற அக் குயவனும், அவன் மனைக்கிழத்தியும் தமது வீட்டின் புறந்திண்ணையிலிருந்த தோபா சுவாமிகளைக் காணாமல் மனம் வருந்தி அகங்குழைந்து, அந்தோ! யாம், முற்பிறப் புக்களிற் செய்த புண்ணிய விசேடத்தா லன்றோ இப் பெரி யார் நமது புறந்திண்ணையி லிருக்கப்பெற்றோம், கையிற் கிடைத்த மணியை நழுவவிட்டோமே, பெரியார் திருவடித்

தூளி பட்ட வீடும் திருக்கோவிலன்றோ, பெரியாரைப் பெறும் பேற்றினும் சிறந்த பேறு மற்றொன்று முண்டோ, இல்லையே.

இதனாலன்றே,

"அரியவற்று ளெல்லா மரிதே பெரியாரைப்
பேணித் தமராக் கொளல்"

என்று, கூறுகின்றது தமிழ் மறையும். என்று இவ்வாறு, மனைவியுந் தானும் ஒரே நினைவாகி இம்மகாநுபாவர் இருக்குமிடஞ் சென்று, இவரைக் கண்டு பணிந்து, தமது குறையைவிண்டு, ஐய! யாம், தங்கட்குச்செய்த பிழையாது? தேவரீர் எம்மால் முனிவு கொள்ளல் தகுமா? தாம் எமது மனையை விட்டு இங்கெழுந்தருளிய காரணம் யாது? எம்மிடத்தில் பிழைகளிருப்பினும் தங்களைப்போன்ற தவப் பெரியார் அவற்றைப் பொறுத்தருளல் கடனன்றோ? என்று பலவாறாக இருவரும் வேண்டிக்கொண்டனர்,

புத்திரப்பேறு உண்டாகும்படி துயவனுக்கு வரமளித்தல்

அதைக் கேட்ட இம் மகாநுபாவர், அன்பர்காள்! நீங்கள் விரும்பியது யாது? என்று வினவியருளியதற்கு, அவர்கள், ஐய! எல்லாம் வல்ல எந்தாய்? தங்கட்குத் தெரியாதது மொன்றுண்டோ? இல்லை. அங்ஙனமாயினும் தமது ஆணையை மறுப்பதற்கஞ்சிச் சொல்லுகின்றோம், அதாவது-

"பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற"

என்று திருமறை விதித்தவாங்கே, எமக்கு இதுகாறும் மக்கட்பேறில்லை யென்பதை முன்னரே திருவருள் அறிந்திருக்கலாமன்றே, ஆதலின், எமக்கு அத்தகைய மக்

கட்பேற்றை யளித்தருளல் வேண்டுமென்று இரந்துகொண்டனர். அதைக்கேட்ட நமது சுவாமிகள், தமது சட்டியில் தாம் அருந்திய பரிகலச் சேடத்தில் ஒரு சோற்றை அக்குயவன் மனைவிக்கு எடுத்துக் கொடுத்து 'இதை யருந்தில் உன் வயிற்றில் ஒரு சித்தன் பிறப்பான்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி, அதை அருந்தும்படி ஆணையளித்தனர். அவ்வாறே அவ்வம்மையாரும், பெரியார் பரிகலச் சேடமே நமது வேண்டுகோட்கு இனிய மருந்தாமென்று கருதி அன்போடு ஏற்று அருந்தினள். அருந்திய உடனே, தனது கிழப் பருவம் நீங்கிக் கருப்பங் கொண்டு முற்றி ஒரு புத்திரனைப் பெற்றெடுத்தனள்.

குயவனது குழந்தை பெரியாராதல்

அப் புத்திரர், ஓதாதுணர்ந்து பெருந்துறவடைந்து 'ஏகாம்பரசிவ யோகி' என்னுந் திருநாமத்துடன் விளங்கி சங்கராசாரியரால் மதிக்கப்பெற்று மாதவத்தராய் ஞானங் கைவரப் பெற்று முத்திபெய்தினர். பெரியார் பரிகலச் சேடத்தால் பெறுதடொன்றுண்டோ, இல்லை.

இதனு லன்றே,

"அடையு நற்சுவைக ளனைத்தையு மிகழ்ந்து இங்கு
அமலநற் சேடமாருதலும்,
இடையறத் திகழும் முத்திசாதனமென் றிசைத்திடு
மெலையிலாரணமே"

என்றறற்றொடக்கத்து உண்மை வாக்குகளு மெழுந்தன.

பெரியாரின் பரிகலச் சேடவலி

ஈண்டு, சித்தந்தெளிந்த சிவஞானியின் பரிகலச்சேட முண்ணல், முத்தியையுமளிக்கும் வன்மையை யுடையதா

மெனின், இங்குப் புத்திரப் பேற்றையளித்தல் அரிதாங் கொல்லோ? அரிதன்றும்.

இதுபற்றி யன்றே,

"சித்தந் தெளிந்தவர் சேடம் பருகிடின்
முத்தியா மென்று மூலன் மொழிந்ததே"

என்று திருமந்திரமும் இதையே விதிக்கின்றது. இங்கு, சித்தர்காட்டில் அடியார்களுண்டுகழித்த எச்சில் இலைகளைப் போட்டதனால், கிணற்றின் உவர்நீரும் நன்னீராகிய சரிதையை நினைத்துக் கொள்க.

மற்றும், திருக்கண்ணோக்க மாத்திரத்தினாலே எல்லாம் வல்ல நமது சுவாமிகள் செயற்கரிய செய்யும் வல்லுநரெனினும் ஒரு சோற்றுப்பருக்கையால் புத்திரப் பேற்றையளித்தது, பெரியாரின் பரிகலச்சேடத்தின் பெருமையை உலகுக்கு அறிவித்தற்பொருட்டுச்செய்த ஆடல்மாத்திரமேயாம் என்பது உய்த்துணரற்பாலது.

வறுமையுற்ற துயவன்

இவ்வாறே, அங்குள்ள மற்றொரு குலாலன், காம வயத்தனாய்ப் புற்றீசல்போலப் புதல்வரைப் பெற்று துளையிற் கையிட்டுக்கொண்டு ஆப்பை யசைத்துவிட்ட குரங்கைப் போன்று மாட்டிக்கொண்டு, அம்மக்களையும் பாதுகாக்கவழியறியாது பரிதவித்துக்கொண்டிருந்தனன். அவ்வாறே

"ஒருமகவுக் களித்திடும்போ தொரு மகவு
கைநீட்டும் முந்திமேல் வீழ்ந்து
இருமகவுங் கைநீட்டும் மும்மகவும்
கைநீட்டும் என்செய் வாளால்

பொருமி ஒருமகவழூம் கண்பிசைந்தழூம்
மற்றொருமகவு புரண்டு வீழாப்
பெருநிலத்திற் கிடந்தழூமற் றொருமகவு
எங்ஙனஞ் சகிப்பாள் பெரிதுபாவம்''

என்றவாங்கே, அக்குழந்தைகளின் மாதாவும் மிகுந்த துன்பக்கடலுள் மூழ்கியிருந்தனள்.

அந்தோ! கொடிது! கொடிது!! வறுமைமிகக் கொடியதாமன்றே.

இதுபற்றி யன்றோ,

"குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்"

என்றற்றொடக்கத்து மணிமேகலைவாக்கும்,

மற்றும்,

"தரித்திரம் மிக்க வனப்பினை யொடுக்கிச்
சரீரத்தை உலர்தர வாட்டும்
தரித்திரம் அளவாச் சோம்பலை யெழுப்பும்
சாற்றரும் உலோபத்தை மிகுக்கும்
தரித்திரம் தலைவன் தலைவியர்க் கிடையே
தடுப்பருங் கலாம்பல விளைக்கும்
தரித்திரம் அவமா னம்பொய்பே ராசை
தருமிதிற் கொடியதொன் றிலையே"

என்ற உண்மை வாக்கும், பிறவும், வறுமையின் கொடுமைகளை விரித்துக் கூறுகின்றன.

இதையே நமது தெய்வப்புலவரும்
"நெருப்பினுட் டுஞ்சலு மாகு நிரப்பினுள்
யாதொன்றுங் கண்பா டரிது"
என்று மிகத் தெளிவாய்த் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

சுவாமிகள் வறுமை மிகுந்த குயவன் வீட்டை யடைதல்.

இத்தகைய வறுமை நோயால், அக் குழந்தைகளும் அன்னை பிதாக்களும் அளவிலாத் துன்புற்றிருக்கின்றதைத் திருவருளாலுணர்ந்த நமது சுவாமிகள், அக் குயவனுடைய மனையை யடைந்து அவனை நையப்புடைத் தருளினார். இம் மகாநுபாவரால் அடியுண்ட அப்புண்ணிய சீலன் இதுவே சுவாமிகள் நமக்குக்கருணை புரிந்ததாமென்று கருதி, அதே காரணமாய் வெளியூருக்கு ஓடிப்போய் விட்டனன். இப்பெரியார் உடனே அவன் வீட்டுப்புறந் திண்ணையில்,

"இருக்குமிடந் தேடி என்பசிக்கே யன்னம்
உருக்கமுடன் கொண்டுவந்தா லுண்பேன்—பெருக்க
அழைத்தாலும் போகேன் அரனேயென் தேகம்
இளைத்தாலும் போகே னினி"

என்று இருந்து விட்டனர். இஃதன்றோ அருளுடைய மெய்ஞ்ஞானிகளின் அறநெறியாம், உயிர்கண்மாட்டுத் தயையின்றேல் ஞானங் கைகூடாத தாகுமாதலினென்க.

இதுபற்றியே,

"நல்லாற்றா னாடி யருளாள்க பல்லாற்றாற்
றேரினு மஃதே துணை"

என்று, தமிழ்மறை வாக்கு மெழுந்தது. இப்பெரியார், சீவர்களிடத்தில் அருள் சிவபத்தி திருந்திய துறவு மெய்ஞ் ஞானம் ஆவதோர் வடிவா யெழுந்தருளியவராதலின், "என்பு முரியர் பிறர்க்கு" என்ற மறைமொழிக்கிணங்க, அங்குத் தமக்கு வந்த பிச்சைச் சோற்றால் அக்குழந்தை களையும், அவைகளின் மாதாவையுஞ் சில தினம் பாது காத்து வந்தனர். இம்மகாநுபாவர் சிவஞான மோன நிலையிலிருந்தவராயினும் உயிர்களிடத்துள்ள கருணையால்

உயிரைக் காக்கும் இறைவனென்ன, பாதுகாக்கும் முயற்சி இவரையறியாது இவர்பால் இயற்கையாகவே எழுந்தது.

ஈண்டு, உணவளித்தலே பேரறமாமென்பதை யுணர்க. அற்றாகலி னன்றே,

"மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத் தோரே"

என்று கூறுகின்றது மணிமேகலை யென்னு நூலும். இதனால், இரக்கமின்றேல் இறைவனருள் பெறல் எவ்வாற்றானுங்கூடாதென்பது பெற்றாம். அருட்பாவில் காண்க.

குயவன் நலமுறல்.

இதைக்கண்ட சில அன்பர்கள், நமது சுவாமிகள் வறுமை மலிந்த குயவன் மனையில் அமர்ந்திருக்கின்ற காரணம் யாதெனக் கருதி, அக்குயவன் மனைவிக்கு வேண்டிய பொருளைக்கொடுத்து உதவிபுரிந்தனர். அதனால் அக்குயவன் செம்மை யுற்றனன். ஈண்டுப் பெரியாரின் திருவடித் தூளி மனையிற் பட்ட மாத்திரத்தானே அங்கு எல்லா நன்மைகளும் உண்டாகுமெனல் எல்லா நூற்கும், எல்லாச் சமயத்தவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததா மென்பது உணரற் பாலது.

ஒரு தொண்டனை வலிந்தாளல்:

சுவாமிகள், இவ்வண்ணம் திருவருள் புரிந்துவிட்டுத் திரும்புங்கால் சுவாமிகட்கு முன், ஒரு வறியோனாகிய உண்மைத் தொண்டன் வந்தனன். அவனை, சுவாமிகள், தமது திருக்கரத்தாற் பிடித்து ஈர்த்து வடக்கு நோக்கித் தள்ளி விட்டனர். தள்ளவே, அவன் உண்மை யறிவு தோன்றியவனாய் அவ்வாறே வடதிசையையே நோக்கிச் சென்று முடிவில் மாதவஞ் செய்து உய்ந்தனன். இது தெய்வ கதியால் வந்த உபதேச நெறியாம்.

இதை உற்று நோக்கின், குடும்பத் துன்பங்களை விட்டுத் தவஞ் செய்வாயாக, என்று அவனுக்கு அருளியவாறும். என்னை? பண்டைக் காலத்தில் செபஞ் செய்தலுக்கு வடக்கிருத்தல் என்பது நூல் வழக்கு. இதைப் பண்டைக் காலத்திய தமிழ் நூல் மரபுணர்ந்தார் மாட்டுக் கேட்டுத் தெளிக. இது இங்கு வடக்குத் திசையில் தள்ளினமை யாற் குறிக்கப்பட்டதாம். மற்றும், பெரியார், எல்லா வகையானும் உயிர்கட்கு இதஞ் செய்தலையே குறியாக வுடையார் என்பதும் பல்லோர் துணிபாம் என்க.

இவ்வண்ணம், நமதுசுவாமிகள், மெய்ஞ்ஞான நிட்டையில் அழுந்தியவராய், நனவிற் சுழுத்தி நிலையிலிருந்து சிறிதும் வழுவாது, நான்கு நாய்கள் தம்மைச் சூழ்ந்து திரியுமாறு சட்டியொன்றை மொட்டைத் தலையிற் கவிழ்த்துக் கொண்டு ஒருவகை நியதமுமின்றி, பல்வேறு வகைச் சொற்களையும், செய்கைகளையுமுடையவராய், பாலர், பித்தரெனத் திரிந்துகொண்டிருந்தனர்.

சுவாமிகட்கு அளித்த மது பாலாதல்.

இவ்வாறு, தோபா சுவாமிகள் சமயாதீத நிலையை யடைந்து,

"நாயேறி வீழ்ந்தெதன் னடாத்துகிலென் ஞானிக்குப்
பேயாஞ் சகம்பழித்தென் பேணுகிலென்—றோயார்
பெருமை சிறுமையிலை பின்னுமுன்னு மில்லை
வரைவற்று வேண்டியசெய் வார்"

என்றவாறே யாண்டுந் திரியுங்கால், இவர்முன் வருகின்றவர் அனைவரும், சுவாமிகளை வணங்கிப் போற்றிக் கொண்டு செல்வார்கள். அங்ஙனமிருக்கும் போது, ஒரு நாள், சுவாமிகள், பவக்கடலைக் கடந்து ஞானப் புணையால்